

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 525

11^{ON} ΕΤΟΣ ΤΕΥΧΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
20
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1937
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ
525

ΕΚΔΟΤΑΙ: ΕΤΑΙΡΙΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Αρχισυντάκτης
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ
Διαχειριστής:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΤΑΡΑ 15
ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 24-947

Εβδομασία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Δεύτερο χέρι

Τὰ εἰσιτήρια τῶν κινηματογράφων ἠξέθησαν ἐφέτος, κί' ἐφθάσαν αἰσίως στίς 30 δραχμές. Τοῦτο, βεβαίως, δέν ἄφησε ἀσυγκινήτους τοὺς φίλους τῆς τέχνης τῶν σκιῶν, οἱ ὅποιοι ἔλαβον μίαν σοβαρὰν ἀπόφασιν: Ν' ἀπόσχουν τῶν κινηματογράφων τῆς πρώτης διζιὸν καὶ νὰ ἐπιπέσουν λαῖροι στοὺς κινηματογράφους τῆς δευτέρας διζιὸν, αἱ τιμαὶ τῶν ὁποίων θὰ εἶναι πῶς συγκαταβατικάι, κημαινόμεναι μεταξὺ τῶν 12 καὶ τῶν 15 δραχμῶν. Κί' ἔτσι οἱ μεγάλας γόησσες καὶ οἱ μεγάλοι γόητες τῆς ὁδοῦ Γκάμπερ, Ντῆ-τοιχ, Κράουφορντ, Μπουαγιέ, Τάι-ηλορ κλπ. θὰ παραδοθοῦν ἐφέτος στὸν Ἀθηναϊκὸν θαυμασμόν... μεταχειρισμένοι, καὶ ἀπὸ δευτέρο χέρι.

Μικρές τραγωδίες

Ὑστερα ἀπὸ τὴ νέα ἀπόφαση περὶ συλλήψεως καὶ τῶν γαλῶν ὑπὸ τοῦ μπόγια, αἱ Ἀτθίδες οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐξαιρετικὴν ἀδυναμίαν στίς ψυφίνες τοὺς τίς ἐδιπλοκλειδωσαν, καὶ τίς ἔθεσαν ὑπὸ αὐστηρότατον περιορισμόν. Ἀλλὰ τὰ συμπαθέστατα αὐτὰ τετράποδα ἀγνοοῦντα τοὺς σοβαροὺς λόγους ποὺ ὤθησαν τίς κυρίες τῶν εἰς τὴν λήψιν τῶν μέτρων αὐτῶν, δυσφοροῦν καὶ διὰ παρατεταμένων νησιουρισμάτων, ζητοῦν τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν. Κί' ἔτσι κάθε σπῆτι σχεδὸν στεγάζει καὶ μιά μικρὴ τραγωδίαν, με πρωταγωνιστὰς τὰ τετράποδα καὶ τὰ δίποδα.

Χειμῶνας...

Ὁ Φλεβάρης κί' ἂν φλεβίσῃ καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ, ἰσχυρίζεται κάποια λαϊκὴ παροιμία. Ἀλλὰ κί' ὁ Ὀκτώβρης κί' ἂν Ὀκτωβρίσῃ χειμῶνας θὰ μυρίσῃ, ἰσχυρίζομεθα κί' ἐμεῖς. Γιατί δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ χειμῶνας ἐμφύρισε. Οἱ πρώτες καμπαντίνες ἔκαναν τὴν ἐπίσημὴ ἐμφάνισίν τους, τὸ πρῶτο τρέμον σαγῶνι ταυρτοῦρίζοντος συμπολίτου ἐκροτάλισε ἀπαισίως, καὶ τὸ πρῶτο καμμιόνι φορτωμένο με ἀνθρακίτη διέσχισε τὰς Ἀθηναϊκὰς ὁδοὺς. Ὡστε... με τὸ καλὸ καὶ τὸ χιόνι...

Σατυρικοί στίχοι

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ ΑΝΕΥ Η ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΦΩΝΩΝ

(ΓΙΑ ΤΟ ΡΑΔΙΟΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΛΗΘΗΝ ΕΙΔΙΚΩΣ
ΚΙ' ΑΡΧΙΖΩ ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΩΣ
ΔΛΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΛΙΓΟΝ ΤΙ ΜΑΚΑ-
ΒΡΙΟΝ
ΠΟΥ ΟΠΩΣ ΗΤΑΝΕ ΚΑΙ ΧΤΕΣ, ΕΤΣΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΚΙ' ΑΥΡΙΟΝ)

ΙΣΠΑΝΙΑ

Στὴν Ἰσπανίαν, ὡς γνωστὸν τὸ πρόγραμμα τὸ ἴδιον. Οὐτε καὶ τὴν ἐλάχιστην δέν εἶχε ἀνωμαλία. Τὸ κλασσικὸν ἐξέπεμψε σύνθηες τουφεκίδιον. Καὶ κάνα δύο κανονίες, ἔτσι γιὰ ποικιλίαν, Μὲ ἐπιτυχίαν ἄρκετὴ ἔκανε κί' ἓνα σόλο τό... μυδραλλιοβόλο.

ΣΑΥΚΑΗ

Κινέζοι καὶ Ἰάπωνες μᾶς θέλγουν ὅπως πάντα. Μὲ τὸ τερπνόν τους πρόγραμμα ποὺ ἐκτελεῖ μιά μπάντα. Στὸ εἶδος τῆς μοναδικῆς. Ἀπ' τὴν Σαγκάη ἀκούγεται περίφημος ὀρχήστρα ποὺ τὴν ἐκπέμπουν συνεχῶς τῶν κανονίων τὰ κλείστρα κί' εἶναι συμ-φονική.

ΓΕΝΕΥΗ

Ὅσο κανεῖς κί' ἂν προσπαθῇ, ὅσο καὶ νὰ γυρεύῃ δέν βρίσκεται ὁ σταθμὸς ποὺ ὑπῆρχε στὴν Γενεύη. Κί' ἂν κάποιος, ἔτσι ἐπιμόνα στὸ ράδιο τὸν ζητήσῃ θὰ δῇ πῶς ἔχει κατ' αὐτὰς πολὺ ἀδυνατήσῃ καὶ νὰ χαθῇ ὁλότελα ὁ δόλιος κινδυνεύει γιὰτί ἓνας ἄλλος σταθμὸς μεγάλος ἐπενέβη κακόμοιρη Γενεύη!...

ΡΩΜΗ-ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

Ἡ Ἰταλία συνεχῶς, καθὼς κί' ἡ Γερμανία τὸ πρόγραμμά της πάντοτε μ' ἐπιτυχίαν κλείνει. Μιά κάποια «Φθινοπωρινή» ὡς λέγουν Συμφωνία Χίτλερ καὶ Μουσολίνι.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ σταθμοὶ εὐρίσκονται ἐν δράσει κί' ὅλοι χτυποῦν τὸ σίδερον τώρα ποδῶνι στὴ βράση. Παντοῦ μεγάλη κίνησις καὶ τὰ λοιπά... καὶ τὸ Λονδίνον σιωπᾷ...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣΤΑΣΕΩΝ ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΪΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορία
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΣΧΟΛΙΑ

Βιτρίνες

Ἡ Ἀθηναϊκὴ βιτρίνα βρῖσκεται πάλι στίς δόξας της. Σπολλοῖσθε με τὰ χειμωνιάτικα της, κί' ἐμφανίστηκε πίσω ἀπὸ τὰ στίλβοντα κρύσταλλα της γοητευτικώτατη. Καὶ ἡ συρροὴ τῶν θαυμαστῶν της ὑπερβαίνει πᾶσαν προσδοκίαν. Χιλιάδες κόσμου κάθεται φύλον, ἡλικίας, καὶ κοινωνικῆς τάξεως, παραλαύνουν ἐκθαμβοὶ ἀπὸ μπροστά της.
—Κύττα τί ὠραῖο καπέλλο!...
—Πῶ, πῶ, μὴ γούνα!...
—Αὐτὸ εἶναι παλτό!...
Καὶ ἀφοῦ θαυμάσουν ἐπὶ ἄρκον, ἀπομακρύνονται με τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ δουλειές θὰ πάνε τόσο καλὰ ὥστε νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ προβοῦν σὲ μιά πραγματικὴ λεηλασία τῆς βιτρίνας, ποὺ παρακολουθεῖ τόσο ἀσυγκίνητη τὴν κατάστασιν.

Ἄλλοι καιροί

Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνια πειράματα κατέληξαν στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ἀσθένεια ἐπιδημικῆς μορφῆς, καὶ ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι ἀνεκάλυψαν καὶ τὸ μικρόβιον της. Ὡστε οἱ ἀνιάτοι, ἐρωτευμένοι ἂς παρηγορηθοῦν. Γιατί γιὰ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τώρα καὶ σὺ ἐξῆς ἀπὸ νὰ καταφύγουν εἰς τὸν γάμον ἢ τὴν αὐτοκτονίαν, θὰ καταφεύγουν ἀπλοῦστα στὸ γιὰ τὸς τοὺς καὶ θὰ ἐμβολιάζονται δι' ἀντιερωτικὸν ὁροῦν.
Ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἤθη.

Τὰ τελευταῖα

Οἱ φίλοι τοῦ σταφυλίου, τῆς εὐλογίας αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς γῆς εἶναι ἀήσυχτοι. Φαίνεται ὅτι φέτος θὰ ἔχουμε ὅχι μόνον πρῶτον χειμῶνα ἀλλὰ καὶ πρῶτην ἐλλειψὴν σταφυλίων. Οἱ πολλοὶ τοὺς ἀπὸ τώρα, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ τὸ «ἀπὸ χρόνου». Τὰ σταφύλια τελειώνουν, ἐνῶ ἄλλοτε εἴχαμε ὡς τὴν Πρωτοχρονιά. Οἱ «εἰδότες» ὅμως λένε ὅτι δέν πρόκειται, παρὰ γιὰ ἐπαγγελματικὸν «κόλπο» γιὰ νὰ διατηρηθοῦν οἱ τιμὲς, ποὺ σὲ μονάδικα ἐφθασαν ἤδη σὲ ὕψος... στρατοσφαιρικά.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ 'Αστρολογία... και έπιστήμη

Διήγημα του Πώλ Μπουρζέ

Οι άνθρωποι και τ'άστρα

Τό φαγητό είχε πιά τελειώσει και οι άνδρες πέρασαν στο σαλονάκι του παιγνιδιού.

Ο γιατρός κ. Χ. άφησε το σαλονάκι με τους μπριζιτσάδες και πέρασε στο μεγάλο πράσινο σαλόνι, που ήταν οι γυναίκες. Τη στιγμή που ο γιατρός έμπαινε στο σαλόνι κάποιο σοβαρό θέμα φαινόταν να άπασχολούσε το άραιο έκείνο μπουκέτο από ξανθιά και αστανά κεφάλια και από αιθέριες τουαλέτες της τελευταίας μόδας. Ο λόγος πραγματικά ήταν για κάποιο θλιβερό περιστατικό, για κάποια ιστορία που είχε τελειώσει σ' ένα έλβετικό σανατόριο.

Ανύποπτος ο γιατρός για το θέμα της συζητήσεως πληροφορήθηκε καί χαμογελώντας πειραχτικά:

— Μή ποιδν πάλι να καταγίνεται το μυρωμένο αυτό μπουκέτο;...

— Μή κάποιαν γιατρέ μου, μά όχι για να κοιτούσμπολέψουμε. Μιλούσαμε για την δυστυχισμένη τη Τζούλια, είπε η οικοδέσποινα, μία νέα και ωραία γυναίκα.

Τό μέτωπο του γιατρού συνέφιασε ξαφνικά. Τά χείλη του μάζησαν τό τσιγάρο που κρατούσαν, κατόπι δυο δάχτυλά του πήσαν νευρικά καί τό εξαφάνισαν μέσα σ' ένα βαθύ μπρούτζινο πιατάκι του τσιγάρου.

Οι γυναίκες κύτταξαν περίεργα τόν γιατρό:

— Ξέρετε μήπως την ιστορία της Τζούλιας; Είπε δειλά μία νεαρά δεσποινίς.

— Η άρρώστεια καί ο θάνατός της ήταν ένα μυστήριο... ψιθύρισε μία δεύτερη κοπέλλα.

— Αυτή ή τόσο εύθυμη, ή τόσο ζωηρή, παρατήρησε μία τρίτη.

Μία μικρή σιωπή, μία σιωπή καταθλιπτική έπηκολούθησε.

Η οικοδέσποινα βλέποντας τόν γιατρό πάντοτε σάν άπησυχολημένο από κάποια σκέψη, είπε αργά:

— Κάτι θα ξέρη ο γιατρός μας από την ιστορία αυτή.

— Ναί, κάτι ξέρω, είπε τέλος ο γιατρός, με κόπο συγκρατώντας κάποιο στεναγμό.

— Έλάτε, λοιπόν, πέστε μας τι ξέρετε; Κουράρατε έσεις την Τζούλια όταν ήταν έδώ; Δέν μπορεί, κάτι θα σάς ειπεί φώναξαν άλλες σχεδόν μαζί οι γυναίκες.

— Ω! μία ιστορία θλιβερή σαν τόσες άλλες, κυρίες μου... Δυστυχισμένο κορίτσι...

— Έλάτε, λοιπόν, πήτε μας μή μάς τυροανήτε... παρεκάλεσε μία ξανθούλα κυρία.

— Θάπρεπε ίσως να μη μιλήσω ποτέ, Μ' άφοδ έμπέμνε-

τε... "Επειτα ο θάνατος κατέγραψε καί την ιστορία αυτή στα άρχαία των περασμένων... μου. Δέν θα είχα, άλλως τε, καί πολλά πράγματα να σάς πώ.

Ο γιατρός άναψε ένα κανονούριο τσιγάρο καί άρχισε: "Ήταν πριν λίγα χρόνια. Η Τζούλια, ένα τρυφερότατο άκόμη πλασματάκι 17 έτών. Έκείνος... ένας σαραντάρης κοσμηκός τύπος... Άνδρας όπως, δυστυχώς, ένοσούν καί θέλουν τόν άνδρα σήμερα οι γυναίκες, ένέπνευσε χωρίς να τό θέλη ένα τρελλά, ένα άπελπισμένο ασθμα σότ τρυφερό μπουμπουκι, που μόλις τώρα άνοιγε τά πέταλά του στόν ήλιο καί στή ζωή... Μία μέρα, τό είδωλο του τρελλού αυτού αίσθηματος έδέχετο ξαφνικά μία έρωτική εξομολόγηση. Του ήρθε σάν κεραυνός. Ποτέ του δέν μπορούσε να τό περιμένη. Αυτός, ένας γέρος πιά, έστω κι' άν έσερνε άκόμη πίσω του την φήμη του κατακτητού, ν' άγαπηθή καί μάλιστα έτσι, από ένα κοριτσάκι!... Άπέκρουσε φυσικά τό αίσθημα. Πήρε την μικρή στά γονάτα του, όπως την έπαιρνε πριν 3-4 χρόνια άκόμη, όταν ήταν ένα παιδί με κοντά καλτσάκια, της χάιδεψε τά χρυσά μαλλιά, την μάλωσε την καθούσασα. Νόμιζε, δηλαδή. Γιατί σέ λίγο τά πράγματα πήραν τόν φοβερό όρόμο που κατέληξε στόν θλιβερό έπίλογο που ξέρετε. Τρελλά έρωτευμένη ή Τζούλια έκλεισε μέσα της τόν πόνο της καί τό άποτέλεσμα δέν άργησε να φαγή. Έχασε τά όρώα χρώματα της, δέν έτρωγε, δέν γελοόσε πιά. Ο άκούσιος δραστής όλης αυτής της καταστάσεως ήταν σάν τρελλάς. Δέν ήξερε τί να κάνει. Τό δίλημμα ήταν τρομερό, αλλά σότ τέλος άπεφάσισε.

Τά είπε όλα στούς γονείς της Τζούλιας προσθέτοντας, πώς, ό,τι καί άν συνέβαινε, τού ήταν αδύνατο να πάρη την Τζούλια γυναίκα του. Άποφασίστηκε τότε ένα ταξιδάκι. Άλλά στήν έπιστροφή τά πράγματα πηγαν χειρότερα. Η Τζούλια γύρισε προσβεβλημένη άσχημα καί από τά δυο μέρη. Την θεράπευσα κάμποσο προσεπάθησα υπεράνθρωπα να σταματήσω τό κακό, μά τό κάκου. Συμβούλεβα τότε τούς γονείς της να πάνε την άρρωστη σέ σανατόριο. Με άκούσαν. Σύρθηκε τό δυστυχισμένο πλάσμα εκεί μερικά χρόνια αλλά δέν έξφυγε. Έόσβυε σάν ένας άνάλαφρος ήχος κάποιας άτέλειωτης συμφωνίας.

— Καί ο ήρώς της θλιβερής ιστορίας;... Είπε με σβυσμένη φωνή ή κ. Μ.

— Ήμουν έγώ...

—Οι άνθρωποι είναι σκλάβοι τών άστρων;

Αυτό τό έρώτημα άπασχολεί σήμερα τούς διάσημους άστρονόμους τού πλανήτη μας, οι όποιοι άγωνίζονται να άνακαλύψουν την έπίδραση που έχουν τ' άστρα με την άκτινοβολία τους στούς κατοίκους της γής. Μία έπίσκεψη ώστόσο στό 'Αστεροσκοπείο τών Παρισίων, θα μπορούσε να σάς κάνει να χάσετε τό μυαλό σας! Είνε εκπληκτικές, μά την άλήθεια αυτές οι «κοσμικές άκτινες» τών όστών ή μυστηριώδης ζώναις είναι άνέξηχτασες...

Πολλοί πιστεύουν ότι είναι άδύνατο να έχουν καμμία έπίδραση στόν άνθρώπινο όργανισμό. Μά είναι κι' άλλοι που ύποστηρίζουν τό αντίθετο. Άλλωστε τό «βασιλείο τών άστρων» κρύβει καμμία φορά φιλόγυρα τά μυστικά του καί από αυτούς άκόμη τούς πιδ άφωτισμένους στήν εκπληκτική έπιστήμη τους, άστρονόμους. "Οσο για τούς άνθρώπους, έλάχιστοι είναι εκείνοι που έχουν ιδέα τί γίνεται σ' αυτούς τούς κόσμους που λάμπουν σάν πολύτιμα πετράδια τή νύχτα πάνω στό διάστημα.

Ο διευθυντής τού 'Αστεροσκοπείου τών Παρισίων άπαντώντας έδώ καί λίγους μήνες σέ μερικές έρωτήσεις που τού υπέβαλε ο ειδικός συνεργάτης της έφημερίδας «Έργον» έδήλωσε έπίσημα ότι ή Σελήνη, αυτό τό «νεκρό άστρο» δέν είναι δυνατό να έχη καμμία έπίδραση στόν πλανήτη μας. "Οστόσο όλοι οι χωρικοί, κι' όλοι οι ναυτικοί που είναι χιλιταξιδεμένοι, πιστεύουν άκριβώς τό αντίθετο.

Η Σελήνη κανονίζει τις τρικυμίες καί την αύξηση ή μείωση τών υδάτων, την παλίρροια καί τήν άπόπληξη, τις καιρικές μεταβολές κι' από την θέσι τού φεγγαριού ύπολογίζουν τόν καιρό της έπομένης ημέρας.

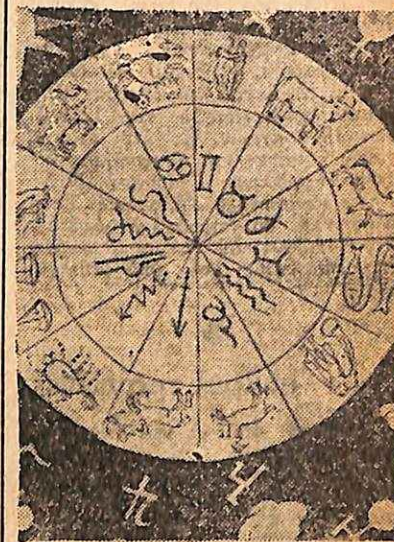
Πολλοί έπίσης χωρικοί σέ διάφορα μέρη της Γαλλίας, αλλά καί τών άλλων χωρών έξορρίζουν τ' άστρα κι' ύψώνουν τεράστια άναθήματα για να «δέσουν» την κακή έπίδρασή τους καί την έγκληματική γοντεία τους. Υπάρχουν έπίσης άνθρωποι που πιστεύουν ότι έχουν γεννηθή με την έπίδραση της άκτινοβολίας ένός άκακού άστρου γι' αυτό είναι τόσο άτυχοι στίς δουλειές τους καί σ' ό,τι τήν ζωή τους!

Κι' αυτή ή παρατήρησή τους μάς.

παρά τις διαβεβαιώσεις τών άστρονόμων οι όποιοι δέν θέλουν ίσως να κοινωνολογήσουν τά μυστικά των δέν είναι άνκριβής. Θέλετε μήπως ένα παράδειγμα; Όρίστε το:

Οι άνθρωποι παραδείγματος χάριν που γεννήθηκαν τόν Μάρτιο είναι... αίμοχαρεις! Άγατούν τά έπια, παίζουν με τά μαχαίρια καί τά σπαθιά καί τούς άρέσει να παρακολουθούν τις έγχειρήσεις. Γίνονται έπίσης οι πιδ καλλίτεροι χειρουργοί!

Κι' αυτή ή έπίδραση τών άστρον, άν φυσικά είναι άληθινή, παρητηρείται σ' όλους τούς άνθρώπους. Πώς συμβαίνει αυτό τό πράγμα; Κανείς φυσικά δέν μπο-

Ο ζωδιακός κύκλος.

ρεί τόσο εύκολα να τό εξγήση. Τό γεγονός όμως είναι ότι κι' όλο τό άπέραντο διάστημα που άπλώνεται στή δύναμη του ματιού μας, έχει κι' αυτό τούς άόλητους νόμους του. Είναι κι' αυτό όργανωμένο με άξιοθαύμαστη μαθηματική άκριβεια όπως τό σώμα μας καί τό πνεύμα μας!

Η «Αφροδίτη» ή «Ζεύς» ή «Κρόνος» όλα τέλος τ' άστρα είναι γεγονότα ό,τι έχουν έπίδραση στή ζωή μας. Χαρακτηριστικό δε είναι τό άκόλουθο παράδειγμα: Ένας άστρολόγος ζήτησε από ένα καθηγητή να τού πητε την άκριβή ημερομηνία της γεννήσεως καί τών σφράντα μαθητών του. Έπ' τη βάσει δε αυτού κατώρθωσε να έξορκίσει τόν χαρακτηρισμό τών δίδως να κάνει ούτε μίαν άστοχον παρατήρησιν!

Οι Άμερικανοί δε φτάνουν μάλιστα μέγχοι τού σημείου ν' άναζητούν βοήθεια από τ' άστρα καί σ' αυτήν άόηση τήν... Ιατρική έπιστήμη. Έπειτα από αυτό φυσικά είναι αδύνατο να μη πηροδ χ' όύμε την έπίδραση που έχουν τ' άστρα στούς άνθρώπους πια τάς διαβεβαιώσεις τών άστρονόμων μάς.

Πολιτικοί... και σωσίαι

Ο Μπιράν... μανάβης!

Ένα ευδυμογόρημα του Καμί

Οι νοσταλγοί τού παρελθόντος δέν έσούσαν από την Παρισινή ζωή. Ξέρω παραδείγματος χάριν έναν ήλικιωμένο κύριο ή όποιος κάθε μέρα τηλεφωνεί σ' άγνωστες γυναίκες καί τις δίνει αίσθηματικά ραντεβού. Είδα έπίσης άλλους να κτυπούν τά κουδούνια τών τηλεφώνων, έτσι όπως έκαναν όταν ήταν παιδιά ή να άνακατέβουν τά ύποδήματα τών ένοίκων τού ξενοδοχείου τά όποια ως γνωστόν τ' άγάζουν αυτοί έξω από την πόρτα τού διαμερίσματος των για να τά γυαλίσουν οι ύπηρέτες.

Μά είδα άκόμη καί κάτι καταπληκτικό. Είδα σωσίες πολιτικών καί διασήμων άνδρων να έχουν

δέν έχετε παρά να έπισκεφθήτε τό έμπορικό τού Μαρσέλ Μπερώ, τήν όδδ Σαιν Μαρταίν καί να συνομιλήσετε μ' αυτόν τόν άγαθό άνθρώπο. Είναι ένας εκπληκτικός σωσίας τού Κλεμανσώ! Έχει την ίδια μορφή, την ίδια φωνή, τις ίδιες χειρονομίες καί τά ίδια πείσματα. Θα τόν άκούσετε έπίσης να σάς μιλάει μ' ένθουσιασμό για τόν... σωσία του τόν πολιτικό Κλεμανσώ καί να σάς διηγείται ένα σωρό ανέκδοτά του. Καμιά φορά μάλιστα διαφωνεί με τόν ίδιο τόν τόν... έαυτό, δηλαδή τόν Κλεμανσώ καί τότε άρχίζει πιδ τό γλέντι.

Μά τό πιδ καμμία άνέκδοτο «σωσίας» είναι αυτό που άφορτά τόν Άλφόνσο ΥΙΙΙ. Άπό καιρό τού Παρίσι είχε κάνει την έμφανίση του στά κοσμικά δουλεδάκια ένας πολύ κομψή ντυμένος κύριος, που έμοιαζε καταπληκτικά τέως βασιλέως της Ισπανίας. Όλοι τόν χαιρετούσαν, τόν άποκαλούσαν «μεγαλειότατο» καί τρά τό αυστηρό «ινδόνγκνιτό» του έκανε μερικά σημαντικά δάνεια ως... βασιλέως της Ισπανίας. Μία ήμερα όμως για κακή του τύχη ήρθε ο πραγματικός Άλφόνσος ΧΙΙΙ στό Παρίσι! Κι' οι άστυνομικοί άναγκάστηκαν ν' άφήσουν άνερόχλητο καί τόν πλάτη, για να μη κάνουν κανένα λάθος καί συλλάβουν τόν άληθινό βασιλέα!

Ένας έπίσης Παρισινός της όδου Ντραγκνόν, ο κ. Νικόλαος Καρπόφ μοιάζει εκπληκτικά τού αυτοκράτορος Νικολάου ΙΙΙ! Τόσο πολύ μάλιστα που καί αυτοί άκόμη οι Ρώσοι έξορρίζουν έξαπατηθή δέν τόν είχαν γευθείς ποτέ! Ο άνδρας δέ έτρομάζε να τούς πείση ότι ήταν ο εύτυχής κι' όχι ο τραγικός αυτοκράτορας.

Έγώ προσωπικά μάλιστα είχα κάνει τή γνωριμία τού σωσία τού Μπωντλαίρ. Ήταν ένας άνδρας που έκανε όλες τις ύποπτες δουλειές, ζητιάνευε κι' όλος κι' έρχόταν σέ μία ταβέρνα να πιη ένα κρασί. Κάποτε μία συντροφιά τού έκανε την παρατήρηση:

— Δέν ντρέεσαι έσύ που μοιάζεις τόσο τού Μπωντλαίρ να ζητιανεύεις;

Κι' ο άτυγής άνθρωπάκος ντροπιασμένος πήγε κι' έπεσε στό Σηκουάνα. Όπως βλέπετε ένας σωσίας άναλαμβάνει ύποχρεώσεις έναντι τού προσώπου στό οποίο μοιάζει διαφορετικά τήν παθαίνει σάν τόν τελευταίο τόν σάς άναφέραμε.

ΛΕΩΝ ΦΑΡΓΚ

(Δράμα σέ δυο πράξεις)

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Μπροστά σ' έναν όχυρό φρουραρχικό πύργο, με πολέμστρες, έπάλξεις καί κινητές γέφυρες).

Ο φρουράρχης (μονολογώντας με τραγικό τόνο). — Άχ, κρύβω με προφύλαξη στίς δίπλες τού σκοτεινού μανδύα μου τόν πιδ σκοτεινό άκόμα τρυφερό καρπό τών ένόχων έρωτών της εύγενούς πυργωδεσποίνης καί συμβίας του, κομήσεως τού Κοξίε... Πρέπει να τόν εξαφανίσω... Μά έλα πιδ ή καρδιά μου λυγίζει προς τό άδωδο αυτό κι' άνύποπτο πλασματάκι!... (Κάνει να πετάξη τό παιδί στό ποτάμι, μά βλέπει ξαφνικά έναν άνθρώπο τού όγλου, παρέκει. Τού φωνάζει): Ψτ!... Ψτ!... Έλα προς τά έδω, μπάρμπα!...

Ο μπάρμπα (πλησιάζοντας με σεβασμό). — Τι έπιθυμεί ή έξοχότης Σας;

Ο φρουράρχης. — Θέλει να κερδίσης ένα πουγγί, φουσκωμένο με χρυσά φλουριά;...

Πάρε αυτό τό μαρουδάκι καί πέταξέ τό σότ ποτάμι... Θα πηγαινα ίσαμε καί έγώ ο ίδιος, μά τό πανάθλιο αυτό ποτάμι πέφτει κάπως μακριά κι' είμαι άφανισμένος άπ' τήν κούρσα. Α, στάσου... Ξέχασα να σου πώ κι' αυτό... Δέσε σότ λαμό τού μιά βραδεί πέτρα, για να βουλιάξη σίγουρα!...

(Φεύγουν κι' οι δυο τους. Ο παραγγελιοδόχος με τό μαρο συλλογισμένος κι' ο φρουράρχης μόνος του, πιδ συλλογισμένος)....

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(«Μετά είκοσι έτη». Στήν κατοικία τού παραγγελιοδόχου. Συλλογισμένος σότ κρεβάτι της άγίας, ο δυστυχισμένος, έχει σκεπαστεί από μία πολύμηνη βαρεία άρρώστεια, ή όποία τούχει σιγοφάει τά σωθικά. Είναι έτοιμος πιδ να ξεψυχήσει, κι' ένφ ψυχούσεται, κυττάζει με άνέκφραστη στεργή μία λιγερή κοπέλλα με μαύρα μαύρα γένεια καί καλοτεμμένο κοντό μουστάκι. Κι' ένφ έκείνη, σέβεται καί χαριτωμένα, περιποιείται τόν μελλοθάνατο, αυτός άνασπώνεται λιγάκι ή όδυνή προσπάθεια καί της μιλάει):

Ο Μπαρμπα. — Πλησιάζει, γλυκαί μου 'Ισαβέλλα... Νοιώθω πώς θ' άφήσω σέ λιγάκι τή στερνή μου πνοή καί πρέπει να σου έκμυστηρεθώ τό φριχτό μυστικό της γεννήσεώς σου... Έλα κοντά μου, τό λοιπόν!...

(Η 'Ισαβέλλα πλησιάζει).

Ο μπάρμπα (με άδύναμη, κομπιασμένη φωνή). — Έδω κι' είκοσι χρόνια, κόρη μου άγαπημένη, ένας πλούσιος φευδάρχης με πλήρωσε για να νιώσω σότ ποτάμι τό παιδί τών ταραντόμων έρώτων της γυναίκας του με τόν διαχειριστή του... Μά δέν είχα τό κουράγιο να κάνω ένα τέτοιο έγκλημα άπαίσιου... Τό δύστυχο μαρο ήταν τόσο άθωο καί τόσο χαριτωμένο στίς φασκές του, ώστε λόγισ ή ψυχή μου κι' άποφάσισα να τό υιοθετήσω... Καταλαβαίνεις τώρα παιδί μου;

Η 'Ισαβέλλα (με πεποίθηση καί με λυγμούς). — Όχι, καλέ μπάρμπα!...

Ο μπάρμπα (με έγκαρτερηση). — Δέν πειράζει, κόρη μου... Πιδ κάτω θα καταλάβης... Λοιπόν, υιοθέτησα τό μαρο καί τό κράτησα κοντά μου, κρύβοντάς τό από όλους... Κι' έπειδή ήταν άγόρι, για να τό προφυλάξω από κάθε άναγήτηση σότ μέλλον, τού φόρεσα φουστανάκια σάν κορίτσι!...

(Η 'Ισαβέλλα, άρχίζοντας πιδ να καταλαβαίνει, χλωμαίσει καί κλονίζεται).

Ο μπάρμπα. — Τό παιδί, λοιπόν, αυτό, 'Ισαβέλλα σου, μεγάλωσε καί πρόκοβε ήνα με την ήμερα... Ντυμένο πάντα με κομψές τουαλέτες.

Η 'Ισαβέλλα (χλωμαίνοντας περισσότερο). — Καί τό όρίσι αυτό, πατέρα;... (καί μιλώντας άμήχανα τις άκρες τού μουστακιού της)....

Ο μπάρμπα (με σπαρταχτική κραυγή). — Καί τό όρίσι αυτό, 'Ισαβέλλα μου, ίσαί έσύ!... Άχ, ναί, κόρη σου... Δέν είσαι δεσποινίς... Ίσαί ένα όλόσωστο άγόρι... Ίσαί ο νόθος ύποκόμης 'Ισαβέλλας τού Κόξιε, μόνος πλέον έληρονόμος τών πεθαμένων από καιρό κομήτων τού Κοξίε!...

(Κι' ένφ ο έτοιμοθάνατος οίρει τώρα μία στερνή ματιά στεργής καί λαγάρδας σότ θεοό εφοροκόποσ τού, ή ψυχή του βγαίνει άπαλά καί φτερουγίζει στά ουράνια, άνακουσμένη πιδ άπ' τό βάρος έός τού μυστικού, που την τυλίγουμε τόσα χρόνια).

Ο 'Ισαβέλλας (χλωμαίνοντας πιδ κι' αυτός σάν πιδώμα). — Κατάρα, Θεοί καί δαιμόνες!... Δέν μπορούσες πατερούλη μου, να έσκεπάσης τό μυστικό αυτό λογικά πιδ ναορίτερα;... Καί τώρα, τί να κάνω, που είμ' έρωτευμένη μ' έναν άνδρα;...

(Έ ο έπέσει ή αυλαία, πέφτει κι' ο 'Ισαβέλλας λιπόθυμος σότ πάτωμα)...

Η Ρομπέρτα ::::

είναι φίδι κολοβό!

Ένα χαριτωμένο χιουμουριστικό διήγημα
του Άγγλου Π. Ζ. Γούντχαους

Ο Ρόλαντ Άτγουτερ, νέος του κόσμου, συγγραφέας με ταλέντο και κριτικός της λογοτεχνικής επιθεωρήσεως «Νέοι όριζόντες», ήλθε κι' εκάθησε πλάι στο θείο του Ζόζεφ. Μόλις είχε τελειώσει το δείπνο και οι κυρίες είχαν περάσει στο σαλόνι.

Η παρέλασις εκείνη του «ώραίου» φύλου του είχε δώσει στα νεύρα. Έπι κεφαλής η θεία του Αιμιλία, ψηλή, σοβαρή, αλύγιστη με ύφος αυστηρής ηγουμένης. Ύστερα η φίλη της θείας του μίσερ Χίγκαμ, με τη ξανθιά περούκα και τα χρυσά φασαμέν. Ύστερα η «ντεμουαζέλ ντέ κομπανι» και γραμματεὺς της θείας του μίς Πάρλετ μιά γερροντοκόρη ξυλόκοττα, που ήταν πάντα έτοιμη να κεραυνοβολήσει τον άναιδη, που θα βεβήλωνε με κάποιο τολμηρό βλέμμα την άγνότητα της... άσχημίας της. Και τελευταία, η θετή κόρη της θείας του, η Λούσυ, μιά μικρή φοβισμένη και χαμηλοβλεπούσα, που διαρκώς αίσθανόταν επάνω της τα άγρυπνα βλέμματα των θηλυκων φυλάκων της άρετης της...

Είναι αλήθεια πως η Λούσυ, περνώντας το κατώφλι της τραπεζάριας, έριξε στο Ρόλαντ μιά κρυφή ματιά γεμάτη συγκίνηση.

Όπωςδήποτε ο νεαρός συγγραφέας και κριτικός με τις μοντέρνες κι' ελεύθερες ιδέες, ένοιωσε τον έαυτό του ν' άσφυκτιά μέσα σ' εκείνο το περιβάλλον των αυστηρών παραδόσεων και της καταθλιπτικής ήθικης.

Αλλά, σάν άνθρωπος καλοαναθρεμμένος, δὸν φανέσωνε τη στενοχώρια του, μολονότι είχε κι' άλλους λόγους να μὴν είναι καθόλου ένθουσιασμένος τη στιγμή που καθόταν πλάι στο θείο του Ζόζεφ Μόρεσμπυ, το σοβαρό δικαστικό...

Πρώτα απ' όλα, ήταν βέβαιος, πως ο γέρος αυτός, που ήθελε σώνει και καλά να τον παντρεύη, θά του μιλούσε πάλι, γιὰ έκαστη ήδη φορά, γιὰ τη Λούσυ.

Ύστερα, καθ' όλη τη διάρκεια του δείπνου δὲν είχε βοή την ευκαιρία να έξηγήση στους άλλους γιατί ήταν κηλιδωμένο μὴ λάσπη το κολλαρισμένο πουκάμισό του. Βέβαια, δὲν ήταν ματαιόδοξος, μὰ όπωςδήποτε ένας κριτικός ξέρει καλά πως η φοβερότητα «κριτική» είναι των κυριών του καλού κόσμου γι' αυτό θά ήταν πολύ έποικοδομητικό της φήμης του να ξέραν οι κυρίες αυτές, πως ο Ρόλαντ Άτγουτερ εἶνε λερώσει το πουκάμισό του γιατί έσπαξε μιά ανθρώπινη ύπαρξη κάτω από τους τραγούς ένός αυτοκινήτου! Διάβολε! Δὲν ήταν μικρό πράγμα να σώση έναν άνθρωπο! Η έξύμνησις της

καλής αυτής πράξεως από κυρίες τοῦ κόσμου Ισοσταθμίζεται με πεντάστηλο διθυραμβικό ρεπορτάζ των

«Τάιμς»...
—“Ε, λοιπόν, Ρόλαντ, τι σκέπτεσαι; τὸν ρώτησε ξαφνικά ο θεός του.
“Εκείνος συνήλθε άμέσως από τις σκέψεις του και χαμογέλασε ευγενικά:
—Σκέπτομαι, είπε σε λίγο πόσο πρέπει να νάναι ευτυχισμένος ένας άνεψιός, όταν έχη ένα θείο σαν κι' εσάς...
“Ο δικαστής έσπρωξε την καράφα με πορτο προς το μέρος του Ρόλαντ, χαμογέλασε με καλωσύνη και του είπε:

—“Αν θέλεις εσύ, μπορείς να γίνης ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου... Δέ μου λές; Είδες τι χαριτωμένη που ήταν άπόψε η Λούσυ;

—“Ω, ναι.
—Τι γοητευτική, τι άθωα!
—“Ω, ναι.
—Σπάνιο κορίτσι!
—“Ω, ναι.
—Τι θά πη «ώ, ναι»; Είναι σπάνιο κορίτσι!

—Σπανιώτατο, θείε μου.
—“Α, μπράβο, έτσι.

“Ο γέρο-δικαστής ήπια μιά γουλιά από το ποτήρι που ήταν μπροστά του και είπε, σά να τοδρθε τώρα για πρώτη φορά αυτή η ιδέα:

—Δέ μου λές, Ρόλαντ, γιατί δὲν παντρεύεσαι τη Λούσυ;

—Γιατί;... “Ε... δηλαδή...

—“Εχεις περιουσία άρκετή. “Εκείνη έχει επίσης. Βρίσκω πως θά ταιριάζετε θαυμάσια. “Επειτα πρέπει ναχης κάποιον να σε περιποιηται. Νά γιὰ δέ, το πουκάμισό σου είναι λερωμένο. “Η Λούσυ ποτέ δὲν θά σ' έστελνε εδώ με λερωμένο πουκάμισο.

Τά μάτια του νέου άστράψανε από χαρά. “Επί τέλους θαύρισκε την ευκαιρία να μιλήση γιὰ το κατόρθωμά του.

—“Ε, λοιπόν, θείε μου, ξέρετε γιατί είναι λερωμένο το πουκάμισό μου; Γιατί έξωσα τη ζωή ένός ανθρώπου!

—Μπα;! Πώς!

—“Ενας άγνωστος γλύστρησε μπροστά μου στη γωνία της πλατείας Γκόσβενορ. “Εβρεγε ξέρετε...

—Πώς; ήλθες με τα πόδια;

—Μάλιστα. “Εγώ τότε...

—“Εβρεγε και ήλθες πεζή! “Η Λούσυ ποτέ δὲν θά σ' άφηνε να το κάνης αυτό.

—Μά η βρογή μ' έπιασε στο δρόμο...

—“Η Λούσυ δὲν θά σ' άφηνε να βγής έξω με βροχερό καιρό!

—Μήπως δὲν σάς ενδιαφέρει η Ιστορία μου;

—“Οχι, άπεναντίας, εξακολούθησε.

“Ελεγες ότι κάποιος γλύστρησε μπροστά σου. Βέβαια, θάπεσε κάτω, ένα αυτοκίνητο έρχόταν όλοταχώς και θά τον κομματιάζε ασφαλώς άν έσύ με μιά ήρωική προσπάθεια δὲν πρόφαινες να τον σώσης, έ; Λέγε παρακάτω

“Ο νέος με ύφος έσχάτης άπογοιτεύσεως ψιθύρισε:

—Δὲν έχει παρακάτω. Τάπατε όλα...

—Μπράβο, ώραία. Θά διηγηθώ το κατόρθωμά σου στη Λούσυ, είμαι βέβαιος πως θά ένθουσιασθή!

—“Ω, ναι, το πιστεύω...

—Γιατί —ξέρεεις;— η Λούσυ σ' άγαπάει, ού, αυτό φαίνεται. Μά είναι σπάνιο κορίτσι, μυαλωμένο με ήθικες άργες, όχι σαν αυτές τις μοντέρνες τρελλοσουσουράδες, που κουρεύονται άλλά γκαρντν και καντίνουν σαν άραπάδες. Μοῦ φέραν μιά τέτοια σήμερα το πρωί στο δικαστήριο επί παραβάσει ταχύτητας αυτοκινήτου. “Ετρεχε με ογδόντα χιλιόμετρα μέσ' στην κεντρικότερη πλατεία ή δαιμονισμένη! Την κοπάνισα σά χαπαόδι! Πέντε λίρες πρόστιμο!

—Την καυμένη!

—Λυπούμαι που δὲν μπορώ να τις στέλνω γραμμή στη φυλακή για μερικους μήνες όλες αυτές τις αδιάντροπες!... “Ας είναι. Λοιπόν, τι λέγαμε;

“Α, αλήθεια, μιά έρώτηση ακόμα θά σου κάνω τελειώνωμε.

“Ο σερ Μόρεσμπυ έβηξε λίγο για να καθάριση ή φωνή του, πλησίασε τον άνεψιό του και του είπε σε τόνο έμπιστευτικό:

—Δέ μου λές, Ρόλαντ, γιατί δὲν παντρεύεσαι τη Λούσυ;

“Μά αυτό καταντάει μανία, σκέφθηκε ο νέος. “Εκρυψε όμως τις σκέψεις του και άποφάσισε να τελειώση μιά για πάντα μ' αυτή την ένκνευριστική υπόθεσι.

—Ξέρετε γιατί δὲν θέλω να παντρευτώ τη Λούσυ, θείε μου; τοῦπε. Γιατί άγαπώ μιά άλλη.

—Πώς;! “Αγαπάς άλλη; Αυτό δὲν το περίμενα. Και ποιά εἶν' αυτή η άλλη;

—Είναι κορίτσι μιάς πολύ μεγάλης και γνωστής οικογενείας, στην όποιαν άνήκει ο πύργος του Χέρτφορδσαϊρ. “Ασφαλώς σεξ νωριζετε την οικογένεια Ουίγκχαμ.

“Ο γέρο-δικαστής ζάρωσε τα φρύδια του.

—Ουίγκχαμ; ρώτησε. “Ε, λοιπόν;

—Λοιπόν, η κόρη που άγαπώ ονομάζεται Ρομπέρτα Ουίγκχαμ.

—“Ε;! Αυτή την τρελλοσουσουράδα πήγες κι' άγάπησες;

—Τρελλοσουσουράδα;

—“Ακριβώς! Αυτή εἶν' η προκομμένη που έφαγε σήμερα το πρόστιμο των πέντε λιρών. Το καλό που σου θέλω, μακριά από τέτοιες μοντέρνες κοπέλες! Μή σε καταφέρη και μπής στο αυτοκίνητό της γιατί χάθηκες...

“Ας είναι. Πάμε στο σαλόνι τώρα. Τα ξαναλέμε άλλη μέρα...

“Ενῶ προχώρουσε προς συνάντησιν των κυριών ο σερ Ζόζεφ Μόρεσμπυ σκεφτόταν:

—Νά κι' ο Ρόλαντ έρωτευμένος! Μή χειρότερα! “Οπωςδήποτε, δὲν καταλαβαίνω γιατί δὲν θέλει να παντρευτή τη Λούσυ...

■ ■

Την άλλη μέρα το πρωί ο Ρόλαντ κατεβρόνθισε όλες τις λονδρέζικες έφημερίδες. Ούτε μιά άράδα για το χθεσινό του κατόρθωμα.

—Κύττα φθόνος των συναδέλφων! σκέφθηκε.

Μπήκε ο ύπνρέτης του και τοῦφερε ένα δέμα με μιά ευχαριστήριο έπιστολή του ανθρώπου, που είχε σώσει από τους τροχούς του αυτοκινήτου. “Ηταν, όπως φαίνεται, ένας ανθρωπάκος, που πουλούσε ζωτικά πουλιά και έρπετά σ' ένα μαγαζάκι της συνοικίας Σόχο.

“Ανοιξε το κουτί και βρήκε μέσα ένα φίδι.

«Διάβολε!» σκέφθηκε. «Τι δώρο εἶν' αυτό; Τι να το κάνω εγώ αυτό το φίδι;»

“Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε, γελαστή και χαρούμενη η Ρομπέρτα Ουίγκχαμ.

—“Τ' εἶν' αυτό; φάναξε η νέα, βλέποντας το πολύχρωμο έρπετό.

“Α, νά, επί τέλους μιά ευκαιρία να διηγηθώ το κατόρθωμά του ο Ρόλαντ.

—Ξέρεεις, Ρομπέρτα; Αυτό το δώρο μου τώστειλε ένας άνθρωπος που τοῦ έξωσα τη ζωή.

—Μπα; “Α, μά είναι όραίο αυτό...

—“Ω, ναι, πολύ όραίο, μεγάλη ήθικη ίκανοποίηση! Ξέρεεις μόλις είχα στρίψει τη γωνία της πλατείας Γκόσβενορ...

—Πάντα έπιθυμούσα ν' άποκτήσω ένα όραίο φίδι!

—...ότε ένας άνθρωπος γλυστρά μπροστά μου...

—Αυτοί οι νοσηματισμοί είναι σπάνιοι σε δέρμα φίδιού!

—...και πέφτει κάτω...

—Και είναι ήμερο, έντελώς άκίνδυνο...

—...“Εγώ τότε με μιά ήρωική προσπάθεια...

—“Ελα, πάμε, Ρόλαντ. “Ενω κάτω το αυτοκίνητό μου. Μοῦχεις υποσχεθί νάρθης στο Χέρτφορδσαϊρ να περάσης το Σαββατοκύριακο.

Μ' ένα βαθύ άσθημα πίκρας για την άδιαφορία της νέας ο κριτικός της έπιθεωρήσεως «Νέοι όριζόντες» προχώρησε προς την έξοδο.

“Η μαϊμὰ σε περιμένει άνυπόμονα να συζητήσετε γιὰ το νέο της έργο πρόσθεσε η Ρομπέρτα, ένῶ έκλεινε με προσοχή το κουτί του φίδιού.

—Τι θά το κάνης αυτό; ρώτησε ο Ρόλαντ. Δὲν πιστεύω να θες να πάμε μαζί στο Χέρτφορδσαϊρ το φίδι.

—Και γιατί όχι;... Μ' αυτό το φίδι

θά γελάσωμε άρκετά. “Εχω μιά όραία ιδέα!... “Ο μπαμπάς έχει καλέσει στον πύργο ένα φίλο του δικαστή. Ξέρεις, δὲν τούς γανεύω αυτούς τους τύπους. Μ' έχουν ρημάξει στα πρόστιμα...

“Ο άνθρωπος που είχε σώσει τη ζωή του έμπόρου των φιδιών, μέσα στο αυτοκίνητο της Ρομπέρτας άργισε να παρακαλή το Θεό να σώση τη ζωή τη δική του. Δὲν ήθελε όμως να φανή πως φοβάται και την άφησε να τρέχη με ίλιγγιώδη ταχύτητα.

“Εχει δίκιο, ο θεός μου, σκεφτόταν. “Η ταχύτης μεθὰ τα σημερινά κορίτσια!

Στον πύργο του έγινε μιά θερμή υποδοχή. “Η κυρία Ουίγκχαμ — η μέλλουσα πεθερά του — ήταν ένθουσιασμένη για την άφιξή του. Πρέπει να σημειώσωμε ότι η πυργοδέσποινα ήταν συγγραφέας και η φίλια της οικογενείας Ουίγκχαμ με τον Ρόλαντ είχε άφορμή μιά καλή κριτική, που είχε γράψει ο νέος για κάποιο της βιβλίο.

—“Ελάτε, άγαπητέ μου, του είπε η κυρία Ουίγκχαμ. Εἰσθε ο μόνος άνθρωπος που έχει γοῦστο μέσα στην “Αγγλία. Σας περιμένω να σας διαβάσω μερικές περικοπές από το νέο μου μυθιστόρημα...

“Ο Γολγοθὰς του νεαρού κριτικού ήταν μιά θερμή γωνία ένός πολυτελεστάτου σαλονιού. “Ως το βράδυ η κυρία Ουίγκχαμ του είχε διαβάσει δεκαεπτά όλόκληρα κεφάλαια του νέου βιβλίου της...

“Ο Ρόλαντ έδινε την έντύπωση ανθρώπου, που ύφιστατο το τρομερότερο μαρτύριο και το βλέμμα του έστελνε γύρω του άπεγνωσμένα «S.O.S.».

“Αλλά το μαρτύριο του μεγάλωνε που έβλεπε την άγαπημένη του Ρομπέρτα να χαριεντίζεται και να γελά δυνατά από τα άστεία που της έλεγε ένας νέος προσκεκλημένος, ο όποιος βρήκε την ευκαιρία να μονοπωλήση τη συντροφιά της.

“Όσον άφορὰ τον κύριο Ουίγκχαμ, αυτός ήταν ένθουσιασμένος από την συντροφιά του φίλου του δικαστού, που τοῦ ανέπτυσσε με σοφή έμβριθεία, όλα τα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα.

“Η όρα του δείπνου — ό, τι εύλογη-μένη όρα!—ήλθε ν' απαλλάξη τον Ρόλαντ από τα δεινά του.

“Εξέφρασε στην κυρία Ουίγκχαμ τον ένθουσιασμό του για το νέο της έργο κι' έτρεξε να συναντήση την άγαπημένη του.

—“Ωραία, του παραπονέθηκε εκείνη. Βλέπω ότι σε τσαβίζουν πολύ οι ήρωίδες των βιβλίων, Ρόλαντ.

—Δέ στωίω γώ. “Η μαϊμὰ σας...

—“Ω η μαϊμὰ! Γράψε σε μιά έφημερίδα ότι δὲν αξίζουν τα έργα της για να ήσουχθουν...

—Μά μπορώ να κάνω τέτοιο πράγμα; “Η μαϊμὰ σου θά γίνη έξω φρενών.

■ ■

“Ενα γράμμα της Ρομπέρτας ο Ρόλαντ το έπέστρεψε χωρίς να το άνοίξη...

Και ύστερα από μιά βδομάδα είχε άρραβωνιασθή τη Λούσυ, η όποια, γεμάτη καλωσύνη και άγνότητα, άκουσε, τί τέλους, χωρίς διακοπές την Ιστορία της διασώσεως του έμπόρου των φιδιών.

—Εἶχα στρίψει τη γωνία της πλατείας Γκόσβενορ, έλεγε ο Ρόλαντ γεμάτος περηφάνεια, όταν ξαφνικά ένας ένθουσιος γλύστρησε...

“Ο δικαστής Ζόζεφ Μόρεσμπυ χαμογέλασε ίκανοποιημένος και σκεφτόταν:

—Αυτό είναι κορίτσι! “Οχι εκείνη η δαιμονισμένη, που κάνει φάρσες με φίδια, το φίδι... το κολοβό!

■ ■

“Ενα γράμμα της Ρομπέρτας ο Ρόλαντ το έπέστρεψε χωρίς να το άνοίξη...

Και ύστερα από μιά βδομάδα είχε άρραβωνιασθή τη Λούσυ, η όποια, γεμάτη καλωσύνη και άγνότητα, άκουσε, τί τέλους, χωρίς διακοπές την Ιστορία της διασώσεως του έμπόρου των φιδιών.

—Εἶχα στρίψει τη γωνία της πλατείας Γκόσβενορ, έλεγε ο Ρόλαντ γεμάτος περηφάνεια, όταν ξαφνικά ένας ένθουσιος γλύστρησε...

“Ο δικαστής Ζόζεφ Μόρεσμπυ χαμογέλασε ίκανοποιημένος και σκεφτόταν:

—Αυτό είναι κορίτσι! “Οχι εκείνη η δαιμονισμένη, που κάνει φάρσες με φίδια, το φίδι... το κολοβό!

■ ■

“Ενα γράμμα της Ρομπέρτας ο Ρόλαντ το έπέστρεψε χωρίς να το άνοίξη...

Και ύστερα από μιά βδομάδα είχε άρραβωνιασθή τη Λούσυ, η όποια, γεμάτη καλωσύνη και άγνότητα, άκουσε, τί τέλους, χωρίς διακοπές την Ιστορία της διασώσεως του έμπόρου των φιδιών.

—Εἶχα στρίψει τη γωνία της πλατείας Γκόσβενορ, έλεγε ο Ρόλαντ γεμάτος περηφάνεια, όταν ξαφνικά ένας ένθουσιος γλύστρησε...

“Ο δικαστής Ζόζεφ Μόρεσμπυ χαμογέλασε ίκανοποιημένος και σκεφτόταν:

—Αυτό είναι κορίτσι! “Οχι εκείνη η δαιμονισμένη, που κάνει φάρσες με φίδια, το φίδι... το κολοβό!

■ ■

“Ενα γράμμα της Ρομπέρτας ο Ρόλαντ το έπέστρεψε χωρίς να το άνοίξη...

Και ύστερα από μιά βδομάδα είχε άρραβωνιασθή τη Λούσυ, η όποια, γεμάτη καλωσύνη και άγνότητα, άκουσε, τί τέλους, χωρίς διακοπές την Ιστορία της διασώσεως του έμπόρου των φιδιών.

—Εἶχα στρίψει τη γωνία της πλατείας Γκόσβενορ, έλεγε ο Ρόλαντ γεμάτος περηφάνεια, όταν ξαφνικά ένας ένθουσιος γλύστρησε...

“Ο δικαστής Ζόζεφ Μόρεσμπυ χαμογέλασε ίκανοποιημένος και σκεφτόταν:

—Αυτό είναι κορίτσι! “Οχι εκείνη η δαιμονισμένη, που κάνει φάρσες με φίδια, το φίδι... το κολοβό!

■ ■

“Ενα γράμμα της Ρομπέρτας ο Ρόλαντ το έπέστρεψε χωρίς να το άνοίξη...

Και ύστερα από μιά βδομάδα είχε άρραβωνιασθή τη Λούσυ, η όποια, γεμάτη καλωσύνη και άγνότητα, άκουσε, τί τέλους, χωρίς διακοπές την Ιστορία της διασώσεως του έμπόρου των φιδιών.

—Εἶχα στρίψει τη γωνία της πλατείας Γκόσβενορ, έλεγε ο Ρόλαντ γεμάτος περηφάνεια, όταν ξαφνικά ένας ένθουσιος γλύστρησε...

“Ο δικαστής Ζόζεφ Μόρεσμπυ χαμογέλασε ίκανοποιημένος και σκεφτόταν:

—Αυτό είναι κορίτσι! “Οχι εκείνη η δαιμονισμένη, που κάνει φάρσες με φίδια, το φίδι... το κολοβό!

Π. Ζ. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΣ

Έξυπνα — καϊκουτά

Στου γιατρού

— Έλατε, δά, μην κάνετε έτσι. Κανένος άρρωστός μου δεν πέθα-
νε ακόμα.

— Έχετε πολύν καιρό που έξα-
σκείτε το έ-άγγελιά σας, γιατρέ;
— Δέκα πέντε μέρες.

Λυνάδελφοι

— Βλέπεις, γυιό μου, μέσα στην
λιμουζίνα; Έργαζόμαστε μαζί!
— Έτσι αϊ; Τά συγχαρητήρια!
Και τί κάνετε.

— Αυτός ύπογράφει, τὰ γράμ-
ματα και εγώ τὰ πηγαίνω στο τα-
χυδρομείο!

Διαμαρτυρία

— Κατηγορούμενε, πόσες φορές
έχεις παντρευτή;

— Γιατί με δριζέτε κ. πρόεδρε;

Ούτε δά τ'άνοιγε

— Όστε δεν με ζηλεύεις λοι-
πόν; Και αν καμιά φορά επαι-
νες κανένα άνώνυμο γράμμα, που
να λένε ότι σε άπατά;
— Άνώνυμο γράμμα; Ούτε θα
τò άνοιγα ποτέ!

Στοργή

— Πρόσχε, Ίάκωβε, που πās
στο ψάρεμμα να μην πέσης στη
θάλασσα...

— Μην άνησυχείς γυναίκα μου,
ξέρω να κολυμπάω.

— Δεν ξέρεις τί γίνεται καμιά
φορά. Δός μου καλύτερα τò χρυ-
σό σου ρολόι.

Βολικός

— Όραία, θα σας δώσω την κό-
ση μου αλλά ξέρετε ότι μέχρι του
θανάτου μου, δεν έχετε να πάρε-
τε πεντάρα.

— Δεν πειράζει, κύριε, άρκεί
να μη μειωθή ως τότε τò ποσό!..

Πληροφορία

— Έσόν μικρό μου, που είσαι ό
γνίδα του σταθμάχου δεν ξέρεις
πότε φεύγει τò τραίνο;

— Όταν ό μπαμπάς σφυρίξει,
κύριε.

Ρεμβασμός

— Ρεμβάζεις Άγλαία μου; Ά-
λήθεια όμως, τόν τοπίο είναι ό
μωστό!

— Ναί. Είδες εκείνα τὰ μαρ-
μαριτάρια που φορούσεν ή Πιπί-
τσα στο τραπέζι; Ήταν θαύμα!..

Έκλεκτοί στίχοι

ΒΡΑΔΥ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ

Γαληνεμένη, ξάστερη, γαλάζια πέρα ως πέρα
κρουστάλλινη άπ' τόν θρόνο της ως τόν έσπερινό της,
κι' είχε πλανέψει και τ' άγνό χουσό φεγγάρι ή μέρα
κι' άργοταξίδευε άγρυπνο κι' αυτό στόν ουρανό της.

Τώρα άπό κάτω άπ' τὰ βουνά τὰ θεικά που Ισκιώσαν
μαζώσαν τὰ κοπάδια τους άπ' τὰ λειβάδια οι στάνες,
του κάμπου τὰ μικρόπουλα σωπάσανε, θολώσαν
τα στενορίμια του χωριού κι' οι αϋλές τους με τις δράνες.

Πλήθος οι δόλοχαρες φωνές κι' έσβύσαν λίγο-λίγο
κάποια τζιτζίκια μοναλά, λαλούν και προς τ' άμπέλια
κάποιες κοπέλλες ξένοιαστες, γυρνώντας άπ' τόν τρύγο,
σκερπάνε άκόμα στην έρμιά τὰ δροσερά τους γέλοια.

Ω! Σάν άρχιση γύρω μου για πάντα να νυχτώνη,
δε θέλω τὰ ξερόφυλλα να τρεμοφερουνίξουν
στο δρόμο μου, κι' σπάνω μου οι όρφανεμένοι κλώνοι
μ' ένα βραχνό παράπονο να με καλονυχτίζουν.

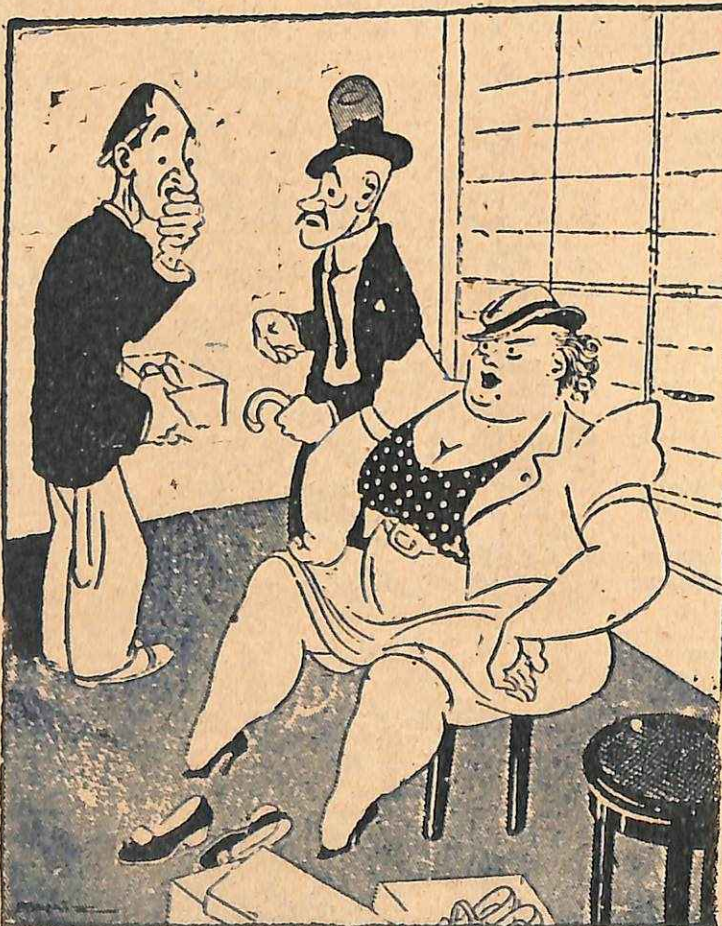
Θέλω τò βράδυ που θάρη ή μ' άγκαλιάση, νάναι
ειρηνικό στόν άγαθό, σάν τ' άγιο τουτò βράδυ,
πώς πέφτ' ή νύχτα τὰ τρελλά τζιτζίκια να ξεχνάνε
και να μου λένε για τò φώς και μέσα στο σκοτάδι.

Θέλω οι θαμπές μου οι θύμησης στο βάθος να περνούνε
σάν τις κοπέλλες του χωριού κι' έκείνες νάχω γείρει,
στη γρηάν έλλά, μας να γροικώ σκυφτός ν' άχολογούνε
τὰ γέλοια τους άπ' της ζωής μακρυά τò πανηγύρι...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

(Άπ' τις «Σκιές»)

ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΙΣ

— Θα θέλαμε ένα ζευγάρι παπούτσια σπόρ.
— Για την κυρία;
— Όχι, για την γυναίκα μου

— Εϋθυμες ιστοριοϋλες

Αποτυχία. έπιτυχημένη

Η μικρούλα Τ. είναι νεοπαν-
τρεμένη μ' έναν μουσικοσυνθέ-
τη. Τόν πρώτο καιρό ήταν έν-
θουσιασμένη μαζί του, κατόπιν ό-
μως άρχισαν τὰ παράπονα. Ό
άντρας της δεν άφηνε τò πιάνο
και την παραμελούσε τελείως.

— Άκουσε τί θα κάνης, την
συμβουλεύει ή φίλη της Κα Π.
Όταν τόν δής τò βράδυ να κα-
θήγη στο πιάνο, να δγάλης μια
φωνή και να κάνης πώς λιγοθυ-
μάς!

Την άλλη μέρα ή Κα Τ. έπι-
σκέπτεται την φίλη της.

— Λοιπόν; την ρωτά αυτή.

— Άποτυχία!...

— Πώς αυτό!

— Νά, μόλις έβγαλα την φωνή,
πετάγεται ό άντρας μου δλόκλη-
ρος επάνω φωνάζοντας:

— Νάτην! αυτή είναι! Είναι ή
νότα που γύρισε τόσον καιρό!...

Τò βρήκε ό Άαρών

Ό γέρω-Σολομών πεθαίνει και
οι συγγενείς του, προτού άκού-
ν τόν θάψουν, σπεύδουν να άνοι-
ξουν την διαθήκη του.

«... Αφών, τελείωνε ή διαθή-
κη και 100.000 φρ. για τόν έαυ-
τό μου, για να ταφούν μαζί μου
την ήμερα της κηδείας!..»

— Τί έγωίσμός! Έκανε ό ένας
συγγενής. Να θέλη να θάψουνε
στο χωμα 100.000 φρ. Ένψ θα
μπορούσαμε να τὰ μοιρασθούμε!

— Αλήθεια, είναι φοβερό έκα-
νε ό άλλος και όμως είναι δια-
θήκη...

— Σταθήτε έκανε τότε κάποιος
τρίτος, ό Άαρών. Ό μακαρίτης
δριζέει τò ποσό, δεν δριζέει όμως
και τò είδος του ποσού.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν θα τού κάνουμε ένα
τεκέ 100.000 φρ. και θα τò δά-
λωμε μαζί του στόν τάφο!

Προνοητική γυναίκα

Ό κ. Χ. θέλει να παντρευή
τόν γιού του, πάει λοιπόν σ' ένα
μεσίτη γάμων και του ζητά μια
καλή νύφη. Αυτός του δίνει
έναν κατάλογο ύποψηφίων. Ό κ.
Χ. ρίχνει μια ματιά στόν κατά-
λογο και μένει με τò στόμα άνοι-
χτό. Άνάμεσα στα διάφορα όνό-
ματα είχε δη και τò όνομα της
γυναίκας του. Πετα άμέσως τόν
κατάλογο κάτω και τρέχει φουρ-
κισμένος στο σπίτι του.

— Γυναίκα! Τί είναι αυτό; εί-
δα τò όνομά σου στόν κατάλογο
νυμφών ένός πραιποσίτου γά-
μων!

— Ω! Μην άνησυχείς άνδρουδί-
κι, τò είχα δώσει τότε που ή-
σαν βαρεία άρρωστοι, και έξα-
σαν, φαίνεται να τò σβύσουν!..

Περιττός

— Κατηγορούμενοι, σηκωθήτε
πάνω! Έχετε δικηγόρο;
— Όχι, κύριε πρόεδρε, άποφα-
σίσαμε να πούμε την αλήθεια!

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΙΣ
ΚΟΥΪΝΤΕΣ

ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ!

Α'. ΟΙ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΕΣ ΤΟΥ "ΜΟΝΤΙΑΛ",

ΤΟΥ ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ
Κ. ΣΩΤ. ΠΕΤΡΑ

Μπαλαρίνες! Μέχρι σήμερα μεγάλο
τò είχαν τò παράπονο, που κανέναν
εϋλογημένο άπό κείνους που άχο-
λούνται με τò θέατρο στα περιοδικά
και στις έφημερίδες, δεν είχε καταπιαστή
και μ' αυτές! Περιφρονιμένες και πάντα
στο περιθώριο! Πάντα στις «κρυψέες» και
στις καμπάνιες τις αναφέρουμε με δυό ξε-
ρά λογάκια... Τò «μαλλέτο καλό!... Τò
«μαλλέτο άρκετά εμφανίσιμο!...»

Μόνο αυτά... Μόνο δυό-λόγια για έναν ό-
λόκληρο κόσμο, για ένα δλόκληρο σινάφι
που άπό χρόνια τώρα έγινε άπαραίτητο
στην έπιτυχία ένός μουσικού έργου και προ
πάντων στην επιθεώρηση, που πάει περι-
πατο και «πνεύμα» και «προωτοτυπία», και
«σάτυρα» και χούμορ, όταν τò μαλλέτο
δεν είναι καλό, όταν οι μπαλαρίνες δεν εί-
ναι της εποχής. Και έδώ που τὰ λέμε,
ανάλογος με την πρόοδο που έχει σημειώ-
σει τò μουσικό μας θέατρο, ανάλογος με
τὰ μέσα που διαθέτει κάθε θιάσος και με
την έξωφρενικά έξευτελιστική πληρωμή της
τάδε μπαλαρίνας, έχουμε άρκετά εμφανίσι-
μα μαλλέτα στους θιάσους της πρωτευού-
σης, πολλά δέ μαλλέτα επαρχιακών θιάσων
έχουν πολλές φορές «μπαλαρινικούς άστε-
ρες», που μπορούν να συναγωνισθούν άρκε-
τές περιοσεύουσες πρωταγωνίστριες!...

Μίλησα παραπάνω για την «πληρωμή» της
μπαλαρίνας στο μουσικό θέατρο. Είναι έν-
πληκτικό να σκεφθ κανείς, ότι οι μισθοί
της σημερινής μπαλαρίνας, τò «μεροκάμα-
τό της» δεν υπερβαίνει ποτέ τις 80 ή τις
90 δραχμές την ήμερα! Μ' αυτές τις 80 και
τις 90 δραχμές και με τò ροστόμυ που θα
της δώσει ό θιάσος πρέπει ή μπαλαρίνα να
φάη, να ντυθή, να πληρώση νοίκι, να πάρη
πούδρες, κομμινάδια, κάλτσες, παπούτσια
της σκηνής, να φιδέη μανικιούρ και τὰ γέ-
στα χρεϊώδη της σκηνής. Πώς να άποφασί-
ση λοιπόν μια κοπέλλα να βγί στο υπαλλέι-
το! Εάν ό «έκλεκτός της καρδιάς» είναι εις
θέσιν να «τσοντάρη» και να συμπληρώση τὰ
κενά, τò πράγμα διορθώνεται! Όταν όμως
ή μπαλαρίνα είναι ή παντρεμένη με άν-
θρωπο του θεάτρου, που παίρνει κι' αυτός
μικρό μεροκάματο, ή είναι συνδεμένη με
φτωχόν σίντροφον τότε τί γίνεται!... Όλα
αυτά όμως δεν έμποδίζουν την Έλληνίδα
μπαλαρίνα να ναι εύπαρουσίαστη, να ναι
πάντα στη δουλειά της τακτική και να άγω-
νίζεται να σκοτώνεται στις πρόβες και στη
δουλειά να «βγάξη τò 80άρι και τò 90άρι»
κατά την θεατρική έκφραση, για να μπορέ-

ση να φτάση μια μέρα στην εύτυχή θέση, να
πάρη ρολάκι, ή να πη κι' αυτή δυό κουβεν-
τούλες στη σκηνή να μπορέση σιγά-σιγά να
καταλάβη μια θεσούλα στο θέατρο, που θα
της έπιτρέψη να ξεπεταχθή και να μεταπη-
δήση στην τάξη της πρωταγωνίστριας... Και
για να πούμε και τò άλλο. Υπάρχουν και
μπαλαρίνες που πληρώνονται και πιο φθη-
νά. Αυτές είναι οι «φρεσιόδγαλτες» τὰ
«φυντάνια» δηλαδή που πάνε και δουλεύουν
με 50 και με 60 δραχμές μεροκάματο, πολλές

Ό άγνωστος κόσμος του μουσι-
κού θεάτρου.—Πώς ζούν και πώς
περνούν στο θέατρο.—Πόσο πλη-
ρώνονται.—Πώς άγαπούν και τί
έπιδιώκουν.—Λίγο κουτσομπολιό
χωρίς κακογλωσσιά!

φορές και με τίποτα, μέχρι που νάρθη
ή σειρά τους να ξεπεταχτούν και να πάρουν
τò «γερό» μεροκάματο των 80 και των 90
δραχμών!

Μ' αυτό λοιπόν τò σινάφι, μ' αυτόν τόν
όλόκληρο θηλυκόκοσμο θα άσχοληθ ό ύπο-
φαινόμενος, παλαιός συνεργάτης της «Ε-
βδομάδος» και πρώτος που έχει λανσάρι σε
έλληνικό περιοδικό τη «Θεατρική στήλη». Θα
μιλήσουμε και θα πούμε λίγα για τις
μπαλαρίνες μας. Θα πάρουμε κατά σειρά έ-
να-ένα μαλλέτο του κάθε ένός μουσικού θια-
σού τών Αθηνών άρχίζοντας πρώτα άπό
τόν θιάσον τών θεατρικών επιχειρήσεων Α.
Μακέδου, του «Μοντιάλ».

Δέκα μπαλαρίνες μάλλον μικροσκοπικές
μέσα στις όποιες ξεχωρίζει, ή πιο ψηλή
και πιο πεπειραμένη, ή κ. Σοφία Μπέλλου
σύζυγος του καλού υποβολέως κ. Τάκη
Μπέλλου, και ή Μαρίκα ή Βαλέττα. Σ' αυ-
τές πρόσθετη έχοχτως και ή επαναστάσιμα
γόησσα Μανζού.

(Σημ. Τò μαλλέτο του «Μοντιάλ» καθώς
και άλλων θιάσων έχει και «μπαλαρίνες»
με τους όποιους θα άσχοληθούμε σε άλλη
καμπάνια).

Κατά σειρά, όπως υπάρχουν στη φωτο-
γραφία που παριστά την έναρξη της νέας

επιθεώρησης ή «Μαριονέττα» με τόν άμί-
μητο Πρινέα στη μέση και με τους δυό
μπαλαρίνους παλτάτσους, έρχεται μετά την
Μαρίκα τη Βαλέττα, ή Σάσσα, ή όξυζενό-
ξανθη Ρένα τò «Τιγράκι» (έτσι τη βάφτισε
άφου τού κατεσπάραξε την καρδιά ό πρώτος
της θεατρικός έρωσ ό κ. Πομόνης.) ή Λί-
λα Κοντονή ή χαμηλοδελπούσα και ή
κοντόκαλτσα μικρή αδελφή της Αιλης
Κοντονή, ύστερα ή Σοφία Μπέλλου, ύστε-
ρα ή Καίτη Λυμπεροπούλου ή «μικρή μαμά»
του μαλλέτου όπως τη λένε γιατί μικρή-μι-
κρή μπήκε στα δάσανα κι' έγινε έδώ και
ένα χρόνο μαμά, ή νεοφώτιστος Καίτη, ή
Νίνα Παταστροφάνου ή όποια άρχίζει και
διεκδικεί τόν τίτλον νομιμερίστας με
πολλές έλπίδες εξέλιξης, ή Ρίτα τò παληό
«άμφορ» τού ήθοποιού Άννουσάκη που ξανά-
γινε άπό πικά μελαχρινή, και ή έαχαρένια
Ίωάννα τò νόμιμον «έτερον ήμισυ» τού
καλλιτέχνη διολίστα κ. Μιχ. Γαβριηλίδη.

Στη φωτογραφία δεν άπάχει ή Μανζού,
γιατί ήρθε στο θιάσο τελευταία και δεν την
πήρε ό φρακός του θεατρικού φωτογράφου κ.
Βλαντίκα που κάνει τώρα τελευταίως στο
θέατρο χρυσές δουλειές.

Τη διεύθυνση του μαλλέτου έχει έφετος
ό νεαρός αλλά καουτσουκένιος χορευτής
Φλερύ ό «αυτοδίδακτος», ό όποιος τὰ κατα-
φέρει μια χαρά να βγαίνει άσπροπρόσωπος,
πρώτα στόν άπαιτητικό θιασάκη του και
ύστερα στο Κόινό.

Και τώρα άφού σας έκανα τή σύσταση
ας προχωρήσω. Όλες οι μικροσκοπικές αυ-
τές μπαλαρίνες... σάν μπαλαρίνες που εί-
ναι έχουν όλες ένα πόθο όποις και παρατά-
νω είπαμε. Πότε θα μπορέση ή κάθε μια ή
με την αξία της, ή με την τύχη ή και με ό-
ποστηρίξη—τò τρίτο είναι και τò πιο πιθανό—
να βγί να κάνει νούμερο, ή και «με-
ράκι» στην άρχή και σιγά-σιγά να ξεφύγη
άπό τò μαλλέτο να βγί... πρωταγωνί-
στρια! Μη σας φαίνεται παράξενο. Όλες
σχεδόν οι σημερινές «πρωταγωνίστριες» της
επιθεώρησης και της όπερέτας μπορούνε
να πούμε, πέρασαν πρώτα άπό τò μαλλέτο.
Δε θα αναφέρω όνόματα, γιατί ίσως να έν-
νοφανή σε μερικές γιατί θα τούς θυμίσω τò
μπαλαρινικό τους παρελθόν, αλλά αυτή εί-
ναι ή αλήθεια... Όπως ή αλήθεια είναι πώς
τò μαλλέτο είναι τò πρώτο «σχολείο» που
πρέπει άπαρατήτως να φοιτήσ ό αυτό μια
γυναίκα για να βγί πρωταγωνίστρια, έξα-
ρται βέβαια μερικών και πολλό άλλων περι-
πτώσεων... άλλων που τò ταλέντο τους τις
έκανε να βγούν και στήσαν στο πρωταγω-

νιστικών στερεώμα και να γνωρίσουν άμεσως θεατρικές δόξες!...

Πολλές από τις μπαλαρίνες στέκονται τυχερές και σε λίγο καιρό ξεπετάγονται και γίνονται γρήγορα νουμερίστες πολλές δέ, η δέν τις βοηθάει η τύχη, η μένουν στάσιμες και βρίσκονται διαρκώς στα μπαλέτα.

Χωρίς να θέλουν να κάνουν καμιά εξαίρεση, και χωρίς να θέλουν να έχουν προνοηστικά για την κάθε μία από το μπαλέτο του «Μοντιάλ», εκτός της Ιωάννας που από καιρό έχει δείξει σημεία εξέλιξης, της Μπέλλου και της Μαρίνας Βαλλέτα επίσης τώρα ξεπετάγεται η Νίνα. Το σκανδαλιστικό αυτό μικρόνι με την έλκιστο στο άριστερό μάγουλο, ο μόλις δεκαοκταετής πειρασμός των καρτάκιδων των «πρώτων σειρών» φέρεται ως η αυριανή νουμερίστα. Έχει άριστα εφόδια, φωνίτσα σκέρτσος, όμορφη, φρεσκάδα, ταχυπνία, τη σωματική διάπλαση τέτοια, που της επιτρέπει να διεκδικήσει τον τίτλον σε λίγο καιρό της νουμερίστας και να κάνει κάτι στην επιθεώρηση! Ύστερα έρχεται η Άλμα η από τον κλάδον του χορευτικού δένδρου της οικογενείας Κοντονή. Αυτή εξέλισσεται σε μια πολύ καλή χορεύτρια που σιγά-σιγά θα συναγωνισθεί την αδελφή της την γνωστή χορογράφο Λιλή Κοντονή. Για τις άλλες θα εύχθω καλή πρόοδο και γρήγορη εξέλιξη.

□ □

Τώρα ως κάνουμε και λιγάκι κουτσομπολιά εντός των όριων πάντοτε της διακριτικότητας. Αφού είπαμε ότι είπαμε για όλες ως πάρουμε και το αισθηματικό τους μέρος. Οι περισσότερες είναι αισθηματικές και τρελλαίνονται για έρωτικές περιπέτειες. Ο υποφαινόμενος ως εν της πείρας του, ειδικώς δε επειδή έτυχε τις περισσότερες να τις έχω σε θιάσους όπου επαίχθηκαν άρκετά του έργα, ξέρει κάμποσα νόστιμα έρωτικά σκανδαλάκια της κάθε μιας τα οποία όμως δεν είναι και τόσο αδιάκριτος να τα βγάλει στα φόρα! Το γεγονός είναι ένα: Όλες πρώτα-πρώτα αγαπούν το θέατρο.

Για την αγάπη της σκηνής τα θυσιάζουν όλα και πολλές φορές και την καλλίτερη τύχη! Η Μαρίνα π.χ. η οποία έπρόκειτο από καιρό να αφήσει το μπαλέτο και να παντρευτεί γνωστόν ντιέρο και δημόσιον υπάλληλον ο οποίος είχε σκοπό να την άπειρή από τη σκηνή... Καλώς είναι ο Μανώλης—λέει—μα καλλίτερη η σκηνή! Η Μπέλλου είναι ολιγαρκής. Της φταίει, ότι κάνει στο θέατρο και η αγάπη του σύζυγος της. Άλλωστε και ο σύζυγος είναι υποβολεύς όπως είπαμε χωρίς να αποκλείεται να εγκαταλείψει κι' αυτός το θέατρο και να ξαναπάει στη θέση του. Μια θέση πολύ προσοδοφόρο και έντελώς άσχετο με την καλλιτεχνία. Η Άλμα δεν παντρεύεται, όπως λέει, ποτέ μα κι' αν παντρευτεί θα θέσει όρον στον σύζυγο να την αφήσει να παίξει! Η Καίτη και αυτή θέλει να μείνει στο θέατρο αν και είχε «μαμά!». Το ίδιο και η Ιωάννα αν και ο σύζυγός της ο κ. Γαβριηλίδης δεν φρονεί το ίδιο, και περιμένει ναρθούν πιά βολικά τα οικονομικά και να της περιορίσει τη δαπάνη στα οικιακά! Η Ρένα κοινωνός «τιγρίδας», διενέβει την καταγωγή, δηλώνει κατηγορηματικώς πως «εντέν αφήνει το σκηνή!».

—Γιό, γιό, γιό. Έγώ τέλεις τέατρο, ιού λέει, όταν την ρωτάω αν σκέφτηκε ποτέ της να εγκαταλείψει το σανίδι!

—Ντέν τέλεις γάμο Ρένα;

—Νάιν... νατόλιχ! Διαμαρτύρεται καπνίζουσα θερμολιλήδισα. Νατόλιχ νατόλιχ! Τό γούστο της κοπέλλας είναι το μπαλέτο. Δικαιώμα της!

Άλλα εκτός της Νίνας και Άλλες μπαλαρίνες έχουν μεγάλο έρωτα στο θέατρο. Ιδιαίτέρως η Ιωάννα η οποία έχει εκτός των άλλων και ένα εξαιρετικό προσόν: έχει εκπληκτική αντίληψη και έπρεπε από χρόνια ναχη μεταπηδήσει στην τάξη των «νουμεριστών». Με μια πρώτη πρόβα άμέσως «άρπάξει» το τραγούδι και το χορό.

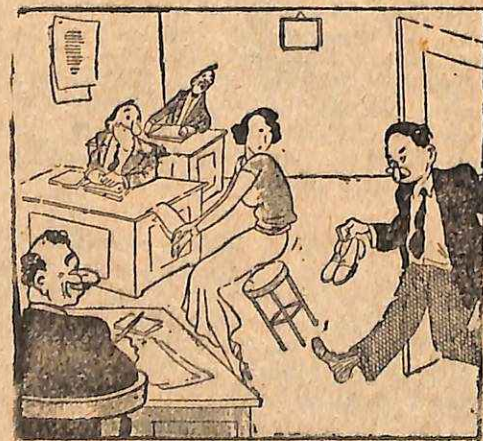
Δε θα ξεχάσω όταν πρό τετραετίας ένα θρόνο στην πρεμιέρα της «Παιχνιδιάρας» πουχα γράψει με τον συνάδελφο κ. Εύαγγελίδη, έπρόκειτο να χαλάσει όλος ο όδηγός, γιατί άρρώστησε η κ. Ντενίς Κωνσταντίνος και άπαραιτήτως έπρεπε για να μη στραπατσασθώ η σειρά των σκηνών να γίνει το νούμερο «Μπομπόνι». Η Ιωάννα τού θυσιάστηκε μπαλαρινάκι τότε προσεφέρθη να βγή χωρίς πρόβα να παίξει αυτή το νούμερο μαζί με την ξαδελφούλα της την Ζαφειρίνη Γκουζέμπη που τότε προσεφέρθη να ελκε προβάσει άρκετες φορές. Και βγήκε το άθεόφοδο! Βγήκε πρὸς κατάπληξιν όλων και έπαιξε το νούμερο και είχε και μεγάλη έπιτυχία! «Μπομπόνι, σωστό ζαχαρένιο ξελίγωσε όλους τους θεατές και ιδιαίτέρως τον τότε θαυμαστή της και νύν σύζυγον κ. Γαβριηλίδην. Τόσο πολύ γλυκάθηκε κάτω από την όρχήστρα ο άγαπητός μου Μιχαλάκης, που σε λίγες μέρες με την εύλογίαν του παπιά και με κουμπάρα την κ. Κούλα Γκουζέμπη έπέρασε την σελήνην του μέλιτος, μαζί με το γλυκύτατο «μπομπόνι» της «Παιχνιδιάρας» μας! Παραλείπω να σας πώ, πως η κ. Κωνσταντίνος, όταν έγινε καλή και ξανάβη στο θέατρο να παίξει, υπέβαλε την παραίτησή της γιατί το νούμερό της το πήρε μιά... μπαλαρίνα!

Τώρα ως σταματήσουμε ως εδώ. «As τις αφήσουμε όλες να ξεθεώνονται στις πρόβες κάθε πρωί και κάθε απόγευμα όταν δεν υπάρχει άπογευματινή παράσταση, να δίνουν τα δυνατά τους ποιά θα πρωτοπροφτάσει να βγή πρώτη από το μπαλέτο και να πάρει θέση στα νούμερα. «As γίνει η αρχή από την παρούσα στήλη και ως δούν όλες αν είναι δυνατόν, το όνομά τους ύστερα από την «Εβδομάδα» και στο πρόγραμμα του θεάτρου...

Είναι η καλλίτερη ευχή που μπορεί κανείς να δώσει σε μπαλαρίνα. Πόσες όμως θα το κατορθώσουν αυτό; «As δούμε... Πάντως για όλες είναι η «ευχή» αυτή. Τη δίνει από την καρδιά του...

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

Στ' άλλο φύλλο: Οι μπαλαρίνες του «Ιντεάλ».

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

Ο ξενύχτης προϊστάμενος φθάνει άργα στο γραφείο του.

ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ένα φιλμ χωρίς βεντέτες

Ός τώρα το κυριώτερο στοιχείο για την διαφήμιση ενός φιλμ ήταν το όνομα του πρωταγωνιστού ή της πρωταγωνίστριας, της βεντέτας. Μια άμερικανική εταιρία σκέφθηκε να καινοτομήσει και στο κεφάλαιο αυτό και να παρουσιάσει ένα φιλμ χωρίς βεντέτες.

Ζέν πρεμιέ, τένόρος, κωμικός, πρώτη χορεύτρια, πριμαντόνα, όλοι και όλες είναι... διαπρεπείς άγνωστοι στο πολύ κοινό. Έν τούτοις είναι πραγματικά εύρηματα, όπως βεβαίως οι έπιχειρηματίες που τους έχουν ανακαλύψει στα καμπαρέ του Μπροντγουάι.

Τό φιλμ αυτό, που ίσως να το δομεί και στας Αθήνας είναι το «Νέες Μορφές του 1937».

«Μίς Σινεμά 1937»

Αυτές τις μέρες πρόκειται να γίνει στο Παρίσι, για πρώτη φορά, η έκλογη της «Μίς Σινεμά 1937», την πρωτοβουλία της διοργανώσεως την έχει ένα μεγάλο παρισινό κινηματογραφικό περιοδικό.

Είναι αφάνταστο τι γίνεται με τις υποψηφιότητες για τον διαγωνισμό αυτό. Όλες οι νεαρές Παριζιάνες που ώνειρεύθηκαν να γίνουν στάρ, ζητούν τώρα να πάρουν μέρος στον διαγωνισμό αυτό. Αν δεν έγιναν βασίλισσες του σινεμά στο Χόλλυγουντ, θα γίνουν βασίλισσες των παρισινών κινηματογράφων και... κομμάτια να γίνη!...

Έλλειψις.. «ζέν πρεμιέ»..

Όα τό περιμένατε; Τό Χόλλυγουντ έμεινε χωρίς «ζέν πρεμιέ»! Οι υπάρχοντες πάληυσαν τόσο πολύ που να μην μπορούν πιά να θεωρηθούν ως νεαροί και οι άλλοι, οι νεαροί, που άθροοι προσφέρουν τις υπηρεσίες των, έχουν μόνο το όνειρο να γίνουν μιά μέρα στάρ και κανένα από τα προσόντα που τους ζητούν οι σκηνοθέτες. Αυτοί τώρα, για πρώτη φορά, από καταβολής του Χόλλυγουντ, τραβούν τα μαλλιά τους και σκέπτονται να χρησιμοποιήσουν νέα κορίτσια από τα μπαλέτα, για να παίξουν τους ρόλους των δυσσευρέτων «ζέν πρεμιέ». Τό αντίθετο δηλαδή από ό,τι γινότανε άλλοτε στο θέατρο!...

Ένα νέο έπάγγελμα

Τα πιά άπίθανα έπαγγέλματα έξακολουθούν στο Χόλλυγουντ, έν σχέσει πάντα με τον κινηματογράφο. Τώρα έφευρέθηκε από τους πολυπληθείς άνέργους που έχουν συγκεντρωθεί στην πρωτεύουσα του φιλμ, ένα νέο έπάγγελμα: του ανθρώπου που σπέρνει καρφιά κάτω από τις ρόδες των αυτοκινήτων! Έχετε δη στα άστυνομικά φιλμ τους κακοποιούς να ρίχνουν καρφιά στο δρόμο άπ' όπου θα περάσει το αυτοκίνητο για να σπάσουν τα λάστιχά του; Λοιπόν, η δουλειά αυτή θέλει ειδικούς και αυτοί δεν άργησαν να βρεθούν και να άποτελέσουν μιά άκόμη έπαγγελματική τάξη στο Χόλλυγουντ.

Μόλις άνοιξε η πόρτα ένα κύμα ήλιου μπήκε στο δωμάτιο. —Ποιός είναι; ρώτησε ο άρρωστος.

Ο γιατρός και η νοσοκόμα προχώρησαν με ύφος καθυσχαστικό. Η νοσοκόμα έσυρε τα βαρέα ριντά, σήκωσε το ξυλένιο στόρ κι' άμέσως ο θάλαμος τού άρρώστου φωτίστηκε.

—Γιά σήμερα, δέν είναι έτσι; ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

—Τώρα, άμέσως θα σας βγάλουμε τόν έπίδεσμο.

Οι καρφίτες βγαίνουν, ο έπίδεσμος γλυστρά και φαίνονται τα μαλλιά και ύστερα το μέτωπο, το κεφάλι μένει γυμνό τα βλεφαρά όμως είναι κλειστά πάνω στο πονεμένο πρόσωπο. Περνούν στιγμές γεμάτες σιωπή. Τα μάτια άνοίγουν και ο έγγειρισμένος φωνάζει με πνιγμένη φωνή:

—Βλέπω!

Ο Άλαιν σκύβει έμπρός, άπλώνει τα χέρια του προς το φως που τού ξαναδίνουν. Μέσα στη χαρά του ψιθυρίζει:

—Τζένη... και τα θεραπευμένα μάτια του δακρύζουν.

Ύστερα στρέφεται προς το μέρος τού γιατρού και τόν ευχαριστεί με το πρώτο του βλέμμα.

—Η Τζένη, η γυναίκα μου πότε θα έρθει, γιατρέ;

—Σε λίγο θάναί έδω, μιά άδιαθεσία άσήμαντη...

—Περίεργο, να μην είναι άκόμη έδω. Σκεφθήτε, γιατρέ, δέν την έχω δη ποτέ. Χάρης σε σας θα την γνωρίσω έπί τέλους! Φαντασθήτε την άγωνία μου. Σας παρακαλώ... άς έλθω γρήγορα έχω τόση άνάγκη της παρουσίας της...

—Ήσυχαστε, λέγει ο γιατρός, βέβαια, η κυρία Σάντερ θα έχη κι' εκείνη τόση μεγάλη έπιθυμία να σας ξαναδεί!

Πήγε προς την πόρτα συστήνοντας στον άρρωστο να ήρειψη και μπήκε στην αίθουσα άναμονής. Δυό μεγάλα παράθυρα βλέπουν σ' ένα περιβόλι γεμάτο από λουλούδια και πουλιά: στη μέση ένα τραπέζι φορτωμένο από έφημερίδες και περιοδικά. Σ' ένα καναπέδάκι καθισμένη η Τζένη, περιμένει με άγωνία με τα μάτια στηλωμένα στο μεγάλο ρολόι.

—Ο γιατρός μου είπε, μέσα σ' ένα τέταρτο, ψιθυρίζει.

Τα πλεγματικά δάκτυλά της συσπώνται, ρίχνει ένα βλέμμα στα λουλούδια και στο ρολόι...

—Νομίζεις πως δέν προχωρούν καθόλου οι δείχτες...

Βλέπει τόν γιατρό που έρχόταν στο πλάι της.

—Η έγχείρησις έπέτυχε, της λέει, ο σύζυγός σας βλέπει όπως πρώτα.

Η Τζένη βγάζει ένα «άχ!» με μιά φωνή σβυσμένη χωρίς καμιά κίνηση.

Ο γιατρός συνεχίζει:

—Ο κ. Σάντερ σας ζητάει και δέν μπορεί να έξηγήσει την άπουσία σας... Τού είπα ότι υποφέρετε, όπως συμφωνήσαμε, άλλ' άνυπομονεί κι' είναι σκληρό να τόν κάνετε έτσι να σας περιμένει.

Η Τζένη έγεινε κίτρινη.

—Είναι άδύνατο, τού άπάντησε.

—Ο άρρωστός μας έχει μεγάλη άνάγκη της παρουσίας σας, έπιμένει ο γιατρός. Είναι νευριασμένος, άνήσυχος, πρέπει...

—Λέν θά πάω! τόν διακόπτει η Τζένη, άλλά αν θέλετε να τού δώσετε αυτό...

ΤΟ ΨΕΜΜΑ

Αισθηματικό διήγημα του Κλώντ Ζαν

Τού δίνει κάτι χειρόγραφο και χωρίς να περιμένη άπάντηση φεύγει τρεχάτη άπ' το δωμάτιο.

Μέσα στο φωτισμένο θάλαμο ο Άλαιν άνυπομονεί.

—Μά πότε θα έλθει! Πήτε μου την άλήθεια, είναι τόσο σοβαρά άρρωστη; Χωρίς καμιά άλλη έξηγήση τού δίνει τα χειρόγραφα. Πάνω στην πρώτη σελίδα είναι γραμμένα αυτά:

«Άλαιν, δέν είμαι εκείνη που φαντάστηκες, πρέπει πιά να γνωρίσεις την καθαρή άλήθεια. Διάβασε αυτά τα άποσπάσματα άπ' το ήμερολόγιό μου, που σου τα έξηγούν όλα. Δέν έλπίζω στη συγγνώμη σου άλλ' ίσως μου χάρισης λίγο οίκτο. Άντιό Άλαιν».

□ □

16 Ιουλίου. Είμαι τρελλή. Σάν τη δική μου ευτυχία, όμοια δέν βρίσκεται στη γη. Ο Άλαιν Σάντερ από σήμερα είναι άρραβωνιαστικός μου. Πιστεύω πιά στην ευτυχία. Οι ώρες μου περνούν χαρούμενες. Βλεπόμαστε κάθε μέρα και το λυπημένο, τό τόσο πονεμένο πρόσωπό του έχει γαληνέψει. Θά τόν άγαπήσω τόσο πολύ, τόσο καλά θά τόν περιποιηθώ, ώστε θά είμαι πάντα χαρούμενος. Χθές μου έλεγαν: «—Πλάι σου έχνω την ευτυχία μου». Θά την ένασση. Θέλω να την έχω. Είναι γενναίος! Άμέσως μαντεύω αν έχη λύπη κι' αν είναι χαρούμενος. Πρέπει να τόν κάνω ευτυχισμένο! Θά μου είναι όμως δυνατόν ν' άντικαταστήσω τις πιά άνώτερες και τις πιά άγνες ίκανοποιήσεις ενός καλλιτέχνη ο οποίος έχει στερηθεί την τέχνη του; «—Άγαπώ την όμορφιά άπ' όλες της τις μορφές, μου λέγει συχνά ήταν οι διάφορες πηγές από τις όποιες άντλούσε η καλλιτεχνική μου ψυχή».

3 Ιουλίου. Πρό δλίγου, προτού άποχωρισθούμε, ο Άλαιν με ρώτησε φοβισμένα: «Θάθελα να βάλω τα χέρια μου στο πρόσωπό σου Τζένη μ' αφήνεις;» Έγώ δίστασα για μιά στιγμή. «—Συγγνώμη, ήθελα τόσο να σας γνωρίσω». Τότε πήρα τα χέρια τού και τάθερα στο πρόσωπό μου. Έλαφρά με γάλαξε στο κεφάλι: «—Τα μαλλιά σας είναι άσπρά όπως το μετάξι. Χωρίς άλλο θά είναι ελκυστικά, μου είπαι; Τι όραίο μέτωπο που έχεις; Τα μάτια σου θάναί γαλάζια». Και έξακολουθούσε την στοργική εξέτασή του, ένω έγώ τού άπαντοδασ φοβισμένα. Πόσο κοκκίνισα όταν έφερε τα χέρια του στους ώμους μου και με φωνή συγκινημένη που με άναστάτωσε: «Έγώ την πιά όμορφη γυναίκα, μου είπαι. Δέν έξω αν έχω το δικαίωμα να τόν άγαπώ! Πολλές φορές άνησυχώ, αισθάνομαι κάτι, σαν να με τύπη ή συνείδησις, άλλά μπορώ στο χαρούμενο χαιρόνελό του μου φαίνεται ότι έχω καλά».

7 Ιουλίου. Η Μαντώ ήλθε να με δει, η κυρία να δει τόν Άλαιν, γιατί ήταν πολύ περίεργο να γνωρίσει τόν άραβωνιαστικό μου. Τού φέρθηκε πολύ ναριτωμένα άλλά, μιά στιγμή που βρεθήκαμε μόνες, μου είπαι: «—Έγώ πο νηοδ γαί' έγelo: «Πραγματικά, είναι μιά μεγάλη ευτυχία για σενα να παντρευθής ένα τυφλό». Τι φρικτό πλά-

σμα! Πώς ξέρει να κάνει κακό. Έκλαψα εκείνη τη νύχτα πολύ, πράγμα που δέν μου συνέβη άπ' την εποχή των άρραβόνων μου. Τό όνειρό μου, είναι τόσο όραίο, ώστε παρ' όλγο να ξεχάσω την άσχημιά μου.

16 Ιουλίου. Σήμερα πήγαμε για μερικές άγορές. Έγώ τόν οδηγώ μέσα στο πλήθος: Πόσο με συγκινεί όταν σκέπτομαι ότι στο έξης, έγώ θά τού είμαι το στήριγμά του, «Τα μάτια του» όπως μου λέγει.

Φλωρεντία, 20 Αυγούστου. Σήμερα συμπληρώνεται ένας μήνας που παντρευθήκαμε. Τό ταξίδι τού γάμου μας τελείωσε. Έχουμε παρατείνει την παραμονή μας στην Φλωρεντία γιατί ο Άλαιν την προτιμά. Περιφερόμεθα έδω κι' εκεί και έγώ τού διηγούμαι ότι βλέπω, τα τοπία, τόν ήλιο, τα χρώματα. «Όλα είναι όμορτερα, έφ' όσον τα βλέπω με τα μάτια σου», μου λέγει.

Παρίσι 20 Ιουλίου. Η έπέτειος της ευτυχίας μας. Η ζωή μου με τόν Άλαιν περνά γοητευτικά μέσα σε μιά ήρεμία άπόλυτη.

2 Απριλίου. Μιά τρελλή έλπίδα άναστάτωσε τόν Άλαιν, ένας διάσημος όφθαλμίατρος τού ύπασχέθη ότι θά τού γιαιτρέψει τα μάτια. Ο άνδρας μου δέν τολμά να έλπίζει σκέπεται όμως να δοκιμάσει.

5 Απριλίου. Σήμερα τó πρωί έγινε συμβόλαιο και άπεφασίσθη να έγχειρισθώ ο Άλαιν σε δέκα μέρες.

6 Απριλίου. Είμαι έλεεινή. Άπό χθες, μετά τό συμβόλαιο, περνώ μιά τρομερή κρίση. Ντρέπομαι για τις σκέψεις μου. Ευχόθηκα να μην έπιτύχη η έγχείρησις. Άλαιν, πτωχή μου άγάπη, λησιμόνησε τις στερήσεις, τούς πόνους σου...

12 Απριλίου. Κι' έγώ τι θ' άπογίνω; Έγώ τόση άνάγκη της λατρείας τού. Άλλά, τι λέγω, άς γίνει καλά και άς γαδθ' έγώ.

14 Απριλίου. Σκέφθηκα πολύ κι' άποφάσισα να έξαφανισθώ μόλις ο Άλαιν άνακτήσει τό φως του. Άν όμως δέν γίνει καλά θά μείνω στο πλάι τού άφ' τού όμολογήσω όλη την άλήθεια. Και θά τού κάνω την ζωή τόσο ευάριστη, ώστε μιά μέρα αν με συγχωρήσει...

Ο Άλαιν στέκει μπρός στην Τζένη που κλαίει με τό πρόσωπο κρυμμένο μέσα στα χέρια της. Την πλησιάζει, της μιλεί γλυκά, την παρακαλεί. Της λέγει τόσα γλυκόλογα που οι λυγμοί της Τζένης καταπραύνονται. Τέλος φοβισμένα, ταπεινωμένα, σκάνει τα μάτια της πάνω στον Άλαιν. Έκείνος την εξετάζει και μέσα στο βλέμμα τού η Τζένη δέν βλέπει ούτε θυμό, ούτε σκεπτο, παρ' ότα έρωτα μεγάλο. Της άνοίγει την άγκαλιά τού και η Τζένη πέφτει μ' έμπιστοσύνη πάνω στο στήθος τού.

—Τρελλή μου άγάπη, της λέγει, ο έρωτάς μου είναι άνώτερος άπ' όλα. Τι μ' έναφύρεται να φανώ όμοιος; Την πραγματική σου εικόνα την έχω δημιουργήσει μέσα στην καρδιά μου, και εκείνη θανατάω.

ΚΛΩΝΤ ΖΑΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ

Ένα συνταρακτικό ανάγνωσμα του Πιέρ Μπουσαρντόν

Η χολέρα ανηγέθη ότι θάρχε-
ταν στο Παρίσι. Καί ηρθε. Την
26 Μαρτίου 1832 επέθαναν τέσ-
σερις. Την 21 του ίδιου μηνός
επέθαναν τριακόσιοι. Οι νεκροφόρες
δεν πρόφταναν να κουβαλούν πτώμα-
τα.

Τέλος, όπως ηρθε έτσι κ' έφυγε ή
τρομερή αυτή αρρώστεια.

Βέβαια έπεσκέφθη και την έπαρχία.
Δέν πήρε σειρά τ'ά χωριά. Άλλα σά-
ρωσε κ' άλλα άφησε.

Φαίνεται ότι έπεσκέφθη και τη Βρε-
τάννη. Διότι το 1833, υπό την στέγην
του αιδεσιμωτάτου Λεντρόγκο στο
Γκέρν, συνέβησαν πράγματα σοβαρά,
θάνατοι, μυστηριώδεις, ανεξήγητοι,
συνοδευόμενοι από τ'ά ίδια συμπτώμα-
τα.

Την 28ην Ιουνίου, ο Ζοζέφ Λεντρόγ-
κο, πατήρ, απέθανε πρώτος, έπειτα ά-
πό όκτώ ημερών άσθενείαν.

Την 5ην Ιουλίου, ηρθε ή σειρά της
γυναίκας του.

Την 17ην πέθανε ή άνεψιά του, ένα
κοριτσάκι έπτά έτών.

Την 23 Αυγούστου, μία ύπνρετρία

Την 23 Σεπτεμβρίου, ο ίδιος ο έφη-
μέριος Λεντρόγκο νέος ακόμα και
σφιγγής.

Η έπιδημία δέν έσταμάτησε εκεί.

Την 2 Οκτωβρίου πέθανε μία άλλη
ύπνρετρία.

Τέλος την 3ην του ίδιου μηνός ή Άν-
να Ζεγκόντο, ή οποία είχαν έλθει να
παραστή στην κηδεία του έφημερίου.

Κ' έτσι από τις 28 Ιουνίου μέχρι την
3ην Οκτωβρίου, μέσα σ' ένα και το
αυτό σπίτι απέθαναν 7 πρόσωπα.

Έν τούτοις ο Ιατρός Μαρτέλ, δέν
μόρεσε να σώση κανένα απ' αυτούς.

Σκέφθηκε λοιπόν ότι έπρόκειτο περί
χολέρας, και το ψιθύρισε μάλιστα σ'
αυτή του Δημάρχου, Ιωσήφ Λικάγι, ό-
τι το κακό του Παρισιού ηρθε και τους
έρηκε στο χωριό τους.

Για να στηρίξη μάλιστα τ'α λεγόμενα
του, υπέδειξε ότι θάπρεπε να γίνη μία
αυτοψία.

Εκάλεσε και τον άνεψιό του που ή-
ταν κ' αυτός γιατρός. Εκάλεσε όμως
και όλους τους έπισήμους του χωριού
να παραστούν στη νεκροψία.

Από όλους όμως αυτούς δέν έμει-
ναν στην αίθουσα παρά μονάχα οι δυο
γιατροί και ο Δήμαρχος.

Και τί είδαν;

Είδαν ένα στομάχι κατακόκκινο σαν
φωτιά, είδαν τάντερά του να είναι τρυ-
πημένα σε πολλές μεριές.

Οι γιατροί όμως δέν έβγαλαν κανέ-
να συμπέρασμα.

Ίσως γιατί δέν ήξεραν πώς να
προσδιορίσουν τ'α συμπτώματα της άρ-
ρώστειας.

Πάντως δέν διέδωσαν εκείνο που εί-
παν μυστικά σ' αυτή του Δημάρχου,
για να μη τρομάξουν τον κόσμο.

Δέν είχαν, λοιπόν, να κάνουν πιά τί-
ποτα παρά να κλείσουν το σπίτι όπου
πέθαναν τόσο άνθρωποι. Όλοι, δγι!

Ένα μονάχα πρόσωπον επέζησε από

όλη αυτή την καταστροφή ως έκ θαύ-
ματος!

Μία ύπνρετρία, ή πιο παλιά ύπνρε-
τρία του έφημερίου ή Έλένη Ζεγκάν-
το.

Η Έλένη ήταν ήλικίας περίπου 29
έτών, και άντικατέστησε μία άδελφή
της το σπίτι του έφημερίου Λεντόγ-
κος.

Παρέστη σε όλο αυτό το δράμα. Πε-
ριποιήθηκε όλους τους άσθενείς που
απέθαναν μέσα σ' εκείνο το σπίτι.

Επέρασε νύχτες όλόκληρες στο μα-
ξιλάρι τους.

Τους έκλαψε όσο κανείς άλλος.

Προσευχήθηκε για όλους και παρε-
κάλεσε το Θεό να τους άνοίξει διάπλα-
τες τις πόρτες του στον Ουράνο.

Η διαγωγή της αυτή σύμφωνα με
τη γνώμη όλων έπρεπε να άνταμει-
φθή.

Κ' έτσι ο νέος έφημέριος της προσέ-
φερε και πάλι μία θέσι στο σπίτι του.

Άλλά...

Έφερνε μαζί της το μικρόβιο της
χολέρας. Ήταν άτυχη κ' έφερνε τη
δυστυχία όπου κ' άν έπήγαινε; Το
βέβαιο είναι ότι από την ήμέρα που
πέρασε το κατώφλι του νέου έφημε-
ρίου Μπάμπυ συνέβησαν πάλιν πράγ-
ματα πολύ τραγικά.

□ □

Τρία πρόσωπα τ'α οποία ήταν πάρα
πολύ καλά στην υγεία τους, πέθαναν.

Κ' έδω ο Ιατρός Μαρτέλ διέγινωσε
συμπύσματα χολέρας.

Η Έλένη Ζεγκάντο έσκέφθη τότε ό-
τι δέν μπορούσε να μείνη περισσότερο
σ' αυτό το χωριό.

Εφόρεσε, λοιπόν, τη σκούφια της κ'
έφυγε.

Από τότε πέρασε πολλές καιρός. Ο
καιρός έφερε τη λήθη. Ο γιατρός Μαρ-
τέλ απέθανε κ' αυτός.

Εγίνηκαν διάφορα γεγονότα στη
χώρα.

Τ'α διάφορα πολιτεύματα άντικατέ-
στησαν το ένα το άλλο και βέβαια ή
κόσμος είχε πολλ'ά άλλα ζητήματα να
συζητήσει και να ξεράσει τα γεγονότα
του μικρού αυτού χωριού.

ΡΟΖΑ ΤΕΣΙΕ

Το 1850, ο Θεόφιλος Μπιντάρ, δικη-
γός στο Έφετέιον και καθηγητής
στο Πανεπιστήμιο είχε στην ύπηρεσία
του μία κάποια Ρόζα Τεσιέ.

Η νέα αυτή είχε προσληφθή το 1847
ως μεροκαματιέρα και με τ'όν καιρό
ως ύπνρετρία.

Ο καθηγητής ήταν πολύ ευχαριστη-
μένος από την ύπηρεσία της, και είχε
μεγάλη έμπιστοσύνη σ' αυτήν.

Ήταν από τις ύπνρετριες εκείνες
που τ' άφεντικά τις θεωρούν ως μέλη
της οικογενείας τους.

Για να την εξαφρώση μάλιστα ο
δικηγόρος από τις πολλές δουλειές,
θεώρησε καλόν να της πάρη και μία
θεοδή. Ιδίως για την κουζίνα. Πάντως
ή Ρόζα θά έμενε ή νοικοκυρά του σπι-

τιού. Εκείνη θά έδινε διαταγές, εκείνη
θά φρόντιζε για τ'ό κάθε τί, για τις ά-
γορές και τις οικονομίες του σπιτιού.

Οι δυο τρεις ύπνρετριες που πήραν
στο σπίτι δέν τους ίκανοποίησαν διό-
λου.

Τέλος την 19 Οκτωβρίου ο δικηγό-
ρος Μπιντάρ, εύρηκε μία γεροντοκόρη,
άπροσδιορίστου ήλικίας, ή οποία άνο-
μάζετο Έλένη Ζιγκαντό.

Η ύπνρετρία αυτή είχε προύπηρετή-
σει, στο ξενοδοχείο ο «Κόσμος», πλα-
τεία Σάν-Μισέλ.

Εμπήκε, λοιπόν, άμέσως υπό τ'ας δι-
αταγές της Ρόζας. Το ήξερε βέβαια
αυτό, αλλά δυσκολεύτηκε να το συ-
νηθίση.

Μάλιστα ο δικηγόρος παρατήρησε ό-
τι παρ' όλο που είχαν περάσει μερι-
κές ήμέρες δέν ύπρχε συμφωνία μετα-
ξύ των δυο γυναικών.

Τότε ήρώτησε τη Ρόζα ή οποία όμως
την έδικαιολόγησε και παρεκάλεσε τ'
άφεντικό της να την κρατήσει. Του
είπε:

—Τί θά πη ο κόσμος για σ'ας, κύριε,
άν τη διώξετε κ' αυτήν; Θά είναι ή
τετάρτη!

Έν τούτοις ή Έλένη διαρκώς έγκρί-
νιζε ότι διατάσσεται από μία ίση της.
Κ' έλεγε στο μακάλη και στο μανά-
θη της γειτονιάς:

—Αυτή, κύριέ μου, μου κάνει την κυ-
ρία!

□ □

Ο δικηγόρος δέν έδωσε πιά σημασία
σε όλα αυτά τ'α μικροζητηματάκια των
ύπνρετριών του.

Φανταζόταν ότι με τ'όν καιρό θά
διωρθώνοντο όλα κ' έτσι θά έπληρχτο
γαλήνη μέσα στο σπίτι του.

Κατά το φθινόπωρο ο δικηγόρος ά-
ποφάσισε να πάη να περάση μερικές
ήμέρες σ' ένα κτήμα του.

Επήγε με την κόρη του την κυρία
Κρανό.

Επήρε, λοιπόν, μαζί του έκτος από
τις δυο ύπνρετριές του και την ύπνρε-
τρία της κόρης του.

Η Έλένη μία νύχτα σηκώθηκε και
άοχισε να φωνάξη δυνατά: Ρόζα!
Ρόζα! Ρόζα!

Η Ρόζα τρόμαξε τόσο πολύ που το
πρωί σηκώθηκε πολύ άσχημα από το
κρεβάτι της.

Ο δικηγόρος εθύμωσε με τ' άστείο
αυτό της Έλένης, και τη μάλωσε.

Τέλος επέστρεψαν στο Παρίσι την
2αν Νοεμβρίου.

Την ίδια ήμέρα ή Ρόζα παρεκάλεσε
την πλύστρα κάποια Ζανέτα Φουζέρ να
πάη να πάρη τ'α λερωμένα ρούχα που
είχαν φέρει από την έξοχή, και είχαν
άφήση στο γκαράζ.

Άλλ' ενώ ή καυμένη ή Ρόζα έπληναι-
νε να παραδώση τ'α ρούχα στην πλύ-
στρα παρουσιάστηκε ότι ένοιωσε κάτι
πόνους στο στομάχι.

Τ' άπέδωσε σε κάποια πέσιμα που εί-
νε πάθει από μινός. Έξ άλλου δέν έ-
δωσε και τόσο μεγάλη σημασία.

Την Κυριακή, 3 του μηνός δέν είχε

Ένας τύπος γυναικός σταλμένη απ' την κακή μοίρα των
ανθρώπων για να σκορπά την καταστροφή και το θάνατο...
Ένα χαμόγελο άγγελικό που σ'άξει φαρμάκι, μιά μορφή που
έν'ό λάμπει στα μάτια της ή στοργή κ' ή συμπόνια, κρύβει
μιά ψυχή σατανά... κάτι ακαθόριστο μεταξύ ανθρώπου και
κτίνους, ένας περίεργος ψυχικός σαδισμός, που σκορπά ελγή
φρίκης, αλλά και κρατάει το ενδιαφέρον αδιάπτωτον...
Νά ο τύπος, που μάς παρουσιάζει στο νέο του ανάγνωσμα ο
άσος των Γάλλων δικαστικών χρονικογράφων Πιέρ Μπου-
σαρντόν.

Η Έλενα παρουσιάζει το περιεργότερο φαινόμενο έγκλη-
ματικής ψυχοσυνθέσεως, που μόνο ή τέχνη του συγγραφέως
της «Φαρμακείας» θά μπορούσε ν' αναλύση και να ζων-
τανήση μέσα σε συνταρακτικές σηνές συγκρούσεως των ύψη-
λωτέρων ανθρώπινων αισθημάτων και των πλέον ταπεινών
έγκληματικών τάσεων...

Είναι θύμα ή «Φαρμακείας» μιάς νοσηράς καταστάσεως
των ψυχικών της κέντρων; Είναι άπλως ένα άσυνείδητον όν
κατωτέρας διανοητικότητας ή μιά ένοσρκωμένη κατάρτη;
Αυτό θ' αναλυθή από τον γόητα συγγραφέα Πιέρ Μπουσαρ-
ντόν, κατά την εξέλιξη του κα ταλπητικού, εις ενδιαφέρον
και έντελως πρωτοτύπου εις πλοκήν αναγνώσματός μας, του
όποιου την τακτική παρακολούθησιν συνιστώμεν θερμώς εις
τους αναγνώστας μας.

σχεδόν τίποτα. Επήγε μάλιστα περι-
πατο με μία φιλενάδα της.

Το θράδυ ή Ρόζα έφαγε με πολλή
δρεψι, μαζί με τις δυο άλλες ύπνρε-
τριες.

Έφαγε λαχανόσουπα, θωδινο θρα-
στό, ζωμό, σαλάτα, άχλάδια. Και για
να σβύση τη δίψα της, ήπιε δυο λίτρα
κρασί που είχαν αδειάσει προηγουμέ-
νως σ' ένα πήλινο δοχείο.

Άλλά μόλις έφαγε ή Ρόζα ένοιωσε
τον έαυτό της άδιάθετο.

Είχε μιά φούσκωση, κ' έτσι έφαγε
κ'άδναλε.

Η Έλενα έτρεξε άμέσως στο φαρ-
μακοποιό της γειτονιάς.

—Δώστε μου κάτι, κανένα καθάρσιο,
γιατί αυτή ή Ρόζα έφαγε πάλι απόψε
σαν το γουρούνι.

Η Ρόζα ήπιε ό,τι της έδωσαν, αλλά
μονάχα κατά τ'α μεσάνυχτα μπόρεσε
να ήσυχάση λιγάκι.

Την έπομένη ή πλύστρα επέστρεψε
στο σπίτι να πάρη κ' άλλα άσπρόρου-
χα. Βρήκε όμως τη Ρόζα να κυλιέται
στο πάτωμα και να μουγκρίζει από
τους πόνους.

Εφώνησαν τότε τον γιατρό, την 4
Νοεμβρίου, ο οποίος δέν μπόρεσε να έ-
ξακριβώση τί είχε ή Ρόζα.

Την 5ην του μηνός ή Ρόζα έξακο-
λούθησε να πονέ.

Σ' όλο όμως αυτό το διάστημα ή Έ-
λένη, παρ' όλο που δέν τη χώνευε έφά-
νη πολύ περιποιητική στη Ρόζα. Ξενυ-
χτούσε στο δωμάτιό της, της έδινε το
γιατρικό που είχε διατάξει ο γιατρός,
της έκανε κομπρέσες.

Την 6ην Νοεμβρίου ο γιατρός έσά-
στισε. Η Ρόζα είχε γίνει κατακόκκινη,
ή γλώσσα της πράσινη και υπέφερε
τρομερά το στομάχι της.

Ο γιατρός διέταξε βδέλλες, κατα-
πλάσματα.

Την έπομένη παρεκάλεσε ο γιατρός
να καλέση κ' ένα συνάδελφό του. Τ'α
συμπύσματα που έβλεπε στη Ρόζα δέν
τά είχε ξαναδ'ή σε άρρωστο. Και έκλή-
θη ο Ιατρός Γκαγιό.

Στο συμβούλιο των Ιατρών παρέστη
και ο δικηγόρος Μπιντάρ.

Παρ' όλα αυτά ή Ρόζα απέθανε το
βραδύ.

Η Έλένη έκλαιγε τώρα άπαρηγό-
ρητη στο προσκέφαλο της Ρόζας.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΟΡΙΩ

Ο Θεόφιλος Μπιντάρ έσκέφθη τώρα
ν' άντικαταστήση την νεκρή. Αυτό δ-

χως δέν άρεσε
στην Έλένη ή ό-
ποια του είπε:

—Τί την έχομε
ανάγκη; Γιατί
να ξεδεύετε τ'α
χρήματά σας;
Δέν είμαι άρκε-
τά Ιαχυρή και Ι-
κανή για τις δου-
λειές, έγώ;

Είπε πολλά
για να πείση τ'
άφεντικό της, έ-
κείνος όμως δέν
έπεισθη κ' έτσι
την 1ην Δεκεμ-
βρίου 1850, έπή-
ρε μιά γερή κο-
πέλλα είκοσι-
τριών χρονών, τη
Φραγκίσκη Ό-
ριώ.

Για αρκετές ή-
μέρες οι δυο
τους έφαινετο ό-

τι συμφωνούσαν. Άλλά μόλις επέρασε
ο μήνας, άρχισε ή γκρίνια.

Η Φραγκίσκη ήταν ντροπαλή και
δέν έπληγε να παραπονθή σ' άφεν-
τικό της. Κ' έτσι έδέχθη και ύπόμνε-
τά καπρίτσια της Έλένης.

Και παρ' όλο που τη στρίμωνχε στη
δουλειά από το πρωί ως το θράδυ δι-
αρκώς την κατηγορούσε ως τεμπέλα.

—Μόνο για περίπατο και για ύπνο
είναι Ικανή. Το ψωμί που τρώει δέν
το βγάζει. Πιστέψτε με δέν κάνει τί-
ποτα.

Κ' αυτό μπορούσε να το πιστοποι-
ήση άργότερα ή Έλένη ή οποία είχε
πέσει σ' ένα είδος νάρκης. Την πιάναν
κάτι κομμάρες και ξεπλωνόταν διαρ-
κώς.

Όταν έξοδυσε ή Ρόζα συνήθως το
φαί που άπόμνε στο τραπέζι του κυ-
ρίου το έτρωγαν οι ύπνρετριες.

Η Έλένη τώρα είχε αλλάξει σύ-
στημα. Μαγείρευε ιδιαίτερος για τ'όν
κύριό της, και ιδιαίτερος για τ'όν έ-
αυτό της. Πάντοτε όμως
τά ίδια φαγητά.

Μιά μέρα έμπηκε στη
κουζίνα ο δικηγόρος ο
όποιος είδε τις ύπνρε-
τριες να τρώη ή μία στην
μιά άκρη και ή άλλη
στην άλλη.

Τις έρώτησε γιατί τρώ-
νε χωρία και τους είπε
ότι άλλη φορά δέν θά μα-
γειρεύουν ιδιαίτερος.

Άλλά το κεφάλι της
Έλένης όχι μόνον δέν έ-
σιαζε, παρά και προε-
τοίμαζε φαί ιδιαίτερος
για τ'όν καθένα.

Άλλά ή Φραγκίσκη κά-
θε φορά που έτρωγε τη
σουπά της ένοιωσε κακο-
στομαχία.

Η Έλένη έβλεπε με
πόση αηδία έτρωγε ή
Φραγκίσκη τη σουπά της,
και μιά μέρα της είπε:

—Φοβάσαι, μη σε δηλη-
τηριάσω; Έν τοιαύτη
περιπτώσει μαγείρευε για
τ'όν έαυτό σου.

□ □

Άλλά έκτος από την
κακοστομαχία που ένοιω-
θε, άρχισε να έχη και μιά
άτέλειωτη δίψα.

Επινε διαρκώς νερό.

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Για μερικές μέρες ή Έλένη ήταν έν-
θουσιασμένη με τη νέα βοηθό της.

—Δέν ύπάρχει στον κόσμο καλύτερο
κοριτσι, απ' αυτό έλεγε στον κύριο
Μπιντάρ. Και αν δέν είναι καλά ντυ-
μένη, αυτό συμβαίνει γιατί ό,τι κερδι-
ζει το δίνει στη μητέρα της.

Στην Ζανέτ Φουζέρ, την πλύστρα, ή
Έλένη έλεγε, δείχνοντας τη Ρόζα-
λία:

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Η άδιαθεσία της Φραγκίσκης με νάλασε

Γύρω από τον έρωτα

Μάθε στον έρωτα να φεύγεις στην κατάλληλη στιγμή, πριν ή αγαπημένη σου προφύγας να διαβάσει όλες τις σελίδες της ψυχής σου. Μάθε περήφανα να ξεαφανίζεσαι όταν ακόμα της είσαι συμπαθής κι' όταν φεύγοντας, ξέρεις πως θ' αφήσεις στην ψυχή σου κάποια λύπη.

Μάθε να είσαι αινίγμα.

Γνώρισα μιιά γυναίκα που έμοιαζε καταπληκτικά με συγγραφέα επιθεωρήσεως που την έγραφε δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Κάθε έξη μήνες της έπρόσθετε κι' ένα καινούριο νόημα.

'Αγάπα άνυπολόγιστα. Θαύμαζε την αγαπημένη σου για τα προτερήματά της περισσότερο απ' ό,τι μπορεί αυτή να σε θαυμάσει για τα δικά σου και χάρισε της άνυποπτες στοργές και τρυφερότητες στη συντροφιά του έρωτά σας. Πρόσθετε όμως να μην την κάνεις να νομίζει πως μπορεί να δεχτείς προς χάρι της την παραμικρή ταπεινώση κι' αποδείξε της τότε πως ό θαυμασμός σου γι' αυτήν ήταν συνέπεια της ανωτερότητάς σου ως ανθρώπου και της ευγένειάς της ψυχής σου.

Συγχώρησέ της τα όλα. Μά ποτέ μη συγχώρησες την αθωαδεία της να σ' εξισώνει μ' ανθρώπους κατωτέρους σου. Μ' ανθρώπους που δεν έχουν καμιά θέση στην εκτίμησή σου.

'Αν καταλάβεις πως ή γυναίκα που αγαπάς γυρνάει άξαφνα, είτε γιατί σε βαρέθηκε πιά, είτε γιατί της τό επέβαλαν άλλοι, να σε μεταβάλει από έραστή της σε φίλο της, φύγε και πήγαινε κρυφά να γιατρέψεις αν μπορείς την πληγή που σου έχει ανοίξει.

Μην της δώσεις άποσοδήποτε την ικανοποίηση να σε μεταφέρει σαν παλιό λογαριασμό της στο κατάστιχο των θυμάτων της. Μείνε για πάντα σαν ένα ανεξόφλητο χρέος της.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ

—Πώς είπατε; Κλέψατε την γυναίκα και θέλετε 100.000 για να μου την έπιστρέψετε; Άκούστε εδώ! Σας δίνω 200.000 από τον θρόνο να την κρατήσετε.

Τά περιεργα της ιστορίας

Ποιοι έφεραν τους ψύλλους στην Εύρώπη; — Ύψηλά καθήκοντα συζύγων της παλαιάς εποχής. — Τρωτε φαλαινίσια γλώσσα; — Ποιός έφευρε τις περρούκες;

'Αν σ'ας λέγαμε πως πριν μιιά ώριμμένη εποχή, οι ψύλλοι ήταν άγνωστοι στην Εύρώπη, δεν θα μάς πιστεύατε. Και όμως. Τους έφεραν από την Παλαιστίνη και την Αίγυπτο οι Σταυροφόροι! Και έγινε μιιά τέτοια επιδρομή από τα ένοχλητικά αυτά ζωώδη που ό κόσμος στην Εύρώπη πήγε να τρελλαθί.

'Ετσι, επί Λουδοβίκου 11ου έγινε

Στα συζυγικά καθήκοντα ήταν και τό ξεψύλλισμα!

είδικός νόμος κατά τον όποιο, μέσα στα διάφορα καθήκοντα της συζύγου προς τον σύζυγο ήταν και... τό ξεψύλλισμα του δευτέρου! Κάθε θράδυ ή σύζυγος ήταν υποχρεωμένη να παίρνει τά ρούχα του συζύγου της και να τά απαλλάσσει με προσοχή... από τους μικροσκοπικούς αυτούς αιμοφόρους. Επίσης ξεψύλλιζε και τον σύζυγο. Η δουλειά αυτή άπαίτουσε ειδική διδασκαλία που φρόντιζε κάθε μητέρα να κάνει της κόρης της προτού την παντρεύει, όπως φρόντιζε να την ιορφώση ή να την κάνει καλή νοικοκυρά.

'Εκ παραλλήλου, όμως, φρόντιζαν α' έξοντώνουν και κατά ένα άλλο τρόπο τους ψύλλους. 'Εστρώναν στο ρεββάτι ένα μάλλινο σκέπασμα με ακρυές τρίχες. Οι ψύλλοι κατέφευαν μέσα στο παχύ τρίχωμα του σκεπασματος και την άλλη μέρα θουτούσαν τό σκέπασμα μέσα στο νερό και τους έπνιγαν!

Η μυρωδιά του σκόρδου έθεωρείτο ίσης ως πρώτης τάξεως... φυλλοδιωτικό! Άπ' αυτόου έχει την αρχή της κι ή συνήθεια να τρώνε οι χωρικοί... κατασχέτως σκόρδο!

□ □

Φάγατε ποτέ σας φαλαινίσια νλώσ-

σα ψητή; Ποιό να την φάτε, άφου δεν ζήσατε στον Μεσαίωνα. Γιατί την εποχή εκείνη ήταν πολύ της μόδας ή φαλαינוφαγία. Στην αρχή έτρωγαν και τό κρέας της φαλαινάς, που θυμίζει λίγο τό θωδινό, χωρίς όμως να έχη την νοστιμιάδα του. Κατόπι περιωρίσθηκαν στην γλώσσα. Την έκοβαν σε κομμάτια, την θουτούσαν στο ατύο και την έστελναν στο φούοηνο πασπαλισμένη με άφθονο κανέλλα! Με μιιά γλώσσα φαλαινάς μπορούσε να χορτάσει ολόκληρη έπαρχία! Άφου έχει μήκος από τέσσερα έως όκτώ μέτρα και θάρος πολλών κανταριών. Σε άλλα μέρη την έκαναν παστή. Η υπερβολική όμως φαλαינוφαγία, προκάλεσε τότε και μιιά περίεργη άρρώστεια: κάποια ένοχλητικωτάτη φαγουρά σ' όλο τό σώμα. 'Ετσι, σιγά-σιγά περιωρίσθηκε ή κατανάλωσις του οικονομικού αυτού φαγητού, ώσπου σταμάτησε τελείως.

□ □

Οι περρούκες δεν ύπήρξαν στις πρώτες τους μέρες απλή ύπόθεσις διακοσμήσεως του κεφαλιού. Κάποιος βασιληάς, που τό όνομά του χάνεται στο θάθος των αιώνων, είχε πάθει έναν φοβερό τριχοφάγο. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα δεν του έμεινε τρίχα για τρίχα στο κεφάλι. Μπορούσε όμως βασιληάς αυτός να έμφανισθί μπρός στους υπηκόους του σε τέτοια χάλα; Κάποιος κουρέας του είπε τότε: «και δέ θάξεις βασιληά μου ψεύτικα μαλλιά!».

Η πρώτη περρούκα είχε έφευρεθί. Οι αύλικοί του βασιληά νομίζοντας ό,τι ό άνώτατος άρχοντας λάνσασε μιιά καινούργια μόδα, έσπευσαν όλοι να αγοράσουν τά κεφάλια τους, και να φορέσουν περρούκες.

Άπό την αύλή ή μόδα διαδιδόταν και στην άλλη άριστοκρατία και έπεκράτησε για κάμποσα χρόνια.

Στην αρχή οι περρούκες ήσαν διαφόρων χρωμάτων, αναλόγως με τό χρώμα των μαλλιών που προτιμούσε ό καθείς. Κατόπι έπεκράτησαν οι λευκές. Σήμερα οι περρούκες ξαναέρηκαν τον αρχικό τους προορισμό.

'Αγγλικό χιούμορ

ΦΟΒΕΡΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

'Ενας πάστωρ έλαβε την ακόλουθη είδοποίηση που άφορούσε έναν γάμο που θα λάβαινε χώραν:

«Διά του παρόντος σ'ας καθιστώ γνωστόν ότι εγώ και ή μις Ζερμίνια Μπράντ θάρθου- με στην εκκλησία σας τό ερχόμενο Σάββατο τό απόγευμα για να μάς παντρεύετε. Παρακαλώ να είσθε σύντομος γιατί τό ταξί θα είναι νοικιασμένο με την ώρα».

□ □

ΕΞΥΠΝΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

'Ενας πελάτης κάθισε σ' ένα τραπέζι του πολυτελέστατου έστιατορίου, άνοιξε την πετσέτα του και την έδεσε γύρω στο λαιμό του. Ο διευθυντής σκανδαλίστηκε από την χονδροειδή συμπεριφορά του πελάτου. Φώναξε ένα γκαρσόνι και τοτόωσε την έξης οδηγία:

—Προσπάθησε να του δώσεις να καταλάβη με τρόπο ότι στο έστιατόριό μας δεν βάζουν έτσι την πετσέτα μπρός τους οι πελάτες. Είναι άνάηστο.

Τό γκαρσόνι τότε πλησίασε τον πελάτη, κι' άφου ύποκλήθηκε τον ρώτησε:

—Τί έπιθυμεί ό κύριος; Μαλλιά ή ξούρισμα;

□ □

«ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ!...»

'Ενας καλλιτέχνης του άσματος στην 'Αμερική ό όποιος χάριζε την μέτρια φωνή του συνδρομητάς των ραδιοφώνων είχε όρκισθί ότι αν ποτέ άκουγε κανέναν άλλον να μιμνηται τη φωνή του, θα τον θεωρούσε σφετεριστή και θα τον σκοτώνε.

'Ενα βράδυ έπεσκέφθηκε μιιά αίθουσα συναυλιών όπου άκουσε έναν αοιδό και του φάνηκε πως έμμιετο τη φωνή του. Άνέθηκε, λοιπόν, από την ιδιαίτερη πόρτα στη σκηνή, συνάντησε τον άνθρωπό του και του είπε:

—'Εχω όρκισθί να σκοτώσω τον άνθρωπο που θα τραγουδά όπως έγώ...

—'Όποτε έτσι; του απάντησε ό άλλος που τον γνώριζε. Τραγουδάς αν και σένα; Τότε, φίλε μου, σκοτώσε με!

□ □

—'Αει πήγαινε ά-

—Ποιό να πάω ούρέ, του άντικρέν.

'Ιμένα μι ιέσταιλ' άπου του χοιριόμ' ή

θειτσούλα μ' ή Μπατσούρα να σπουγ-

δάσ' κι δίν του κ'νάου άπου δώθ'νις...

'Ιφτούνου ήτανι θειτσούλα μ'. Πρίν

προλάβου να μαγκώ' του σ'δε-

ρου της πόρτας μι είχε πιτάξ' ιέζου

κουπανώντας μ' μ'ήνια γιρί στράκα στού

κιφάλ' μ'. Πόσου δίκου έχει ό κύρ

Πλ'θουντ'κος που ιέλεγι «ότ' για να

μάθ' κ'νεις γράμματα πρίεπ' να έχ' γι-

ρό κιφάλ'!» Νά, ιγώ αν δεν ήτανι σί-

διρο του καυκάλο μ' θα μι ιέπαισι ζα-

λάδα κι αντίγιου Πανεπιστήμιου.

Τού λ'πόν θειτσά μ' ιέφαγα την κ'λου-

ρίτσά μ' κι τράβ'ξα για του μαντρί του

Θύμιου του Βιδούρα. Ξεκράσ'κα κι οι

γράφ' την παρούσα μ' για να μάθ'ς την

πρόδου μ' κι να μη μι έιχ'νάς.

Φλώ την διελάνο' πριμένοντας του

χαρτζ'κάκ' κι διατηλώ κατηφής ιξ σι-

βασμού ού άνηψούδ'ς σ'.

—Τί είναι αυτό που έχει στο λαιμό του

τό μέντιουμ; 'Εκτόπλασμα;

—Όχι, είναι κατάπλασμα.

□ □

ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ

Ο Γκόγκος στη θείτσα τ' την Μπατσούρα

ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Πιφιλημέν' θειτσά μ' Μπατσούρα,

Μόλ'ς ή φούντα του τσαρουχιού μ' ι-
πάτσο' ινθάδ' στην πρωτέβ'σα, μι δα-
κρυμέν'ς φηγίτις χαλάλ'σα ιένα δι-
φραγκούδ' άπου του χαρτζηλικ' που μι
έδουκας, για να άγουράς' τά σύνιργα

Χουρίς να χάσ' ούτε λιφτό θειτσούλα
μ', ιέβγαλα του πουργί μ', ιπήρα άπου

μέσα ιένα διφραγ-
κούλ' άπου του χαρ-
τζ'κάκ' που μου έ-

χ'ς δώκ' κι' τράβ'ξα
για του γιρούλ'.Τοδ
τό ιέδουκα, γράπου-

σα μίνα κ'λουρίτσα
κι' ιπήγα για ναμ-
που.

'Αλλά ού διόου-
λους ιέβγαλ' πάλ' την
ουρίτσα τ'.

'Ιένας μαντράχαλ' ο υς μι
στα μάτσο' κι μι
κρέν'.

—Τοδ διαφιστη-
φτήριον σ'!

—Δίν τον γλιέπ'ς
ούρέ, του άντικρέν',
κι του δείχν' την

κ'λουρίτσα. 'Η θει-
τσούλα μ' μι ιέδουκι
χαρτζηλ'κάκ' για ν'

άγουράς'!

Ο μαντράχαλους
άναψουκουκνίσι'.

—'Αει πήγαινε ά-

—Ποιό να πάω ούρέ, του άντικρέν'.

'Ιμένα μι ιέσταιλ' άπου του χοιριόμ' ή

θειτσούλα μ' ή Μπατσούρα να σπουγ-

δάσ' κι δίν του κ'νάου άπου δώθ'νις...

'Ιφτούνου ήτανι θειτσούλα μ'. Πρίν

προλάβου να μαγκώ' του σ'δε-

ρου της πόρτας μι είχε πιτάξ' ιέζου

κουπανώντας μ' μ'ήνια γιρί στράκα στού

κιφάλ' μ'. Πόσου δίκου έχει ό κύρ

Πλ'θουντ'κος που ιέλεγι «ότ' για να

μάθ' κ'νεις γράμματα πρίεπ' να έχ' γι-

ρό κιφάλ'!» Νά, ιγώ αν δεν ήτανι σί-

διρο του καυκάλο μ' θα μι ιέπαισι ζα-

λάδα κι αντίγιου Πανεπιστήμιου.

Τού λ'πόν θειτσά μ' ιέφαγα την κ'λου-

ρίτσά μ' κι τράβ'ξα για του μαντρί του

Θύμιου του Βιδούρα. Ξεκράσ'κα κι οι

γράφ' την παρούσα μ' για να μάθ'ς την

πρόδου μ' κι να μη μι έιχ'νάς.

Φλώ την διελάνο' πριμένοντας του

χαρτζ'κάκ' κι διατηλώ κατηφής ιξ σι-

βασμού ού άνηψούδ'ς σ'.

—Τί είναι αυτό που έχει στο λαιμό του

τό μέντιουμ; 'Εκτόπλασμα;

—Όχι, είναι κατάπλασμα.

□ □

Γκόγκους

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Σίνκλαιρ Λιούις

Ένας επαναστάτης συγγραφέας.—Οι φιλολογικοί καυγάδες του.—Πώς πήρε το Νόμπελ.

Κατηγορούν την 'Αμερική, για τόπο της πεζότητας και του υλισμού, στον οποίο καμιά από τις ωραίες τέχνες δεν έχει εδoκιμήση, ούτε και έκδηλωθῇ. Δεν έχουν, εν τούτοις, δίκιο. Τούλάχιστον καθ' ὅλην την γραμμή.

"Αν ρωτήσετε τους 'Αμερικανούς, αυτοί με μιά πολύ δικαία υπερηφάνεια θα σάς πείσουν ότι όχι μονάχα υπάρχει ἀμερικανική φιλολογία, ἀλλ' ότι ἡ φιλολογία αὐτὴ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἕναν "Ενγκορ—" Ἀλλὰ Πόε ἕναν μυθιστοριογράφου τῆς δυνάμεως τοῦ Ναθανιέλ Χάθορν, ποιητὲς σὰν τὸν Οὐόλτ Οὐίτμαν καὶ τὸν Οὐίλλιαμ Μπλαίηκ. "Ολοι ὅμως οἱ παραπάνω συγγραφεῖς ἐπέζησαν καὶ θὰ ἐπιζήσουν ὡς προσωπικότητες πού δεν ἔχουν τίποτε τὸ χαρακτηριστικὰ ἀμερικανικό. Εἶναι ἄνθρωποι πού θὰ ἐπεβάλλοντο ὁπουδήποτε, γιατί ἔχουν καθαρά ἀνθρωπινή καὶ καλλιτεχνική συνείδηση, καὶ πού ἔζησαν ἔξω ἀπὸ τοπικά καὶ χρονικά ὅρια.

Στὴν σύγχρονη 'Αμερική παρατηρήθηκε κάποια καινούργια κίνηση γιὰ τὴν δημιουργία μιᾶς τυπικῆς 'Αμερικανικῆς τέχνης, πού νὰ διαφέρει κάπως ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκή. ("Ἄς μὴν ξεχνῶμε ὅτι θέλοντας νὰ δημιουργήσουν κάτι τὸ ἰδικό τους, οἱ 'Αμερικανοὶ δεν ἐδίστασαν νὰ παρουσιάσουν σὰν δικό τους προϊόν, τυπικὰ ἀμερικανικό, (τὸ μόνο γιὰ τὴν στιγμή), τὴν νέγκρικη μουσική πού διὰ μέσου τῆς τζαζ—μπάντ κατὰκτησε ὅλον τὸν κόσμον). Κυριώτεροι ἐκπρόσωποι αὐτῆς τῆς τάσεως εἶναι ὁ Γιούτζιν Ο' Νεϊλ, στὸ θέατρο κ' οἱ Θοντόρ Ντράιζερ, Τζῶν ντὸς Πάσος, "Ἄπτον Σίνκλαιρ καὶ Σίνκλαιρ Λιούις στὸ μυθιστόρημα. "Ο τελευταῖος μάλιστα πήρε στὰ 1930 καὶ τὸ βραβεῖο Νόμπελ πού γιὰ πρώτη φορὰ δινόταν στὴν 'Αμερική.

□ □

"Ο Σίνκλαιρ Λιούις τοῦ ὁποῦ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματικώτερα διηγήματά του, τὸν "Ορκὸς δημοσιεύουμε στὴν ἀπέναντι σελίδα, εἶναι σήμερα σὰν ῥάντα ὀκτὼ ἐτών, καὶ κατάγεται ἀπὸ μιά νορβηγικὴ οἰκογένεια πού μετανάστευσε ἀπὸ καιρὸ στὴν 'Αμερική. Γεννήθηκε στὴν Πολιτεία τῆς Μιννεσώτας, κ' ἔκανε, ὅπως κάθε 'Αμερικανὸς πού σέβεται τὸν ἑαυτό του, τοῦ κόσμου τὰ ἐπαγγέλματα. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου ἐμφανίσθηκε στὰ γράμματα μ' ἕνα ἀσήμαντο μυθιστόρημα πού τὸ ἐδημοσίευσε με ψευδώνυμο. Πέρασε ἐντελῶς ἀπαρτηρητο. Δεν ἀποθαρρύνθηκε ὅμως καὶ ξανά, στὰ 1920, ἐκυκλοφόρησε, με τ' ἄληθινό του ὄνομα, αὐτὴ τὴν φορὰ, τρία μυθιστορήματα πού κ' αὐτὰ δεν προσέχηκαν καθόλου. Τὸ πείπτο του ὅμως θίχθηκε, τὸ αὐτογραφικὸ «Μέϊν—Στρήτ» (κεντρικὸς δρόμος) τοῦ χάρισεν ἀμέσως τὴ δόξα.

Στὸ ρομάντζο αὐτὸ πού μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν ἕνα χρονικὸ τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς στὴν 'Αμερική ὁ Λιούις παρουσιάζει τὴν ἡρωίδα του, τὴν Κάρολ Κένικοτ, πού ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα

ἐναντίον τῆς πνευματικῆς ἀδραναίας, τῆς στενοκέφαλῆς συντηρητικότητος, τῆς τοικουνιάς καὶ τῆς μιζέριας πού χαρακτηρίζουν τοὺς κατοίκους τοῦ «Κεντρικοῦ δρόμου». Σ' αὐτὴ τὴν ἀνίστη πάλι ἡ Κάρολ νικάται κ' ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύβῃ.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ θέμα τοῦ ἀγῶνος μιᾶς ἀνώτερης καρδιάς, ἐνὸς ὑψηλοῦ πνεύματος ἐναντίον τῶν συνασπισμένων δυνάμεων τῆς κοινωνίας πού ἔχει ὡς βάση τὸ συμφέρον καὶ τὴν ὑποκρισία, τὸ χρησιμοποίησεν ὁ 'Αμερικανὸς συγγραφεὺς στὸ καποινὸ του μυθιστόρημα τὸν «Ἀροουσιμιθ», ὅπου παρουσιάζει τὸ δίλημμα πού ἀνιδιοτελεῖ, ἐπιστήμους, πού θέλουν νὰ συν-

Σίνκλαιρ Λιούις

δυάσῃ τις ἀνώτερες απαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης του με τὶς συμφεροντολογικὰς ὁρέξεις τῆς κοινωνίας. Πρόκειται καὶ ἐδῶ γιὰ τὴν προαιωνία πάλη μεταξύ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ συμφέροντος.

"Υστερὰ ἀπὸ τὸν «Ἀροουσιμιθ» ὁ Λιούις ἔβγαλε τὸ «Μαντράπ» πού περιγράφει τὴ ζωὴ τῶν ἐυλοκόπων τοῦ Καναδά, καὶ τὸ «Ἐλμερ Γκάντρυ» πού πολλοὶ τὸ θεωροῦν ὡς τὸ ἀριστούργημά του. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ὁ κριτικὸς Λέβινσον τὸ ἐχαρκτήρισε ὡς τὸ μυθιστόρημα τοῦ πούριτανου ταρτούφου.

"Ο ἄνθρωπος πού γνώρισε τὸν Κοῦλιτζ...». Εἶναι ἡ ἱστορία ἐνὸς ἀνθρώπου ἀποτυχημένου, ἐνὸς ρατὲ πού ἂν εἶχε λιγάκι τύχη, θὰ γινόταν ἕνας Μπάμπιτ...

"Ο «Μπάμπιτ I...» ὁ τύπος τὸν ὁποῖο δημιούργησε ὁ Λιούις καὶ πού εἶναι ἀναμφισβήτως σήμερα ὁ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸς ὅλης τῆς 'Αμερικανικῆς παραγωγῆς. "Ο Μπάμπιτ, ἥρως τοῦ ὁμῶνυμου μυθιστορήματος, γιὰ τὸ ὁποῖον πήρεν ὁ Λιούις τὸ βραβεῖο Νόμπελ, εἶναι ἕνας κτηματομεσίτης πού ἀντιπροσωπεύει, σὰν ἀνθρώπινος τύπος τὴν μεσαιὴ κοινωνικὴ τάξη τῶν 'Αμερικανῶν. Τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμά του εἶναι ἡ μετριότης σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα, πού θέλει νὰ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐνεργητικότητος. Αὐτὸ πού θὰ κἀν τὸν Μπάμπιτ ἀλησμόνητο εἶναι ἡ

παντελής ἑλλειψις ἀτομικῶν ἢ προσωπικῶν ἐλέψεων καὶ κατευθύνσεων. "Ο 'Αμερικανὸς αὐτὸς μικροαστὸς ζεῖ σ' ἕναν κόσμο τρομερὰ περιορισμένο καὶ πληκτικὸ. Καμιά ἐσωτερικὴ φλόγα, καμιά ἐπαναστατικὴ πνοή. "Ωρισμένες καθιερωμένες ἀρχὲς κανονίζουν ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς σχεδὸν ἀνυπαρκτῆς πνευματικῆς ζωῆς. Τὸ κάθε πράγμα ἔχει καὶ τὸ καλοῦπι του, τὸ κάθε αἴσθημα εἶναι ἐτικεταρισμένο καὶ ταξινομημένο σύμφωνα με τὶς ἀπαιτήσεις μιᾶς ψεύτικης παραδόσεως.

"Η μόνη πραγματικὴ προσπάθεια εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ πλουτισμοῦ, πού στὸ τέλος κατατὰ κ' αὐτὴ μιά ρουτίνα. "Ο Μπάμπιτ, παρ' ὅλη τὴν τὴν στενοκεφαλιά, ἔχει ἀκόμα μερικὰ ἴχνη προσωπικότητος πού τὸν κάνουν νὰ θελήσῃ ν' ἀπολυτρωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς μονότονῆς, καθημερινῆς ζωῆς: μὰ θὰ εἶναι πολὺ ἀργά. "Όταν τὸ ἐνστικτο τῆς ἀτομικότητος ἐκπύνησεν μέσα του θὰ ἔχη ξεμάθει τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Δεν θὰ τοῦ μείνῃ πιά παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμο του πού ἀπὸ πρὶν ξέρεי πόσο θὰ εἶναι πληκτικὸς.

"Η ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τοῦ «Μπάμπιτ» ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς λογοτεχνίας: τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατέκτησε ὅλες τὶς γλώσσες καὶ σήμερὰ ὅταν λέει κανεὶς «ἕνας Μπάμπιτ» ὑπονοεῖ πάντοτε τὸν 'Αμερικανὸν σὰν ἰδιαιτέρου ἐκπρόσωπο μιᾶς ράτσας.

"Ἀπ' τὴν πρόχειρη αὐτὴ ἀνάλυση τοῦ ἔργου του, γίνεται φανερό ὅτι ὁ Λιούις στιγμιαίως με τρόπο ἐξαιρετικὰ καυστικὸ τὴν στενοκεφαλιά καὶ τὴν κουφότητα τῶν συμπατριωτῶν του.

Γι' αὐτὸ δεν πρέπει νὰ μᾶς φανῇ καθόλου περίεργο τὸ γεγονός ὅτι οἱ 'Αμερικανοὶ δεν τὸν χωνεύουν καθόλου, κ' οὔτε τοῦ ἀναγνωρίζουν καμμίαν ἀξία. Μάλιστα παρατηρήθηκε μεγάλος ἀναβρασμὸς ὅταν πήρε τὸ βραβεῖο Νόμπελ. Οἱ Γιάνγκηδες ἐθεώρησαν τὴν ἐνέργειαν τῆς Σουηδικῆς Ἀκαδημίας σὰν μιά ἔμμεση ἐπιδόκιμασία τῶν ὁσων τοὺς ἐφαλε ὁ Σίνκλαιρ Λιούις... "Εν τῷ μεταξύ ὅμως, ὁ Λιούις λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπονομὴ τοῦ βραβείου, πού ἐπιθυροῦντο ὅτι θὰ τὸ ἔπαιρνε ἐκείνη τὴν χρονιά ἡ 'Αμερική, ἐθεώρησε καλὸ γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὸν ἑαυτοῦ γνήσιο 'Αμερικανὸν, γιὰ νὰ στήσῃ τρικυβερτο καυγὰ με τὸν Ντράιζερ καὶ ν' ἀρχίσῃ ἕνα συκοφαντικώτατο δημοσιογραφικὸ ἀγῶνα με ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ γελοιοποιήσῃ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ ἀντιπάλου του. Καὶ τὸ κατώρθωσε... Τότε κ' ὁ Ντράιζερ ἀπέδειξε ὅτι κ' αὐτὸς ἔπαιρνε γνήσιο παιδί τῆς πολυάστρου δημοκρατίας: σὲ μιά δημοσίαν συγκέντρωση φιλοδώρησε τὸν Λιούις μ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς τὸ χαστούκι!

Κ' ἔτσι ἀποδείχθηκε, γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ Μπάμπιτ δεν ἦταν ἀποκλειστικὸ γνώρισμα τοῦ 'Αμερικανοῦ μικροαστισμοῦ κ' ἀκόμα ὅτι γιὰ τὶς κορδὲς τοῦ Νόμπελ πᾶνε περίπατο καὶ ἡ λογοτεχνία καὶ ἡ εὐπρέπεια!

— Ένα ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ

Ο ΟΡΚΟΣ

ΛΙΟΥΪΣ ΣΙΝΚΛΑΙΡ
Βραβεῖον Νόμπελ

Ο γιαντρός Τζέκ Τράπαν μόλις εἶχε τελειώσει κάποια δύσκολη ἐγχείρηση καὶ ἔβγαζε με προσοχὴ τὰ λαστιχένια γάντια του, ἐνῶ μιά νοσοκόμος ἔλυνε τὴν προφυλακτικὴ γάζα πού ἦταν δεμένη γύρω στὸ στόμα του.

Πλένοντας μετὰ τὰ χέρια του, ὁ γιαντρός σφύριζε εὐθυμῶς, ἴσως ἐπειδὴ ἡ ἐγχείρηση εἶχε ἐπιτύχει, ἴσως ὅμως καὶ γιατί σὲ λίγο θὰ βρισκόταν στὸ γήπεδο τῆς λέσχης του ὅπου θὰ ἔπαιζε μιά γερὴ παρτίδα γκόλφ με τὴν συνεπιθιμένη παρέα του.

"Όταν, μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἔφθασε στὴ λέσχη, ὁ "Αργκυλὸς ἐφυλέμπορος καὶ ὁ γιαντρός Σίρλεϋ βρισκόνταν ἤδη ἐκεῖ. "Ελεπε ὅμως ὁ Ντέρβεντ, πού εἶχε ἀδιαθετήσῃ ἑαφνικά. Θάπρεπε λοιπὸν νὰ φροντίσουν νὰ βροῦν κάποιον τέταρτο, μὰ—ἀλλοιμονό τους—τὴν ἴδια ὥρα καὶ κάποιος τέταρτος ζητοῦσε κ' αὐτὸς νὰ τοὺς βρῇ. Κ' ἦταν ὁ πιὸ ἀντιπαθητικὸς τύπος πού σύχναζε στὰ «Γκόλφ Κλάμπ», ἦταν ἀπλούστατος, ὁ Σέρμαν Σκάγκ.

Τοὺς διέκρινε ἀπὸ μακριὰ καὶ πλησίασε τρικλίζοντας. Φαίνονταν μεθυμένος.

—Γεῖά σας κύριοι καὶ γιαντροί μου, φώναξε. "Εμαθα πὼς ὁ Ντέρβεντ ἀρρώστησε κ' ἦρθα νὰ παίξω ἐγὼ στὴ θέση του καὶ νὰ σὰς μάθω τὴ θὰ πῇ νὰ παίξῃ κανεὶς σπουδαῖο γκόλφ.

Μύριζε δυνατὰ κρασίκα καὶ αὐτὸ τὸν κατάντοσε ἀκόμη ἀντιπαθητικώτερο. ἔχοντας ὅμως καὶ μὴ οἱ ἄλλοι τὸν δέχθηκαν. "Ο Σέρμαν Σκάγκ δεν ἔπαιζε καὶ τόσο ἄσχημα, τοῦ ἄρεσαν ὅμως τὰ χωρατὰ, κ' αὐτὸ, κατὰ κανόνα, ἐξενεύριζε τοὺς συμπαίκτας του.

"Εκεῖνο ὅμως πού ἔκανε θηρίο τὸν Τζέκ Τράπαν καὶ τὴν τακτικὴ παρέα του, ἦταν ὅτι, κάθε τόσο καὶ λίγο, σταματοῦσε τὸ παίχνιδι καὶ βγάζοντας μιά στενωμακρὴ μπουκάλια ἀπὸ τὴν τσέπη του, κατέβαζε γερὲς γουλιές κρασιῶ.

Κάποια στιγμή ἄρπαξε τὸν "Αργκυλὸ ἀπὸ τὴ μέση καί, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, προσπάθησε νὰ τὸν κἀν νὰ χορέψῃ. Τέλος τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού ὁ γιαντρός Σίρλεϋ ἐτοιμαζόταν νὰ γυμνήσῃ τὴ μπάλλα του, ἔσκυψε ὁ Σκάγκ καὶ ἀρπάζοντάς τιν, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, χοροπηδώντας σὰν τρελὸ παιδί.

—Αὐτὸ ξεπερνᾷ τὰ ὅρια, ξεφώνισε ὁ Τζέκ. Τώρα θὰ σὰς τὸν κανόνισω! Χύθηκε ἔοπισμα του καὶ γρήγορα τὸν πρόφθασε. "Ο θυμὸς του ὅμως ἔπεσε ἀμέσως βλέποντας τὰ χάλια τοῦ Σκάγκ. Εἶχε σωριασθῇ βαρὺς στὸ γρασιδί καὶ ταραζόταν ἀπὸ νευρικὸ λῶξιγκα.

—Σκάγκ, τοῦ εἶπε με μαλακὸ τόνο ὁ γιαντρός. Εἶσαι κάπως ταραγμένος. "Ἀφῃσε καλλίτερα τὸ παίχνιδι καὶ πῆγαινε νὰ ἑαπλώσῃς σπίτι σου.

—Καὶ τί θὰ ποῦν στὴ λέσχη σὰν μάθουν πὼς με δίδωσθε ἀπὸ τὴν παρέα σας; ἔκανε με βραχνὴ φωνὴ ὁ μεθυμένος.

—Μὰ δεν σὲ δίδωγουμε, τὸν καθησύχασε ὁ Τζέκ, ἀπλῶς σὲ συμβουλεύω ἐγὼ, σὰν γιαντρός, νὰ γυρίσῃς σπίτι

σου νὰ ἡσυχάσῃς.

—Αὐτὸ δεν εἶναι ἐν τάξει πού μοῦ λές, ἔκανε ὁ Σκάγκ. Θὰ πῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ στὴ λέσχη... γίπ — τὸν τράνταξε ὁ λῶξιγκας—... πὼς ἔκανες δυὸ χρόνια φυλακὴ στὸν Καναδὰ γιὰ μιά παράνομη χειρουργικὴ ἐπέμβαση.

Σηκώθηκε με κόπο, καὶ πρὶν ὁ γιαντρός προφθάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὴ λέσχη. Στὴ μέση τοῦ δρόμου στάθηκε μιά στιγμή, ἔβγαλε τὴ μπουκάλια, ἤπιε καὶ συνέχισε τὸ τρεχίό του.

"Ο Τζέκ τὸν πρόφθασε στὴν εἴσοδο τοῦ καπνιστηρίου, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού σωριαζόταν βαρὺς στὸ πάτωμα. Μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὑπαλλήλων τὸν μετέφερε στὰ γραφεῖα καὶ τὸν ἑάπλωσε σ' ἕνα πέτινο καναπέ. "Ο σφυγμὸς του μόλις ἀκούσταν. Βρισκόταν σὲ ἄσχημα γάλλια. Μὲ ἐνέσεις, ἐντρίβεξ καὶ ἐμετικά ὁ γιαντρός κατῴρθωσε νὰ τὸν συνέφερε.

—Σ' εὐχαριστῶ, γιαντρέ μου! Εἶσαι σπουδαῖος, τραυλίσαι μόλις συνήλθε ὁ Σκάγκ. Ἀπὸ τώρα ἐσὺ θὰσαι ὁ κουρράντης μου. Εἶχα κάποιον ἄλλον, τὸν Κίττελμαν, τὸν διαβολογιατρὸ, πού ἐρχόταν μονάχα γιὰ νὰ κἀν ἔρωτα με τὴ γυναῖκα μου, τὴν Μην...

—Πᾶσε, τὸν συμβούλεψε ὁ Τζέκ. Πῆν' αὐτὰ, πού λές;

—Αὐτὰ π' ἀκούς, γιαντρέ μου. "Εσὺ τώρα θὰ μπαίνῃς σπίτι μου, κ' ὄχι ὁ Κίττελμαν πού φιλιόνταν στὶς γωνίες με τὴν γυναῖκα μου. Μάλιστα, κύριε, φιλιόνταν στὰ κρυφὰ. "Ολοι με κοροῖδεύουν γιαντρέ μου, κ' ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, κ' οἱ γιαντροὶ κ' ἐσὺ καὶ ὅλοι!

Τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ὁ Τζέκ αἰσθανόταν τὸ ἀηδιαστικὸ συναίσθημα πού προκαλεῖ τὸ γλοιώδες ἀγγύγμα ἐνὸς ἐρπετοῦ.

—Πρέπει νὰ φύγω, τοῦ εἶπε. "Αργήσα καὶ ἄλλωστε δεν μ' ἔχεις πιά ἐνάγκη. Μόνον πρέπει νὰ κόψῃς τὸ κρασί.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πίσω του ἀκούγε τὸν Σκάγκ νὰ ξεφωνίζει καὶ νὰ ὀρκίζεται στὸ Θεὸ καὶ στὴν Παναγία καὶ σ' ὅλα τὰ αὐράνια, πὼς δεν θὰ ξανάβαζε στὸ στόμα του «τὸ αἷμο τὸ πιτό».

Μπαίνοντας στὸ αὐτοκίνητό του ὁ Τζέκ ἀκούσε καὶ πάλι τὴ φωνὴ τοῦ Σκάγκ, ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τοῦ γραφείου, νὰ σκυλοβορίζει ἕνα γκαρσόνι πού δεν ἤθελε νὰ τοῦ σέρῃ—καὶ γρήγορα μάλιστα—μιά μπουτλίκα κρασί.

□ □

Πόσο ἥσυχο, πόσο ξεκουραστικὸ βρῆκε τὸ σπίτι τοῦ ὁ Τζέκ Τράπαν μετὰ τὴ σκηνὴ τοῦ μεθυμένου Σκάγκ. Στὸ τραπέζι χαϊρόταν νὰ βλέπῃ τὰ παιδιὰ του καὶ τὴ Λίνα, τὴ γυναῖκα του, γεμάτα χαρὰ καὶ ὑγεία.

—Ἀλήθεια, ρώτησε κάποιον στιγμή τὸν γιαντρός, μήπως γνωρίζεσαι μετὰ τὰ παιδιὰ ἐνὸς κ. Σέρμαν Σκάγκ;

—Καὶ βέβαια, φώναξε ἐνθουσιασμένα ἐκεῖνος. Εἶναι σπουδαῖα παιδιὰ. "Η Νάνσυ χορεύει ἀνεπαιρέτως καὶ ὁ Μπίγκ παίζει σπουδαῖο τένις. Μόνον πού ὁ μπαμπὰς τους εἶναι κάπως πα-

ράξενος. Μιά μέρα εἶχα πάει σπίτι τους καὶ παίξαμε στὸν κῆπο. Ξαφνικά παρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ὁ πατέρας τους. Θάταν μεθυμένος γιατί τοὺς μάλωσε δίχως λόγο καὶ τοὺς ἔδειρε μάλιστα. Φαίνεται πὼς δέρνει καὶ τὴ μαμὰ τους. "Εγὼ σηκώθηκα τότε καὶ ἔφυγα.

"Ο Τζέκ προσποιήθηκε πὼς δεν πρόσεξε τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ του. "Ενοίωθε ὅμως κάτι νὰ ἀναβράζῃ μέσα του.

Κατὰ τὶς ἐνδεκά ἀντήχησε τὸ τηλεφῶνο. Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ παραξενεύθηκε ἀκούοντας μιά ἄγνωστη φωνή του, μὰ τόσο γλυκεῖα καὶ ἀπαλή.

—Εἶμαι ἡ κ. Μὲκ Σκάγκ, ἡ γυναῖκα τοῦ Σέρμαν Σκάγκ, εἶπε. "Ο ἄνδρας μου, εἶναι ἀδιάθετος καὶ θέλει νὰ σὰς δῇ.

—Μὰ γιατί δεν φωνάζετε τὸν τακτικὸ γιαντρός σας, τὸν κ. Κίττελμαν; ρώτησε ὁ Τζέκ.

—Δεν τὸν θέλει πιά, ἀπάντησε φανερά στενοχωρημένη ἡ κ. Σκάγκ. "Ἦρθε ἄλλωστε πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ Σέρμαν... (δίστασε λίγο)... τοῦ πέταξε τὸ ξυ-

Τηλεφώνησε μετὰ ὁ ἴδιος τοῦ Κίττελμαν...

πνητήρι στο κεφάλι. Σ' ας παρακαλώ λοιπόν πολύ έλατε. Κάντε μου αυτή τη χάρη.

Η φωνή της ήταν παρακλητική, λυπημένη σχεδόν.

—Ήσυχα, της απάντησε, έρχομαι άμέσως.

Τηλεφώνησε μετά ο ίδιος του Κίττελμαν και του εξήγησε τι συνέβαινε. Ο συνάδελφός του ήταν έξω-φρενών.

—Είναι ο πιο πρόστυχος άνθρωπος που γνώρισα! φώναζε θυμωμένα. Και το χειρότερο, δεν πληρώνει τους λογαριασμούς του. Μη φαντασθής, λοιπόν, ότι με θίγεισαι παίρνοντάς μου έναν τέτοιο αίσχρo πελάτη.

□ □

Η Μέν Στάγκ άνοιξε την πόρτα, μόλις χτύπησε το κουδούνι ο Τζέκ Τράπαν.

Αντικρύζοντάς την από τόσο κοντά, έμεινε έκθαμβος όπως ακριβώς είχε μαγευθεί με τη φωνή της. Η μύτη της και τα χείλη της θύμιζαν το ανάγλυφο κάποιας άρχαίας θεάς επάνω σε έλληνικό νόμισμα. Τα καστανά μαλλιά της ήταν χωρισμένα στη μέση, και τα άπαλά μάγουλά της είχαν τον ρόδινο γρωματισμό του γιονιού που φωτίζεται από τις τελευταίες αναλαμπές ενός γειμωνιάτικου ήλιου.

Τόν ώδηγησε στην τραπεζαρία όπου ο Σκάγκ βρισκόταν ξαπλωμένος με τις πυτζάμες του επάνω στο βελούδινο καναπέ. Δίπλα του ήταν πεσμένες δυο μικροκάλες κρασιού, ή μιά ήταν άδεια.

Δυσκολεύθηκε πολύ έως ότου του κάνει μιά ένεση αποιορφίνης και στρουγγίνης, που δεν άργησε να τον βυθίση σε κάποια αγετική νάρκη. Καθισμένος δίπλα του ο Τζέκ παρατηρούσε το φοβισμένο ύφος της Μέν, τα χέρια της που έτρεμαν. Σε μιά γωνία καθόταν ζαρωμένα, άμυλητα, τα δυο παιδιά.

Η ώρα περνούσε άργα-άργα μέσα στο σιωπηλό δωμάτιο. Κ' ου- κάπου ο μεθυμένος τσαζόταν κι' όλοι έσκυβαν ανήσυχα από πάνω του. Τέλος τον μετέφεραν στο κρεβάτι του και άθόρυβα, ή Μέν και ο γιατρός κατέβηκαν.

Το δωμάτιο ήταν τώρα καθαρό. Οι μικροκάλες και τα άποσιγάρα είχαν σκουπισθί. Από το άνοιχτό παράθυρο έμπαινε ο δροσερός νυχτερινός άέρας και ο έλαφρός θόρυβος της βροχής. Επάνω στο τραπέζι μέσα στο βάεε ευωδίαζαν φρεσκοκομμένα λουλούδια ραντισμένα ακόμη από τις σταγόνες της βροχής.

Πέρασαν μερικά λεπτά απόλυτου σιγής. Η Μέν έπιδιώκωνε κάποιο άνδρικο γαγκά και ο Τζέκ φυλλομετρούσε ένα περιοδικό.

Πρώτος μίλησε ο γιατρός: —Θά χρειασθί μιά ειδική θεραπεία για τόν άνδρα σας, έιπε.

Η Μέν τόν κύτταξε κουρασμένα.

—Πρέπει να σας μιλήσω με ειλικρίνεια ψιθύρισε. Είμεθα βουτηγμένοι στα χρέη. Μας είναι αδύνατο να βασιτήσουμε κι' άλλο έξοδο.

Νέα σιωπή. Ο θόρυβος της βροχής ήγούσε ευάγριστα, άπαλά.

—Πρέπει να μου μιλήσετε για τη ζωή σας, για το γάμο σας, έιπε πάλιν ο Τζέκ. Έτσι θά μπορούσώ ίσως να σας βοηθήσω, συμβουλευοντάς τον με τρόπο, δίχως να αντιληφθί ότι μου έγκυπτερευθήκατε τα βάσανά σας.

—Όταν τόν παντρεύθηκα άρχισε να

Ο όρκος

διηγίται με την γλυκειά, μελωδική φωνή της ή Μέν, ήταν τόσο ευχάριστος, τόσο νέος. Άλλωστε τόν γάμο τόν δέχθηκα σαν απολύτρωση. Έμεινα με μιά θεία μου που προσπαθούσε με τους καθημερινούς ψευτο-πονοκέφαλους της να κάνει τους γύρω της να την λυπηθούν και να την συμπαθίσουν. Ω! ήταν φριχτό το σπίτι αυτό! Την νύχτα του γάμου μας ο Σέρμαν μέθυσε άσχημα, κι' από τότε δεν έπαυσε να μεθά. Πρίν κλείση ή πρώτη έβδομάδα της συζυγικής μας ζωής μου πέταξε κάποια μέρα ένα κομμάτι σαπούνι στο κεφάλι. Με βρήκε στο μάτι. Πόσες φορές δεν σκέφθηκα να τόν χωρίσω! Έκανα όμως ύπουλη, έλεγα πως θ' άλλαζε. Κι' έγινε μητέρα. Τα παιδιά με άλυσόδεσαν σ' αυτόν. Δεν μπορούσα πιά να φύγω, να χωρίσω. Ω! είμαι τόσο κουρασμένη, τόσο εξαντλημένη. Καθημερινά, μέρα νύχτα παλεύω με τόν άνδρα μου, προσπαθώ να τόν συγκρατήσω, προσπαθώ να κάνω, πιο ανθρώπινη πιο ύποφερτη τη ζωή τών παιδιών μου.

Σώπασε κι' έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της.

—Ήσυχα, προσέπαθησε να την παρηγορήσθ ο Τζέκ. Θά σας βοηθήσω εγώ, μ' όλη μου τη δύναμη, μ' όλη μου την ψυχή.

Στεκόνταν τώρα και οι δυο όρθιοι, τόσο κοντά ο ένας στον άλλο. Μιά στιγμή ή Μέν, ζαλισμένη ταλαντευθήκε κι' ο Τζέκ την συγκράτησε, ακούμπησε το όμορφο κεφάλι της επάνω στο στήθος του. Την κρατούσε από τους λεπτους ώμους της και προσπαθούσε να πείση τόν εαυτό του πως, αυτή τη στιγμή, ήταν σαν ένας αδελφός, ένας μεγάλος αδελφός που ναυούριζε τόν τόνο της θλιμμένης άδελφούλας του. Ένοιωθε όμως κάποιο παράξενο συναίσθημα, κάτι να τόν ηλεκτρίζι.

—Καληνύχτα σας, έιπε βιαστικά, σχεδόν απότομα και έφυγε τρέχοντας.

□ □

Η κατάσταση του Σκάγκ καλλιτέρευε, μέρα με την ήμερα κάτω από την άγρυπνο επίβλεψη του Τζέκ Τράπαν. Ο γιατρός δεν πήγαινε τόσο για τόν άρρωστό του όσο για να βλέπη τα όμορφα μάτια της Μέν να γεμίζουν ζωή, μόλις τόν αντίκρυζαν.

—Ξέρεις γιατρέ, του έιπε μιά μέρα ο Σκάγκ, σ' ακούω από δω μέσα να σιγομιλάς με τη γυναίκα μου. Είσαι κι' εσύ σαν τόν άλλο. Φαντάζεσαι πώ, ή* Μέν είναι δυστυχισμένη. Και που νάζερεις και κάτι άλλο. Την όμορφη τη γλυκειά τη Μέν την γράφω εγώ στα παλτά μου παπούτσια. Έχω μιά στρουμπουλή κοπέλλα στο Σικάγο, την Μαντελν Όυργκούάρ, να τó δης τó κουκλί μου θά ζαλισθί. Τι λεφτά κάνει μπροστά της ή Μέν. Τώρα που τó έμαθες αυτό, θά την συμπαθήσεις περισσότερο, μ' αν δεν σε λογαριάζω και τόσο. Δεν λογαριάζω κανένα!

—Άκουσε Σέρμαν, τόν διέκοψε ο γιατρός, ή γυναίκα σου και τα παιδιά σου είναι τα πιο άθωα, τα πιο άξιαγάπητα πλάσματα του κόσμου. Πρέπει

ν' αλλάξεις συμπεριφορά απέναντι τους.

—Αντε να πνιγής!! φώναξε καγχάζοντας ο άρρωστος.

—Μάλλον κτηνίατρος σου χρειάζεται, εσύ δεν είσαι άνθρωπος, μουρμούρισε ανάμεσα στα δόντια του ο Τζέκ.

□ □

Όχι, δεν ήταν ο όρκος που είχε δώσει ως ιατρός, ο όρκος του Ίπποκράτους, που τόν συγκρατούσε και δεν του επέτρεπε να επαναλάβη στην Μέν όσα του είχε έγκυπτερευθί ο Σέρμαν, για να την πείση να τόν χωρίση. Όχι. Ο όρκος αυτός ήταν κάτι τó συμβατικό, όπως ο σταυρός είναι κάτι τó ξύλινο ή τó σιδερένιο και ή σημαία κάτι τó μάλλινο ή τó μεταξωτό.

Έκείνο που τόν εμπόδιζε ήταν ή συναίσθησις ότι ένας γιατρός δεν πρέπει ποτέ να προδίδη τόν άρρωστό του.

Κι' όμως ήμερα με την ήμερα αισθανόταν μιά θέρη παράξενη να τόν γαϊδεύη κάθε φορά που συναντιόταν με την Μέν. Αισθανόταν γι' αυτήν μιά συμπάθεια που δεν είχε ποτέ του αισθανθί για καμμία άλλη γυναίκα.

Ήρθε ο Σεπτέμβριος. Ο Σκάγκ είχε θεραπευθί έντελως και κυκλοφορούσε σαν και πρίν ελεύθερα. Τόν Τζέκ τόν θεωρούσε πιά άγώριστο φίλο του και συναντιόταν σχεδόν κάθε μέρα μαζί του. Την Μέν όμως ο Τζέκ την έβλεπε σπανιότατα. Δεν μπορούσε πιά να την επισκέπτεται στο σπίτι της, γιατί του έλειπε ή δικαιολογία της παρακολουθήσεως του Σέρμαν.

Μέσα του άρχισε να σχηματίζεται μιά παράξενη, άπιστευτη ιδέα. Όσο συναναστρεφόταν περισσότερο τόν Σκάγκ και αντιλαμβανόταν τόν αίσχρo ναρακτήρα του, τόσο και πιο επίμονα επανεργόταν στο μυαλό του ή σκέψη αυτή: Έπρεπε να τόν σκοτώση για να γλυτώση την Μέν και τα παιδιά.

Ο όρκος άρχισε τώρα να σφονίζη περισσότερο σ' αυτήα του. Είχε όρκισθί πως δεν θά έπωφελείτο της εισόδου του στο σπίτι των άσθενών του για να έρωτοτροπή με τις γυναίκες τους. Είχε όρκισθί να μην επαναλάβη μυστικά που θά μπορούσαν να διαλύσουν οικογένειες, να σπείρουν τη διγόνοια ανάμεσα σ' άνδρόγυνα. Όλα αυτά τα είχε όρκισθί, και τó κυριώτερο, τά πιστεψε ως άληθινά, ως άπαράβιατα. Η μόνη λοιπόν λύσις ήταν αυτή: να σκοτώση ο ίδιος τόν Σέρμαν Σκάγκ.

□ □

Κάποιο πρωί, ή Μέν Σκάγκ έφερε τόν άνδρα της με φορείο στο νοσοκομείο του Τζέκ Τράπαν. Είχε πάθει μιά άξεια κρίση γολοιθιάσεως που επέβαλε άμεσο έγχειρηση.

—Πρέπει να τόν σκοτώσω, συλλογίζόταν ο Τζέκ την ώρα που φορούσε τά λεπτά χειρουργικά γάντια του. Μιά έλαφρά παρέκκλισις του νυστεριού άρκει. Κανείς δεν θά ύποπτευθί τó παρμικρό.

Ο αϊθέρας είχε σκορπίσει την ιδιάζουσα όσμή του μέσα στο χειρουργείο, τά εργαλεία άστραφταν καθώς οι βοηθοί τά έβγαζαν από τόν άποστειωτήρα. Με μιά γρήγορη, άστραπιαία κίνηση ο Τζέκ τράβηξε την πρώτη μαχαίριά. Και μετά ή Έπιστήμη του τόν μέθυσε, τόν ανύψωσε από άνθρωπο, τόν πλησίασε στο Θεό.

Κι' όταν ο βοηθός του τού ψιθύρισε,

στο τέλος της έγχειρήσεως:

—Τού σώσατε τη ζωή, κ. Τράπαν. Πρώτη φορά παρακολούθησα τόσο ύπεροχα έκτελεσμένη χειρουργική επέμβαση.

Τότε μόνον αναλογίσθηκε ότι είχε ξεχάσει να σκοτώση τόν Σέρμαν Σκάγκ.

Όλο τó απόγευμα τó πέρασε σε φoβερή ταραχή. Άκούγε την Μέν να τού ζητά βοήθεια, να τόν παρακαλή για τά παιδιά της.

Σαν τρελλός έτρεξε στο σπίτι της και λαίμαργα δίχως να της πη λέξη, την φίλησε παράφορα, ώρα πολλή στα χείλη. Κι' εκείνη φαινόταν να τó περιμένε αυτό. Δόθηκε ήσυχια και άπλά. Έγκαταλείφθηκε σαν παιδί στην άγκαλιά του. Κι' όμως αυτό δεν τόν ήσυχάσε. Έπρεπε όπωςδύποτε να σκοτώση τόν Σέρμαν. Όχι όμως κατά την έξασκηση τών καθηκόντων του ως γιατρού. Όχι! Η έπιστήμη του τού ήταν πολύ πιο ιερή από ό,τι φανταζόταν έως τότε. Τό έγκλημά του θά τó έκανε ως ιδιώτης, ως άπλος πολίτης.

Πόσο τόν τρέλλαινε ή ιδέα αυτή του έγκλήματος! Κάθε μέρα που συνώδεε την Μέν στο σπίτι της, ενώ ο Σέρμαν βογγούσε στο κρεβάτι του νοσοκομείου, κάθε φορά που την έσφιγγε στην άγκαλιά του, ή έμμονη αυτή ιδέα στριφογυρνούσε στο μυαλό του διχώνοντας κάθε άλλη του σκέψη.

Κι' όταν τέλος αποφάσισε όριστικά να σκοτώση τόν Σέρμαν με πιστόλι τότε έγινε και κάποια περιεργη άλλαγή μέσα του. Πρίν φοβόταν τόν έρωτά του προς την Μέν, τώρα τόν ζητούσε, χαίροταν βλέποντάς τον να φθάνη στα πιο άπίστευτα όρια, στα σύνορα της λατρείας.

Τη Λίνα δεν τη σκεφτόταν πιά.

Ήταν μιά καλή ήσυχια γυναικούλα, ενώ ή Μέν ήταν θεά, μιά θεά της άρχαίας Έλλάδος. Κατέστρωσε τó σχέδιό του με όλες τις δυνατές λεπτομέρειες. Τό έγκλημά του θά έμεινε για πάντα μυστηριώδες. Κανείς δεν θά τόν ύποπτευόταν και ή άστυνομία δεν θά εύρισκε τó παρμικρό ένοχοποιητικό στοιχείο έναντιόν του, γιατί είχε μελετήσει τις παρμικρότερες λεπτομέρειες.

Αν όμως τόν ανακάλυπταν; Αν τόν κάθιζαν στο εδώλιο τού κατηγορουμένου; Και αν κάποιο βροχερό πρωί τόν ώδηγούσαν προς τó θάνατο, ενώ ένας παπάς θά σιγώφελνε ευχές δίπλα του;

Κανείς δεν θά αντιλαμβανόταν την πάλη που είχε γίνει μέσα του. Τά αισθήματα που έκρυβε στην καρδιά του. Και ή Μέν άκούω, θά περιωριζόταν ίσως να τόν φιλήση άπλως στο στόμα, πίσω από τά κάγκελα της φυλακής.

Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, θά σκότωνε τόν Σέρμαν Σκάγκ. Έπρεπε να τόν σκοτώση.

□ □

Με την δικαιολογία ότι είχε κάπως κουρασθί, και ότι κάποιος παλός συμπαθήτης του τόν καλούσε να περάση λίγον καιρό στη βίλλα του, στην έγρη μιάς μαγευτικής λίμνης, ο Τζέκ πήγε μόνος σε μιά μακρινή έξοχή.

Ψάρευε όλη σχεδόν την ήμερα και τακτικά γυμναζόταν στην σκοποβολή. Τό έγκλημά του έπρεπε να εκτελεσθί όσον τó δυνατόν πιο άριστοτεχνικά. Η σφαίρα του έπρεπε να άφήση τόν Σέρμαν στόν τόπο.

Πέρασαν μερικές μέρες κι' ή μοναξιά άρχισε να βαραίνει στην ψυχή του. Και κάποιο πρωί, δίχως να πολυσκεφθί πήρε τó αυτοκίνητό του και γύρισε στην πόλη. Δεν πήγε όμως κατ' εύθειαν σπίτι του. Πέρασε πρώτα από την Μέν. Ήταν σχεδόν βράδυ και ή γυναίκα του Σέρμαν βρισκόταν μόνη στο σπίτι της.

—Αγάπη μου, ψιθύρισε ή Μέν, πόσο ήσυχάσα τώρα που γύρισες κοντά μου.

—Πώς σου φέρεται ο Σέρμαν;

—Όπως πάντα, όπως πρίν. Με κάνει τρελλή. Μούρχεται καμμία φορά να τόν σκοτώσω.

—Μέν!

Την κρατούσε τρυφερά από τους λεπτους ώμους της...

—Ναί Τζέκ. Τό λέω άληθινά τó αϊσθάνομαι. Έχω φθάσει στο άπροχώρητο.

—Αγαπημένη μου, μη φαντάζεσαι πως συλλογιέμαι εκείνον. Θά χαίρομαι πολύ αν βρισκόταν κάποιος να τόν σκοτώση. Όχι όμως εσύ!

Τά βλεμματά τους είχαν ένωθί και δεν ήθελαν να χωρίσουν. Αντιλαμβανόταν και οι δυο ότι μέσα στο μυαλό τους είχε ήδη δημιουργηθί μιά κατάσταση, σαν κι' αυτές που διαβάζει κανείς στις έφημερίδες και που προκαλούν την φρίκη και τόν άποτροπισμό.

Είχαν αποφασίσει να σκοτώσουν έναν άνθρωπο.

□ □

Ο Τζέκ είχε να δη κάπου μιά έβδομάδα την Μέν. Όταν κάποιο απόγευμα τού τηλεφώνησε στο γραφείο του.

—Έλα γρήγορα σπίτι, του έιπε, ο Σέρμαν είναι πολύ αδιάθετος. Αισθάνεται βάρος στο στήθος του και στο στομάχι του και διαρκώς έχει τάση προς έμετό. Φοβάμαι μήπως είναι και πάλι χολοκιστίτις.

Ο Τζέκ Τράπαν έφθασε σε λίγο στο σπίτι τού Σκάγκ. Τόν βρήκε σε κακή γάλια. Γαστρίτις, διέγνωσε άμέσως. Έπρεπε να καθάρισθ γρήγορα τó στομάχι του.

—Όχι, όχι, φώναξε φοβισμένα ή

Μέν. Τόν έχει ήδη εξαντλήσει ο έμετός, μην τόν κουράζεις περισσότερο.

—Μά πρέπει, επέμεινε ο Τζέκ. Αυτό θά τόν άνακουφίσθ.

—Μή, μή, φώναζε μ' άπελπισία ή Μέν.

Ο Τζέκ όμως είχε ήδη ξεχάσει έντελως την παρουσία της. Ένεργοόσε αυτόματα, με μοναδικό κίνητρο την έπιταγή της Έπιστήμης του. Σήκωσε μόνος του τόν Σέρμαν και τόν μετέφερε στην κρεβατοκάμαρα. Τού έκανε την πλύση τού στομάχου και όταν εξέτασε προσεκτικότερα τά ύγρά, έμεινε για λίγο σιωπηλός.

Όταν ο άρρωστος ήσυχάσε και βυθίσθηκε στόν ύπνο, ο Τζέκ κατέβηκε στην τραπεζαρία. Βρήκε την Μέν σωριασμένη σε μιά πολυθρόνα.

—Πού τó βρήκες; την ρώτησε.

—Ποιό, αγάπη μου;

—Άφησε τó «αγάπη μου» για την ώρα. Πού τó βρήκες τó άρσενικό;

—Ναί, ναί, ξέσπασε ή Μέν, τού τó έρριξα μέσα στο κρασί του. Δεν μπορούσα πιά να τόν ύποφωρω. Κι' έπειτα ήταν τά παιδιά, τά έδερνε καθημερινά μās μεταχειριζόταν σαν λυσσαγμένα σκυλιά. Ήταν αδύνατο να βαστήξω περισσότερο!

—Και διάλεξες τó ύπουλο, τó πιο άτιμο μέσο για να τόν σκοτώσης; Όχι δεν στο συγχωρώ. Πήρε τó άκουστικό και τηλεφώνησε στο νοσοκομείο ζητώντας να στείλουν τó φορείο.

Η Μέν έκλαιγε με λυγμούς. —Κι' όμως μου έλεγες πως με συμπονόσες, πως μ' αγαπούσες και τώρα με ξαναρρίχνεις στη σκλαβιά. Είχα τó θάρρος να σκοτώσω αυτό τó τέρας κι' εσύ τόν σώζεις ξανά.

—Έχεις δίκιο, της απάντησε ήρεμα ο Τζέκ. Είμαι ένας τιποτένιος, που είχα κι' εγώ άποφασίσει να τόν σκοτώσω και που τώρα κρούομαι πίσω από τόν θώρακα της Έπιστήμης για να δικαιολογήσω την αδυναμία μου. Μά δεν μπορώ, δεν μπορώ να τόν σκοτώσω, δεν μπορώ να σ' άφήσω να τόν σκοτώσης. Σου ζητά συγγνώμη για τó κακό που σου έκανα. Φεύγω και δεν θά με ξαναδής. Μη φαντασθής πως γά-νω μονάχα έσένα, την Μέν. Χάνω και τó τελευταίο, τó μοναδικό όνειρο που είχα ζήσει.

Από έξω άκούστηκε ή καμπάνα τού αυτοκινήτου—φορείο.

Με άργα βήματα ο Τζέκ πήγε και άνοιξε την πόρτα. Σε λίγο οι νοσοκομοί κατέβασαν τόν Σέρμαν. Η πόρτα έκλεισε πίσω τους. Άκούστηκε ή μηχανή τού αυτοκινήτου που ξεκινούσε.

—Αντίο για πάντα, αγαπημένη μου, ψιθύρισε ο Τζέκ.

Δεν αισθανόταν πιά την πρώτη όρμη που τόν έκανε να ψιφά τά χείλη της. Έμπρός στα μάτια του έβριπε τώρα μιά άλλη εικόνα: την Λίνα, τόσο ήσυχη, τόσο άπλη, τόσο ανθρώπινη.

Έκλεισε άθόρυβα την πόρτα και βρέθηκε στο δρόμο, τó δρόμο που τόν σάρωνε ο Οκτωβριανός άέρας, παρσύροντάς σε τρελλό χορό τά πεσμένα φύλλα.

Η ΘΕΜΙΣ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Δράμα ίεροψάλτου

MIM
ΨΑΘ.

Όφρος έντρομον! "Όταν άκούη τό όνόμα του καί σπεύδει νά καθήση στό έδώλιον τόν συνοδεύει όμόθυμος ό οίκτος του άκροατηρίου: — Τόν καυμένο!...

Μάτια παρθένου χαμηλοβλεπούσης. Πρόσωπον άσκητου. Τρόποι καί κινήσεις βαθυτάτης ψυχικής συντριβής. Διασχίζει τόν διάδρομο καί φθάνει όπου δεί μέ τό έμφοβον βήμα χριστιανού έν ώρα κρίσεως. Από τό ύψος της έδρας του ρίχνει βιαστικό βλέμμα ό πταισματοδίκη:

— Πώς λέγεσαι;

Δέν βγάζει λέξη. Σηκώνει τό βλέμμα του νά δη τόν δικαστήν αλλά τό κατεβάζει έσπευσμένως. "Άμηνάνα. Δυσκολεύεται νά οικονομήση τά χέρια του! Τά σταυρώνει, τ' άφήνει νά πέσουν. Δέν τού έρχονται βολικά, τά ξανασταυρώνει, τά ξαναφήνει, πιάνει τή γραββάτα του, τό κουμπί του, βάζει τό ένα χέρι στήν τσέπη του, τό βγάζει. "Άγωνία. Πώς, διάβολο, νά κυβερνήση αύτά τά φοβερά χέρια που επί σαράντα χρόνια έκρέμοντο από τούς ώμους του; "Ιδού ή άπορία!

— Πώς λέγεσαι;

— "Ιορδάνης.
— "Επίθετο καί γρήγορα!
— "Ιορδάνης Φουντουκόγλου.
— "Ετών;
— Τεσσαράκοντα τεσσάρων.
— "Επάγγελμα;
— "Ιεροψάλτης.

"Εδώ έύνει ό δικαστής τήν μύτην:

— "Ιεροψάλτης;

Χαμηλώνει εκείνος τήν φωνήν:

— Μάλιστα...

— Μωρέ μπράβο "Ιεροψάλτης! Ξέρεις γιατί κατηγορείσαι; "Άκου νά δης. Κατηγορείσαι ότι τήν 10' Οκτωβρίου τού έτους 1936 ώρα μία μετά μεσονύκτιον, έφωνασκούσες εις τήν όδον "Αχαρνών, έχτύπησες μία πόρτα καί έβριζες από κάτω επί ένα τέταρτο της ώρας, έως ότου σέ άπεμάκρυναν διά της βίας... Τά έκανες αύτά;

"Η κεφαλή του κλίνει κάτω από τήν βαρυτάτην κατηγορίαν:

— "Ετσι λέγουν....

— "Ετσι λέγουν; Νά δης τι άλλο λέγουν... "Ότι τήν ίδια νύκτα καί περί τήν ίδίαν ώραν έτοιμήσες μία κυρία, έξύβρισες τόν άντρα της, έδάγκωσες τόν σκύλο της, κι' έκλειψες από ένα καφενείο πέντε ποτήρια που τά έσπασες στόν δρόμο. Τά έκανες αύτά;

"Ερύθημα άνεβαίνει καί πλημμυρίζει τό πρόσωπό του που προσπαθεί νά κρύψη κάτω από τά χέρια του:

— "Ετσι λέγουν....

— Λέγουν ακόμη κι' άλλα όμως. "Ότι τήν ίδίαν νύκτα καί περί τήν ίδίαν ώραν έφτυσες έναν κύριον, έβρισες έναν άστυφύλακα, έσπασες τό τζάμι ενός φαρμακείου καί σέ κατεδίωκαν στόν δρόμο. "Ετσι;

— "Ετσι λέγουν.

— "Ιεροψάλτης είσαι έσύ ή κακοποιός;

Καλείται ό πρώτος μάρτυς, μία κυρία:

— Τι ξέρετε κυρία μου;

— "Εγυρνούσαμε, κ. πρόεδρε, νύκτα από ένα σπίτι μέ τόν άνδρα μου καί τόν σκύλο μου. "Όπου, λοιπόν, ξαφνικά, άντιλαμβάνομαι ένα άτομον νά μάς παρακολουθή. "Ός πού νά καταλάβω καλά-καλά άκούω καί μου λέει: «καλησπέρα δαρδανίς μου!» Τό θυμάμαι σάν νά είναι τώρα. Διότι συγχρόνως μου έδωσε μία τέτοια ταιμιά εις τό μπράτσο ώστε παρ' όλίγον νά λιποθυμήσω.

— Λοιπόν;

— Μόλις τόν βλέπει ό άντρας μου καί νει νά τόν άρπάξη αλλά αύτός έτράπη

Τά φοβερά χέρια επί σαράντα χρόνια έκρέμοντο από τούς ώμους του.

εις φυγήν. Τόν κυνηγά από πίσω γαυγίζοντας ό σκύλος μας ό Μπλάκ. Καί τότε βλέπομε τόν κακοποιόν αυτόν νά πιάνη τό καυμένο τό σκυλάκι καί νά τού δαγκώνη μέ τέτοια δύναμη τό αυτί ώστε παρ' όλίγον νά τού τό κόψη.

"Υστερα έρχεται ό φαρμακοποιός καί διηγείται πώς τού έσπασε τό τζάμι, ό καφετζής που διηγείται πώς τού έσπασε τά ποτήρια καί ένας έν τη "Ιεροψαλτική συνάδελφός του που έκθέτει πώς τόν έβριζε νύχτα επί μισή ώρα κάτω από τά παράθυρα του σπιτιού του.

— Γνωρίζεσθε;

— Μάλιστα.

— Είχατε προηγουμένα;

— "Εγώ κ. πρόεδρε δέν είχα προηγουμένα. Αυτός είχε προηγουμένα. "Εφάλλαμε μαζί στήν ίδια έκκλησία, έγώ δεξιός, αυτός άριστερός. "Αλλά δέν ήσαν εύχαριστημένοι μαζί του ούτε ό "Ιερεύς, ούτε οι κύριοι έπίτροποι. Δέν γνωρίζω τι είχε πάθει έχωτάως καί έμπέρδευε τά τροπάρια καί τούς ήχους. Τόν αντικατέστησαν, επί τέλους. Καί αυτός ένόμιζε ότι έγώ ήμουν ό αίτιος.

"Ιδού ή κλεις του μυστηρίου. "Από εκεί άρχισε τό κακό. "Όπως ό δυστυχής

έξέθηκε τό δράμα του στο δικαστήριο. "Υπήρξε άτυχος, πολύ άτυχος. Ουδέποτε κατώρθωσε νά προσαχθή. Καί όχι μόνον αύτό αλλά καί εις τό τέλος άπελύθη.

— Καί όχι μόνον δέν κατώρθωσε νά προσαχθώ εις δεξιόν αλλά μίαν ήμέραν μου άνηγγέλθη καί ή απόλυσίς μου.

— Μά τι σχέσιν έχουν αύτά;

— "Εχουν.

— Σύντομα λοιπόν.

— "Ητο τήν έσπέραν της απόλυσέως μου έκ του "Ιερού ναού. "Υπέφερα κ. δικαστά. Δέν ήμπορούσα νά τό χωρέω. Τό πάθημα αύτό ήτο ή καταστροφή μου. "Όπου τήν έσπέραν εκείνην τήν φοβεράν εκείνην έσπέραν που άποτελεί τό αίσχος της ζωής μου, συνήντησα τρεις φίλους μου, δίδην φίλους. Μου λέγουν "Ιορδάνη είσαι στενοχωρημένος. Λέω μάλιστα. Τι σού συμβαίνει; Τούτο καί τούτο. "Ελα μαζί μας εις τήν ταβέρνα του κ. Πεπονάκη νά σοφύγουν τά μεράκια. Σας όρκίζομαι εις τό λοιπόν μου παρελθόν δέν είχα εισέλθη ποτέ εις ταβέρναν. Δέν γνωρίζω πώς εκείνην τήν έσπέραν παρεσύρθην. Διέπραξα τό όλίσθημα. "Επιον. Καί μόλις έπιον ήρχισα νά άνοίγω τήν ψυχήν μου καί νά έκθέτω τά παράπονά μου. "Επιον καί εκείνοι. Καί ήρχισαν νά διασκεδάσουν μαζί μου. "Αντί νά μέ παρηγορήσουν μου έλεγαν ότι καλώς άπελύθην διότι δέν έγνωρίζα νά ψάλλω. "Εγώ ό βλάε, μεθυσμένος ών, δέν άντελαμβάνομην ότι διεσκεδάσα εις βάρος μου. Μου έλεγαν νά ψάλλω τό «έν "Ιορδάνη βαπτισθέντος» καί έγώ ό άφέλης, ένθυμούμαι, τό έψαλλον εις έπήκοον τών θαμώνων της ταβέρνας οι όποιοι διεσκεδάζον επίσης. "Ητο ή μόνη φορά εις τήν ζωήν μου όπου μέ χειροκρότουν άνθρωποι καί μέ συνέχαιρον. "Υστερα μέ έπήρε μία παρέα, περί τό μεσονύκτιον, έβγήκαμεν καί τά άλλα δέν τά ένθυμούμαι....

— "Ησουν δηλαδή μεθυσμένοι.

— Νομίζω.

"Ο συνήγορός του ύψωσε τās χείρας εις τούς ούρανούς: — Συγχωρήσατε κύριοι δικαστά! Λευκή καί άσπιλος είναι ή ζωή μας. "Ομολογούμεν τά πταίσματά μας, "Αλλά τά διεπράξαμεν έν ευθυμία διατελούντες, μίαν καί μόνην καί τελευταίαν φοράν διατελέσαντες καί ήμεις έν ευθυμία εις τήν τραγικήν ζωήν μας.....

Τό δικαστήριο, όμως, δέν έχει τήν αγαθότητα του παναγάρθου. Καί καταδικάζει τόν "Ιεροψάλτην έπεικώς εις δεκαπενθήμερον φυλάκισιν λαμβάνων ύπ' όψιν όλα τά έλαφρυντικά. Καί ό δυστυχής κατηγορούμενος, που έπείμνε τό όλιγότερον τόν τουφεκισμόν, άνέπνευσε.

MIM, ΨΑΘ.

Τό φρικτό μυθτικό Τό δρος ΧΟΚΙΝ

ΕΝΑ ΑΔΙΣΤΟΙΧΙΜΑ ΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ ΦΙΛΙΠ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

Από τό πρωί ό καιρός έδειχνε πώς θά γυρνούσε σέ θύελλα. "Ο ούρανός ήταν βαρύς συννεφιασμένος καί ό άέρας φουσούσε που καί που πιό δυνατά, παρασύροντας τό κάθε τι στό τρελλό στριφογύρισμά του. Λιγοστοί ήσαν οι διαβάτες πόλεως Ντρεντλεϋ, κι' αύτό ίσως νά ώφείλετο στό κρύο της παγερής εκείνης ήμέρας του Μαρτίου, ίσως καί στό φόβο τών κατοίκων, ύστερα από τά μυστηριώδη γεγονότα που είχαν σκορπίσει παντού τόν τρόμο καί τή δυσπιστία.

Κατά τις δώδεκάμιση ό Τζόζεφ Μπρίτον, ένας μάλλον ήλικιωμένος, καλοντυμένος κύριος άνοιξε τήν πόρτα τών μεσιτικών γραφείων τών κ. κ. Χάρισον καί Σια, καί χτύπησε μέ τή λαβή του μαστουριού του τήν τζαμωτή πόρτα του ιδιαιτέρου γραφείου του κ. Χάρισον. Τού άνοιξε άμέσως ό ίδιος καί άναγνωρίζοντάς τον τόν χαιρέτησε εγκάρδια.

—Θέλω νά πουλήσω τό σπίτι μου, τού άνεκόνισσε ό κ. Μπρίτον φθάνοντας κατ' εύθειαν στόν σκοπό της έπισκεψέως του.

"Ο μεσίτης τόν κύτταξε έπάνω από τά γυαλιά του μέ κάποια άπορία.

—Πώς αύτό, κ. Μπρίτον; ρώτησε. "Εσεις είχατε δηλώσει πώς θά μένατε για πάντα σ' αύτό τό σπίτι!

Μέ άργές κινήσεις έσυρε πρός τό μέρος του ένα μεγάλο κατάστιχο καί τό άνοιξε.

—Δέν φαντάζομαι νά φύγετε καί από τήν πόλη μας; πρόσθεσε.

—Δυστυχώς ναι, άπάντησε ό κ. Μπρίτον. "Η γυναίκα μου έχει πάθει μία φοβερή νευρική κρίση, που ή αίτία της είναι οι δυο τελευταίες μυστηριώδεις έξαφανίσεις.

"Ο κ. Χάρισον φάνηκε σάν νά δυσασεστήθηκε.

—"Ελάτε, μήν κάνετε έτσι, είπε. "Αν όλος ό κόσμος σκεπτόταν σάν καί ούς; καί πουλούσε τά σπίτια του, οι τιμές τους θά έξέφεταν τόσο, που ήμεις οι μεσίται θάπρεπε ν' αυτοκτονήσουμε

—"Εχετε απόλυτο δίκιο, άπάντησε κάπως ψυχρά ό κ. Μπρίτον, μά δέν μπορώ νά κάνω καί διαφορετικά. "Η γυναίκα μου είναι τό μόνο προσφιλές μου πρόσωπο σ' αύτόν τόν κόσμο. Δέν έχω ούτε παιδιά ούτε συγγενείς. Φαίνεται πώς τήν τρομοκράτησε τό γεγονός ότι κάποιος άστυφύλακας περιπολεί διαρκώς στό δρόμο όπου κατοικώμε.

—Γιατί δέν πάτε κάπου άλλο, για λίγο καιρό; "Ισως ή άλλαγή τήν ώφέληση συμβούλεψε ό μεσίτης. Είναι κρίμα νά χάσετε τό τόσο ώραίο σπίτι σας, καί άλλωστε μόλις τό άγοράσατε, νά τό χάσετε λέω, γιατί ή γυναίκα σας είναι άλλως νευρική.

—Δυστυχώς δέν γίνεται τίποτε, έπέμενε ό κ. Μπρίτον. "Εδωσα τό λόγο μου στη γυναίκα μου ότι θά φροντίσω νά τό πουλήσω. "Αν καί έμένα δέν μ' ένθουσιάζει αύτή ή ιδέα, πάντως, θά σάς παρακαλέσω νά σημειώσετε τήν περιγραφή του σπιτιού καί νά φροντίσετε νά μου βρήτε άγοραστή.

—Γιά τήν περιγραφή δέν ύπάρχει άνάγκη, άπάντησε ό κ. Χάρισον. Τό σπίτι αύτό σάς τό πουλήσα έγώ καί έχω ακόμη τά σχετικά στοιχεία του. Τι τιμή όμως ζητάτε;

—Τό είχα άγοράσει τέσσερις χιλιάδες λίρες. Λένε ότι ή αξία τών κτημάτων έχει άνεβή, τώρα τελευταίως. Πάντως είμαι πρόθυμος νά συζητήσω κάθε προσφορά.

—Ξεχνάτε ότι ξεοδέψατε αρκετές εκατοντάδες λίρες για τόν καλλωπισμό του κήπου; τού ύπενθύμισε ό μεσίτης.

—Τά ξεοδα αύτά ξεπερνούν τις χιλίες λίρες, μά δέν θά τά λάβω ύπ' όψιν μου. Τό σπίτι μου πρέπει νά πουληθί όπωσδήποτε, γιατί τό ύποσχέθηκα στη γυναίκα μου. "Αν πάλι δέν τό κατορθώσετε, δέν θά φταίω έγώ.

—Ευτυχώς που καί οι γείτονές σας δέν σκέπτονται σάν κι' έσάς, παρατήρησε ό κ. Χάρισον. Στό κάτω-κάτω της γραφής αυτές οι μυστηριώδεις έξαφανίσεις μπορεί νά είναι καί θεληματικές από μέρους τών έξαφανισθέντων.

—Συμφωνώ κι' έγώ, καί προσπάθησα μάλιστα νά πείσω καί τή γυναίκα μου: Μέ τις έρευνες καί τις άσκοπες παρακολουθήσεις της, ή άστυνομία άπλώσε διαλαλεί τήν άνικανότητά της. Στήν εποχή που ζούμε, οι άνθρωποι δέν έξαφανίζονται παρά οικειοθελώς.

—Φυσικά, συγκατένευσε καί ό μεσίτης.

Κύτταξε τό ρολόι του καί μετά:

—Τι θά λέγατε για ένα ποτήρι γλυκό κρασί, κ. Μπρίτον; έπρότεινε.

—Θά τό έπινα εύχαρίστως, άπάντησε γελώντας ό πελάτης του.

Βγήκαν μαζί από τό γραφείο καί διευθυνώθηκαν πρός τό γειτονικό ξενοδοχείο.

Τό Ντρεντλεϋ ήταν κάτι μεταξύ χωριού καί πόλεως, που προσπαθούσε νά μιμηθί σέ όλα τό Λονδίνο. "Αλλωστε τά περισσότερα καταστήματά του, ήσαν παραρτήματα μεγάλων καί γνωστών επιχειρήσεων της πρωτεύουσας.

"Ο μεσίτης καί ό πελάτης του καθίσαν έμπρός σ' ένα τραπέζι σέ κάποιο δωμάτιο του βάθους, που τό πάτωμά του ήταν στρωμένο μέ κερωμένο

πανί καί οι τοίχοι του ήσαν στολισμένοι μέ πολύχρωμες διαφημίσεις.

"Η νεαρά σερβιτόρα που άνέλαβε νά τούς περιποιηθί, τούς έφερε σέ λίγο τό κρασί τους καθώς καί τήν τοπική έφημερίδα.

—"Όλη αύτή ή φασαρία ήταν για τό τίποτε, τούς είπε, δίχως φυσικά αύτοί νά της ζητήσουν τήν γνώμη της. "Ο νεαρός Μπερτ "Ενστελς έγραψε στους δικούς του από τό Νιούκαστελ όπου βρήκε δουλειά, καί ό κ. Λάνκαστερ είδοποίησε τό σπίτι του ότι βρίσκεται στό Λονδίνο.

"Ο κ. Χάρισον άνοιξε μέ μεγάλο ένδιαφέρον τήν έφημερίδα.

—"Εχει δίκιο, φώναξε. Δέν σάς τό έλεγα, κ. Μπρίτον; Νά που βρέθηκαν οι γαίονες.

—"Ισως αύτή ή είδησις νά καθυστάση τή γυναίκα μου, άπάντησε κάπως άόριστα ό κ. Μπρίτον. Μη σβύσετε πάντως άκόμη τό σπίτι από τό βιβλίο σας. Περιμένετε σχετική άπάντησή μου.

Λίγο άργότερα οι δυο άνδρες χωρίσθηκαν καί ό κ. Μπρίτον προχώρησε πρός τό σπίτι του.

"Ηταν μετρίως μάλλον άναστήματος, αλλά εύσμως. Τά μαύρα μαλλιά του ήσαν γκριζά στους κροτάφους, τό πηγούνι του ήταν τετράγωνο, γεμάτο θέληση αι τά μάτια του άεικίνητα, μέ λάμψεις παράενης. Φρεσκοξυρισμένος πάντα, φαινόταν τό πολύ σαρανταπέντε χρονών.

Κανείς δέν ήξερε τίποτε σχετικά μέ τό παρελθόν του, πάντως οι τραπέζιτικές του σ'ηστάσεις ήσαν άριστες, καί οι τρόποι του καί ή όμιλία του, φανέρωναν άνθρωπο πολύ μορφωμένο.

Τό σπίτι που είχε άγοράσει, πρίν δυο περίπου χρόνια, βρισκόταν στήν πλαγιά ενός μικρού λόφου — φυτεμένου μέ ρεικίες — σέ άπόσταση ένάμισθ μιλίου από τήν πόλη. "Ηταν λιθόκτιστο καί σκεπασμένο έν μέρος μέ κεραιόδια. "Ο κήπος του, που έπιανε ένα στρέμμα σγεδόν, χωριζόταν στή μία πλευρά του από ένα μακρόστενο μονοπάτι που διέσχιζε τό δάσος καί ώδηγούσε στήν πόλη.

"Ο κ. Μπρίτον, χτύπησε τό κουδούνι της έξεδορτας καί, περιμένοντας νά τού άνοίξουν, περιεργαζόταν από μακριά τόν πέτρινο τοίχο που είχε άνοίξει νά υτίλι καί που θά χριζίε τό μονοπάτι από τόν κήπο του.

"Η πόρτα άνοιξε καί φάνηκε ένας άγριώπός ύπνέτης ντυμένος σά μάυρα. Πήρε τό καπέλλο καί τό έπανωφόρι του κυρίου του καί κύτταξε δυσσερεστημένα τό ρολόι του τοίχου:

—Τό φαγητό είναι έτοιμο, κύριε είπε μέ άπότομο σγεδόν ύφος.

"Ο κ. Μπρίτον κούνησε άπλώς τό κεφάλι του καί μπήκε στήν τραπεζαρία.

"Η γυναίκα που καθόταν έμπρός στο

μικρό, στρογγυλό τράπεζακι, σήκωσε το κεφάλι της και τον κύτταξε.

—Πούλησες το σπίτι; ρώτησε ζωηρά.
—Ανέθεσα στο μεσίτη να μου βρή άγοραστή, απάντησε εκείνος.

Η γυναίκα εξακολούθησε σιωπηλά το γεύμα της. Ήταν γυναίκα που έκανε εντύπωση, δημοφής με όχρα μάγουλα, όνειροπόλα μάτια και πλούσια καστανά μαλλιά. Το βλέμμα της πλανιόταν, μέσα από το τζάμι του παραθύρου, στην πλαγιά των ρεικιών.

—Φαίνεται πως οι δυο εξαφανισθέντες έδωσαν σημεία ζωής, είπε κάποια σιγυή ο κ. Μπρίτον, διακόπτοντας τη σιγή. Ο κ. Λάνκαστερ έγραψε από το Λονδίνο και ο νεαρός Έντελ από το Νιούκαστλ.

Η γυναίκα του τον κύτταξε αρκετή ώρα επίμονα στα μάτια, μά δεν απάντησε.

—Το διάβασα στην τοπική εφημερίδα, συνέχισε ο άνδρας της. Αύριο θα το αναγράφουν και τα φύλλα του Λονδίνου.

Το γεύμα, που το σέρβιρε ο σκυθρωπός και αμίλητος υπηρέτης, τελείωσε σιωπηλά. Μετά σηκώθηκαν και οι δυο διευθύνθηκαν προς τον μικρό δωμάτιο της βιβλιοθήκης. Ο κ. Μπρίτον πήρε ένα βιβλίο ξάπλωσε σε μία αναπαυτική πολυθρόνα αντίκρου στο αναμμένο τζάκι και βυθίστηκε στην ανάγνωση.

Η γυναίκα του ξαπλώθηκε σε μιά άλλη πολυθρόνα και έμεινε ακίνητη. Το δωμάτιο αυτό δεν είχε κανένα άνοιχτο παράθυρο και όμως η κ. Μπρίτον κάπου-κάπου ανατοίχιαζε. Καθόταν με τα χέρια ένωμένα εμπρός στο πρόσωπό της με τα μάτια καρφωμένα στη φωτιά. Μιά δυο φορές έστρεψε το βλέμμα της προς το μέρος του συζύγου της και έμεινε για λίγο ακίνητη μελετώντας το πρόσωπό του. Αυτός ούτε την πρόσεξε βυθισμένος στο βιβλίο του. Κανείς από τους δυο δεν έπεσε να πει έστω και ένα λόγο.

Η ημέρα ήταν συννεφιασμένη και το σούρουπο έπεσε γρήγορα επάνω στην πόλη. Κατά τις πέντε ο υπηρέτης σέρβιρε το σάι. Η κ. Μπρίτον ήπιε τρία φλυτζάνια, το ένα πίσω από το άλλο, διψασμένα, απληστοί, ενώ ο άνδρας της άδιαφοροβσε για όλα βυθισμένος ακόμη στην ανάγνωση. Η γυναίκα βγήκε για λίγο από το δωμάτιο. Όταν επέστρεψε ξανά, φορούσε ένα κομψό γούνινο κοντό έπανωφοράκι, και ένα καπελλάκι με βέλο που της κάλυπτε όλο το πρόσωπο. Πίσω απ' αυτό τα μάτια της έλαμπαν πιδ παράξενα, φαίνονταν πιδ θμορφα κανότι.

Ο άνδρας της παρατήθηκε από τα πλάγια της πολυθρόνας του και στράφηκε προς το μέρος της.

—Θά βγης έξω; την ρώτησε.

—Θά κάνω έναν περίπατο μέσα στο δάσος, το απάντησε.

Ο κ. Μπρίτον σηκώθηκε άργα-άργα. Ήταν φανερό πως αυτό που του είχε πει η γυναίκα του δεν του άρεσε. Πλησίασε το παράθυρο και κύτταξε έξω. Τα δένδρα, στο βάθος του κήπου ξεχώριζαν σαν μουντοί ίσκιος και οι θάμνοι προς το μέρος του μονοπτιού είχαν πάρει περίεργα σχήματα κάτω από το δυνατό φύσκα του ανέμου. Τό μονοπάτι μόλις διακρινόταν προς το μέρος του δάσους. Ένας νεαρός υπάλληλος κάποιου καταστήματος, προχωρούσε επάνω στο ποδήλατό του προς ένα από τα γειτονικά σπίτια.

—Πολύ άγριο βράδυ, ψιθύρισε ο κ. Μπρίτον.

Τό τρομερό μυστικό του δ. Χόκιν

Η γυναίκα γέλασε παράξενα:
—Μου άρσει ο αέρας, είπε. Ο αέρας κι' η ώρα που πέφτουν βαρείά τα σκοτάδια.

Βγήκε από το δωμάτιο. Από το παράθυρο ο άνδρας της την διέκοψε που διέσχισε τον κήπο. Έφθασε στην άκρη του, διασκέλισε κάτι μπλεγμένα σύρματα και βγήκε στο μονοπάτι. Η λεπτή σιλουέτα της προχωρούσε γοργά, με γάργα και σε λίγο χάθηκε μέσα στο δάσος.

Ο κ. Μπρίτον με κινήσεις έντελως μηχανικές και περιέργες, σαν ύπνωσι-σμένος, βγήκε από το δωμάτιο και άνοιξε μ' ένα μικρό κλειδί την πόρτα μιάς μικρής αποθήκης κάτω από τη σκάλα. Στάθηκε λίγο σαν να άφουγκραζόταν. Μπήκε μετά μέσα κι' έκλεισε την πόρτα.

□ □

Ο Ντάνιελ Ρόκ κύτταξε με μεγάλη άπορία την επισκέπτριά του. Καθόταν δίπλα στο γραφείο στο κάθισμα που της είχε προσφέρει και του χαμογελούσε.

—Δεν με θυμάστε, κ. Ρόκ; ρώτησε η Άνν Λάνκαστερ.

—Πώς όχι, δεσποινίς, της απάντησε. «Ησασταν η δακτυλογράφος του Τιμήματος Αποκρυπτογραφήσεως του Υπουργείου Έξωτερικών».

—Και είμαι ακόμη, είπε.

Σώπασαν και οι δυο για λίγο. Η μίς Λάνκαστερ δεν φαινόταν να βιάζεται να έκθεση τον σκοπό της επισκέψώς της, και ο Ντάνιελ Ρόκ ξανάφερνε στο μυαλό του την νέα, όπως την είχε γνωρίσει στο Υπουργείο. Οπωσδήποτε ξεχώριζε ανάμεσα στις άλλες συναδέλφους της, τόσο από απόψεως εμφάνισης, όσο και ανωτέρας μορφώσεως. Τού είχαν κάνει εξαιρετική εντύπωση τα ευγενικά, θμορφα χαρκτηριστικά της, τα μεγάλα έκφραστικά μάτια και η έλαφρα ρόδινη ωχρότης του προσώπου της. Ήταν μετρίου αναστήματος και ντυμένη κομψά, όχι όμως φανταχτερά. Ποτέ ο Ρόκ δεν θά τολμούσε να την κυττάξει δυο φορές συνέχεια στο γραφείο του του Υπουργείου, έδω όμως τα πράγματα άλλαξαν. Βρισκόταν στο δικό του, το ιδιωτικό του γραφείο, σ' ένα από τα τελευταία διαμερίσματα ενός μεγάρου της λεωφόρου Σάφτεσμουν.

Έν τω μεταξύ και η μίς Λάνκαστερ περιεργάζεταν κάπως προσεκτικά τον πρώην συνάδελφό της. Θάταν τριανταπέντε περίπου χρονών, μάλλον ύψηλός, λίγο γλωμός, μ' ένα στόμα γεμάτο ειρωνεία. Στο Υπουργείο φμιζόταν για την έξυπνάδα του και τη σοβαρότητά του. Σπάνια χαμογελούσε, μά όταν τέλος το αποφάσιζε, λές και ζωντάνευε όλο το περιβάλλον του. Φαινόταν άνθρωπος που δεν υποχωρούσε εμπρός σε κανένα εμπόδιο, και συχνά η Άννα είχε σχηματίσει την εντύπωση πως ήταν και λίγο νευρικός.

Ιδίως όταν του έφερναν δυσκολίες ή τον διέκοπταν σε κάτι που είχε αναλάβει.

—Μου επιτρέπεται να σας ρωτήσω γιατί φύγατε από το Υπουργείο; τον ρώτησε τέλος.

Ο Ρόκ ανασήκωσε έλαφρά τα βλέφαρά του, μ' άπορία.

—Σας επιτρέπω, της απάντησε ξεφεύγοντας την έρώτηση.

—Φυσικά, θά με πάρετε για άγνη, συνέχισε εκείνη άπτότητα, αλλά η δουλειά που έχω αναλάβει είναι άπιστευτα σοβαρή και το μυαλό μου είναι κάπως ζαλισμένο. Θυμάμαι πάντως ότι ο προϊστάμενός σας ανέφερε ότι μετά τον πόλεμο δεν σας χρησιμοποιήσαν παρά τρεις-τέσσερις φορές για υπηρεσία στο έξωτερικό και ότι στο τέλος βαρεθήκατε να αποκρυπτογραφείτε έγγραφα και παραιτηθήκατε.

—Για πρώτη φορά στα χρονικά του Υπουργείου, η αναφορά ήταν άκριβής, είπε χαμογελώντας ο Ντάνιελ.

—Η αναφορά, όμως, προσέθεσε ότι θά προσπαθούσατε να επιτύχετε μιά θέση στο Τιμήμα Αντικατασκοπείας της Σκότλαντ-Γουάρντ.

—Έδω η αναφορά έπεσε έξω. Γιατί, όπως έχω την τιμή να σας έμυστη-ρευθώ, μίς Λάνκαστερ, βαρέθηκα τις δημόσιες θέσεις καθώς και να έχω προϊσταμένους επάνω από το κεφάλι μου.

Γέλασαν και οι δυο.

—Και τώρα, επιτρέψτε μου να σας ρωτήσω τον σκοπό της επισκέψώς σας, ρώτησε ο Ντάνιελ.

—Νόμιζα πως θά τον μαντεύατε από το όνομά μου: Άνν Λάνκαστερ, Δέν σας θυμίζει τίποτε;

—Απολύτως.

—Μά δεν διαβάσατε τίποτε σχετικά με τις εξαφανίσεις δυο κατοίκων του Ντρέντλεϊ; Έ, λοιπόν, ο ένας από αυτούς, ο Τζέιμς Λάνκαστερ, είναι ο πατέρας μου. Είχε βγη να κάνει έναν περίπατο μισής, το πολύ ώρας, στο δάσος των ρεικιών και δεν ξαναεπέστρεψε.

—Μά καθώς διάβασα στις πρωινές εφημερίδες, σας έστειλε κάποιο γράμμα, όπως άλλωστε έγραψε στους γονείς του και ο άλλος, ο νεαρός Μπέρτ.

—Έδω άκριβώς οι «μυστηριώδεις εξαφανίσεις», όπως τις τιτλοφορούν οι εφημερίδες, αρχίζουν να γίνονται αληθινά μυστηριώδεις, το απάντησε η νέα. Πήρα και μελέτησα και τα δυο γράμματα. Για το γράμμα που έστειλε ο νέος, από το Νιούκαστλ δεν μπορώ να αποφανθώ, πάντως είμαι απολύτως βεβαία ότι ο πατέρας μου δεν δακτυλογράφησε ούτε καν υπαγόρευσε το γράμμα που μ' ας ήρθε από το Λονδίνο.

—Μήπως έχετε μαζί σας αυτό το γράμμα;

—Η νέα άνοιξε την τσάντα της και έβγαλε ένα κοινό επιστολόχαρτο. Ο Ντάνιελ το πήρε και διάβασε:

«Αγαπημένη μου γυναίκα και παιδιά μου,

«Εγώ κάτι φασαρίες και είμαι αναγκασμένος να μείνω λίγο καιρό μακριά σας. Βρήκα κάποια δουλειά σ' ένα ήσυχο τόπο. Θά προσπαθήσω να ξαναγυρίσω όσο μπορώ πιδ σύντομα.

Με αγάπη

Τζέιμς Λάνκαστερ».

Το γράμμα ήταν δακτυλογραφημένο.

—Ωστε έχετε την εντύπωση ότι δεν

προέρχεται από τον πατέρα σας; ρώτησε ο Ρόκ.

—Είμαι απολύτως βεβαία. Ο πατέρας ήταν ένας φιλήσυχος άνθρωπος, που αγαπούσε την οικογενειακή ζωή και την ήσυχία του. Πήγα και βρήκα τους διευθυντές του γραφείου όπου εργαζόταν. Όλοι ήταν ευχαριστημένοι μαζί του και άπορυσαν μαθαίνοντας την εξαφάνισή του.

—Αποταθήκατε μήπως και στην Σκότλαντ Γουάρντ;

—Ναί, και μου φέρθηκαν ψυχρά. Μου έδήλωσαν ότι δεν πιστεύουν στις μυστηριώδεις εξαφανίσεις, κατ' αρχήν. Πάντως, κράτησαν αντίγραφο της επιστολής και υποσέθησαν να ενεργήσουν. Έπειδή όμως δεν είμθα εις θέσιν να προκηρύξουμε κάποια άμοιβή χρηματική, είναι γεγονός πως ούτε θά φροντίσουν καν, έστω και τυπικά.

—Έχετε μήπως μαζί σας και το γράμμα του νέου;

—Ναί, ζήτησα από την μητέρα του να μου το έμπιστευθί λίγο καιρό, απάντησε η Άνν, δίνοντάς του ένα κομμάτι χαρτί. Το επιστολόχαρτο αυτό ήταν πολυτελείας και θά άνηκε, κατά πάσαν πιθανότητα σε Έταιρία ή σε έμπορο, γιατί το επάνω μέρος του —όπου συνήθως είναι τυπωμένο το όνομα και οι διευθύνσεις της φήμας— ήταν σκισμένο. Και το γράμμα αυτό, όπως και το προηγούμενο ήταν δακτυλογραφημένο, και περιείχε μιά μόνο φράση:

«Κυρία Έντελ, ο γυιός σας ο Μπέρτ Έντελ, βρήκε δουλειά σε κάποια Έταιρεία, έδω στην πόλη μας και με παρακάλεσε να σας ειδοποιήσω ότι είναι καλά στην υγεία του και ευχαριστημένος».

—Κι' αυτό το γράμμα, μπορώ να δρκισθώ ότι είναι πλαστό, βεβαίωσε η Άνν. Ρώτησα τη μητέρα του και τους γνωστούς του νεαρού, και όλοι μου έδήλωσαν πως ο Μπέρτ, δεν ήταν απλώς τα παιδιά που κάνουν τετοιου είδους τρέλλες. Αγαπούσε δε πολύ τη μάνα του.

Ο Ντάνιελ είχε άπλώσει επάνω στο γραφείο τα δυο γράμματα και τα μελετούσε. Σε λίγο τα επέστρεψε στη νέα.

—Ωστε, αν παραδεχθούμε την θεωρία σας, παρατήρησε, οι δυο αυτές εξαφανίσεις γίνονται ακόμη πιδ μυστηριώδεις».

—Ακριβώς.

—Σε τι λοιπόν μπορώ να σ' βοηθήσω έχω;

—Απολύτως να αφήσετε κατά μέρος τις γελοιές αποκρυπτογραφήσεις και να αναλάβετε μιά δουλειά πιδ σοβαρή, του απάντησε. Ξέρω καλά πως εργαζόσασταν στο Υπουργείο, κι' ας μ' ας το κρύβατε. Είναι γεγονός ότι έσεις συνελάβατε τον Νικόλας Γκρήν, στο Μπρίστολ».

—Καλά, άρκει, την διέκοψε ο Ντάνιελ. Πήτε μου πιδ μπορώ να σας συνηθίσω στο Ντρέντλεϊ. Φεύγω για εκεί με το πρώτο τραίνο.

ΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

—Κάποιος κύριος θέλει να επισκεφθί το σπίτι, άγγγγειλε ο υπηρέτης εισάγοντας τον Ντάνιελ Ρόκ στην τραπεζάρια.

Ο κ. Τζόζεφ Μπρίτον άφισε το βιβλίο που διάβαζε και η γυναίκα του άνασηκώθηκε λίγο στην πολυθρόνα όπου ήταν ξαπλωμένη.

—Ελπίζω να μην έρχομαι σε άκα-

Ήταν γυναίκα θμορφη, με όχρα μάγουλα κι' όνειροπόλα μάτια...

τάλληλη ώρα, είπε ευγενικά ο Ντάνιελ. Ο κ. Χάρισον ο μεσίτης μου έδήλωσε ότι μπορούσα να επισκεφθώ το σπίτι οποιαδήποτε ώρα.

—Ακριβώς. Δέν μ' ας ενοχλείτε διόλου, το απάντησε ο κ. Μπρίτον και σηκώθηκε από την θέση του.

—Επιτρέψτε μου να σας δείξω μέρος μου το σπίτι, συνέχισε. Είναι θαυμάσιο από πάσης απόψεως, μόνον που η γυναίκα μου θέλει να φύγη από αυτήν την πόλη και έτσι είμθα υποχρεωμένοι να το πουλήσουμε.

Η κ. Μπρίτον κύτταξε κατάματα τον Ντάνιελ που έμεινε σαν μαγευμένος από την γοητεία του βλέματός της.

—Μάλλον ο άνδρας μου έπιθύμησε να ταξιδεύει λίγο, είπε απλά.

Μετά στράφηκε προς τον κ. Μπρίτον και είπε:

—Θά συνοδεύσω εγώ τον κ...

—Ρόκ, συνεπλήρωσε ο Ντάνιελ.

—Όχι, διέκοψεν ο κ. Μπρίτον απότομα. Άνέλαβα εγώ να του δείξω το σπίτι.

Ο Ντάνιελ άντελήφθη κάποια δυσάρεσκα στο βλέμμα της γυναίκας, την ίδια όμως στιγμή ο άνδρας της τον έσυρε σχεδόν έξω από το δωμάτιο.

Έπιθεώρησα πρῶτα τα δωμάτια του επάνω πατώματος. Κάποια στιγμή στάθηκαν εμπρός στο παράθυρο της κρεβατοκάμαρας, που έβλεπε προς το δρόμο και ο κ. Μπρίτον παρατήρησε ένα αυτοκίνητο σταματημένο έξω στο δρόμο.

—Είναι το ταξί που μ' έφερε, έξηγησε ο Ντάνιελ. Είπα του οδηγού να με περιμένει.

Ο Ντάνιελ Ρόκ πρόσεχε την κάθε κίνηση, και την παραμικρή άκμα, του κ. Μπρίτον και της γυναίκας του, που ήταν οι μόνοι από τους γειτονεύοντας με τον τόπο των μυστηριωδών εξαφανίσεων, που είχαν άποφασίσει άσφονικά να φύγουν από την πόλη.

Παρατήρησε, λοιπόν, μιά παράξενη λάμψη, θυμού και μίσους μαζί, στο βλέμμα του κ. Μπρίτον την ώρα που κύτταζε το άκακο, κατά τα άλλα ταξί. Αυτό βάστηξε ελάχιστα δευτερόλεπτα, μά το μάτι του Ντάνιελ δεν είχε γελασθί. Προσποήθηκε πάντως ότι δεν είχε άντιληφθί τίποτε.

Κατέβηκαν στο ισόγειο και επισκέφθηκαν την τραπεζάρια, το σαλόνι και τη βιβλιοθήκη. Τέλος έφθασαν στο γραφείο του κ. Μπρίτον.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, που το μεγαλύτερο μέρος των τοίχων το κατέλαμβαναν βιβλιοθήκες με σειρές βιβλίων.

—Λίγο στενάχωρο δωμάτιο, έξηγησεν ο κ. Μπρίτον, αλλά πολύ βολικό για γραφείο.

Ο Ντάνιελ είχε πλησιάσει στις βιβλιοθήκες και έζηταζε τα βιβλία.

—Είσαθε μήπως Ιατρος κ. Μπρίτον;

—Ρώτησε δείχνοντας μιά σειρά βιβλία.

—Όχι άπλως μελετώ την Ιατρική έρασιτεχνικά του άπάντησε σαν θυμωμένος ο νοικοκύρης. Περάστε έξω!

—Σας ενδιαφέρει επίσης και η Αστράλεια, καθώς βλέπω, συνέχισε ο επισκέπτης του, που είχε σταθή εμπρός σε μιά άλλη σειρά. Είσαθε μήπως άποικος;

[Έπεται συνέχεια]

ΕΛΕΟΝΩΡΑ = ΝΤΟΥΖΕ

«Μία μεγάλη καλλιτέχνης, απλώς; "Όχι; Και μία μεγάλη ιέρεια του Πόνου!»

Μ' αυτά τα λόγια ο ντ' Αβουόντισιο τελειώνει την νεκρολογία του για την Ντούζε, σε μία μεγάλη εφημερίδα της Ρώμης.

Και πραγματικά. "Αν η Ντούζε γνώρισε την δόξα, όσο καμιά άλλη καλλιτέχνης ως τώρα, γνώρισε όμως και την δυστυχία, τον Πόνο, επίσης όσο καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο.

□ □

Γεννήθηκε στις 30 Οκτωβρίου 1859 στην Λομβαρδία από γονείς ηθοποιούς. Για κάμποσο καιρό, έζησε και αυτή την αλήτικη ζωή των νομάδων της θεατρικής τέχνης, ακολουθώντας το μουλουκι στο οποίο έπαιζε ο πατέρας της και παίζοντας και αυτή, όταν παρουσιαζόταν η ευκαιρία. Ήταν δεν ήταν τεσσάρων μόλις ετών, όταν πάτησε για πρώτη φορά το παλκοσένικο. Την έβαλαν να παίξει την «Τίτικα», στα μικρά της βέβαια, στους «Αθλίους». Σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών παίζει πια ρόλους δολάκερους. "Ετσι εμφανίζεται ως «ένζενυ» στον «Κήν», στον «Μόντε Χρήστο», στην «Φραντσέσκα» και σ' άλλα δράματα.

Τα νεανικά της χρόνια τα περνά πολύ άσχημα η Ντούζε. Μαύρη φτώχεια έδερνε την οικογένειά της. Συχνά έπεινασε. Κάποια εποχή, μία θεία της εύπορη αλλά φιλόργουη την λυπήθηκε και την πήρε σπίτι της. "Αλλ' η συμπίνοια αυτή της θείας περιωρίστηκε μόνο στο να δώσει μία στέγη ανθρωπινώτερη στην μικρούλα "Ελεονώρα, όχι όμως και τροφή! Σπανίως χορταίνε η δυστυγισμένη η νέα, κι' αυτό ακόμη το ψωμί. "Αναγκάζονταν έτσι, συχνά, να κλέβει το φαγητό από την κουζίνα! Και όμως, δεν άφηνε το θέατρο. Τό λάρτρει και το είχε αφοσιωθεί, από τότε, για όλη την ζωή. Οι συνάδελφοί της την κοροΐδευαν γι' αυτή της την επιμονή να μένει στο θέατρο όπου ποτέ δεν θα κινεί κατί, η "Ελεονώρα όμως δεν άκουε κανέναν. Τραβιόταν απλώς σε μία γωνία και εκεί έκλαιε σιωπηλά.

Πάνω σ' αυτό, μαθαίνει μία μέρα πως η μητέρα της πέθανε μόνη κι' εγκατελειμμένη στο φτωχικό κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Τρέχει άμείσως κοντά της. "Αλλ' όπως δεν είχε λεπτά να πάρει το τράινο, διανύει ολόκληρη χιλιόμετρα πεζή και όταν φθάνη, η μητέρα της πιά δεν ζούσε...

Η "Ελεονώρα ξαναγυρίζει στην θεία της με την καρδιά μαύρη από την οδύνη, αλλά όχι και άπληστη. "Εξακολουθεί να παίζει και μία μέρα, στην Βερόνα, γνωρίζει τον πρώτο θρίαμβο στον «Ρωμαιο και "Ιουλιέττα». Ήταν μόλις δεκάξι ετών.

Δεν είχε όμως το χαμόγελο της τύχης, παρά για μία βραδιά. Την επο-

μένη το έργο δεν παίχθηκε και η "Ελεονώρα ξανάρχισε πάλι τις περιπλανήσεις της.

Τέλος, ένα βράδυ, στην Νεάπολη, η Ντούζε παίρνει την «ρεβάν» της. Παίζει, και θριαμβεύει όσο καμιά άλλη σύγχρονος ηθοποιός. Η "Ιταλία δόκλκηρη, θάλεγε κανείς, την έπνευσε. Η "Ελεονώρα ήταν πιά διάσημη!

□ □

Βρισκόμαστε στα 1892. Στην Βιέννη θα άνοιγε η Διεθνής "Εκθεση. Η "Ελεονώρα θέλει να έπωφεληθεί για να καταπλήξει τους Βιεννέζους, Γράφει της γυναίκας του π-

Η Ντούζε.

νίσχυρου τότε πρίγκηπος Μέρτερνιχ και ζητά την υποστήριξή της για μία σειρά παραστάσεων.

Η πριγκίπισσα, που δεν την είχε ακούσει ως τότε, της άπαντα σχεδόν αποθαρρυντικά. Η "Ελεονώρα δεν τ' άβάζει κάτω. Φθάνει στην Βιέννη επί κεφαλής πολυμελούς θιάσου, νοικιάζει το Κάρολ-Τεάτρο και αρχίζει παραστάσεις. Το θέατρο όμως είναι άδειο! "Επειβαίνουν τότε μερικοί κριτικοί περιωπίης, κινούν με τ' άρθρα τους το ενδιαφέρον του κοινού και ύστερα από δυο-τρεις μέρες, όλη η Βιέννη, τρέχει να ιδεί την «μεγάλη "Ιταλίδα ηθοποιό»! Η "Ελεονώρα παίρνει θριαμβευτική την ρεβάνς της, και απειλεί να κλείσει την "Εκθεση!

Από τότε, οι θρίαμβοί της διαδέχονται τους θριάμβους.

Παντού όπου παίζει, την ίδια αποθεωτική υποδοχή βρίσκει η Ντούζε. Γεμάτη πιά δόξα, δεν καταδέχεται ούτε τις βασιλίσσες! Δηγοούνται σχετικώς το παρακάτω ανέκδοτο.

"Ενα βράδυ η Ντούζε έπαιζε στις Βρυξέλλες. Στην παράσταση ήταν και

η βασίλισσα, η οποία στο τέλος της δευτέρας πράξεως, έξεδήλωσε την επιθυμία να δεχθί στο θεωρείο της την Ντούζε για να την συγχαρή κι' αυτόπροσάτως.

Ειδοποιούν άμέσως την καλλιτέχνη, αυτή όμως αρνείται να πάη στο βασιλικό θεωρείο!

—Μιά ηθοποιός, απήντησε, ανήκει γενικά σ' όλο το κοινό και σε κανέναν ιδιαίτερος, έστω και αν αυτός είναι ο βασιλέως ή η βασίλισσα. "Αν θέλη η Μεγαλειότητά να με συγχαρή, δεν έχει, παρά να με χειροκροτήσει όταν βγαίνω στο προσκήνιο. Μου αρκεί αυτό...

"Αδικα ο διευθυντής του θεάτρου, οι συνάδελφοί της, οι φίλοι της επέμειναν. Η Ντούζε ήταν άμεταπειστη. "Όταν η βασίλισσα έμαθε την απόφαση της μεγάλης καλλιτέχνης χαμογέλασε και δεν επέμεινε. Σεβάστηκε την ιδιοτροπία της.

"Όσο περνούσε ο καιρός τόσο περισσότερο την κυριεύει την Ντούζε το θέατρο: ανέπνεε ύπηρε μόνο γι' αυτό. Τους ρόλους της τούς ζούσε. Και όχι μονάχα επί σκηνής, αλλά και στο σπίτι της, όταν, ώρες ατέλειωτες, τούς μελετούσε. "Αναφέρεται σχετικώς και το εξής ανέκδοτο:

Κάποιος φίλος της, μπήκε μία μέρα στο διαμέρισμά της χωρίς να αναγγεληθί. Βρήκε την Ντούζε να κλαίει. "Ανήσυχος τήν ρωτά τι συμβαίνει. Η Ντούζε του δείχνει άπλωσε κάτι χειρόγραφα. "Ήταν ο νέος ρόλος της που μελετούσε. "Επρεπε να κλάψει σε μία σκηνή του ρόλου της, πολύ. Και δεν παρέλειπε να το κάνει και όταν ακόμη επανελάμβανε το ρόλο της στο σπίτι.

□ □

"Ήρθε όμως—μαζί με τα χρόνια—ο πόλεμος και όπως συνέβη με πολλές δόξες που έσβυσαν και με πολλά πλούτη που χάθηκαν για να αναδειχθούν άσημότητες και να πλουτήσουν χθεσινοί ευπόλητοι, και η Ντούζε έπαθε την τελευταία και χειρότερη άτυχία της ζωής της. Η περιουσία της τότε κατά μέρος ήταν στη Γερμανία, και ο φίλος στον οποίο η Ντούζε είχε εμπιστευθεί την διαχείρησή της, κατάρθωσε να την υποβάσσει στο μηδέν! "Ετσι, η Ντούζε αναγκάστηκε να ζήσει ξαναγυρίσει στη σκηνή. Και την έδε στα 1922 το Τουρίνο στην «Κυρά της θάλασσας» του "Ιψεν. "Υπήρξε έξοχη, όπως πάντα. Το κοινό παραληρούσε από θαυμασμό. "Επαιξε έπειτα στο Μιλάνο και στη Ρώμη. "Αλλά βρισκόταν πιά στα τελευταία της. Η ύπουλη αρρώστεια που την κατέτρωγε χρόνια την έρριξε μία για πάντα κάτω, και η μεγαλύτερη τραγωδία του αιώνα μας έσβυσε μία μέρα του 1924 ήρεμα, τριγυρισμένη από τούς δλίγους φίλους της...

Ανάμεσα σε δυο αγάπες

Ένα άριστουργηματικό διήγημα του ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ (ακαδημαϊκού)

ή ζέστη εκείνου του μεσημεριού ήταν αποπνικτική κι' έπιεζε κάπως ανυπόφορα το μικρό χωριό Μπερρύ, που βρισκόταν δίπλα στις δ-χθες του "Αβόρ.

Το ρολόγι του κωδωνοστασίου έχτύπησε δώδεκα φορές ρυθμικά τη μία έπειτα από την άλλη.

Η πόρτα του σχολείου που βρισκόταν δίπλα στην εκκλησία άνοιξε.

Πλήθος παιδιά εξώρμησαν από μέσα προς το δρόμο, με φωνές και με σπρωξίες κι' έπειτα έσκόρπισαν για τ' σπίτια τους.

Ο δρόμος έρήμωσε πάλι και γέμισε από ένα σύννεφο σκόνης.

Ο καθηγητής, ψηλός, αδύνατος, με ξανθά μαλλιά, παρουσιάστηκε κι' αυτός με τη σειρά του στο κατώφλι, έκλεισε την πόρτα έβαλε το κλειδί στην τσέπη του και με ζωηρό βήμα προσπέρασε το δρόμο, για να πάη στο γειτονικό ξενοδοχείο.

Το ξενοδοχείο είχε και μία μεγάλη αίθουσα εστιατορίου.

"Όταν ο καθηγητής έμπηκε στην αίθουσα αυτή το τραπέζι ήταν στρώμενο.

Ο Ζυστέν Πωλύ, έτσι λεγόταν ο καθηγητής, παρατήρησε ότι δεν ήταν μόνος μέσα στην αίθουσα.

Σ' ένα τραπέζι του βάθους ύπρχε κάποιος ο οποίος είχε ακουμπήσει τούς άγκωνες του στο τραπέζι και ο οποίος έκτυπα άφηρημένα ένα μεγάλο ποτήρι μύρτα.

Ήταν ένας άνθρωπος του οποίου το πρόσωπο φαινόταν πάρα πολύ ρυτιδωμένο και χαλασμένο, χειρότερα από μερικά πρόσωπα που βρίσκει στην έπαρχία που έχουν χαλάσει από τις κακουχίες.

Η ηλικία του ήταν ακαθόριστη γιατί τόσο το πρόσωπο όσο και τα μαλλιά ήταν ήλιοκαμμένα. Κι' αυτά ακόμη τ' ά χαρακτηριστικά του ήταν άλλωστε.

Ο καθηγητής Πωλύ έσκέφθη:

—Θα είναι κανένας εργάτης ο οποίος θα έπαθε κανένα δυστύχημα.

Τη στιγμή εκείνη έμπηκε η δεσποινίς Λουκότα, η κόρη του ξενοδόχου. "Εφαινε τη σούπα. Τού χαμογέλασε.

Ο Πωλύ από τότε που ήρθε στο χωριό ένοιωσε γι' αυτήν ένα ιδιαίτερο αίσθημα. Ήταν πιο λεπτή, πιο ευγενική από τα άλλα κορίτσια του χωριού. Είχε πάει και στις καλογρηές και είχε μάθει αρκετά γράμματα.

Πάντως ήταν ένα ωραίο κορίτσι η δεσποινίς Λουκότα.

"Ακούμπησε τη σουπιέρα στο τραπέζι. Ο Πωλύ έδωσε μία πετσέτα στο λαμό του και την έρώτησε:

—Είπατε καλά, δεσποινίς "Ενριέττα;

—Και βέβαια, κύριε Ζυστέν. Σεις;

—Κι' εγώ έπισης.

Κυτάχθηκαν μία στιγμή. Οι ματιές τους έλεγαν περισσότερα από ό,τι θα μιλούσαν οι γλώσσες τους.

Ο άλλος έκεί στο βάθος έκανε κάποιο θόρυβο.

Ο Πωλύ τόν έδειξε στη νέα κι' εκείνη του είπε:

—Δεν ξέρω... Μία ώρα τώρα κάθεται μπροστά σ' εκείνο το ποτήρι δίχως να το πίνω. "Όταν ήρθε με κύτταξε με τέτοιο τρόπο που φοβήθηκα. Είμαι ήσυχη που βρισκαίτε τώρα έδω. "Ο πατέρας βρίσκεται έξω. Η Κατερίνα κι'

εγώ δεν είμαστε διόλου ήσυχες. "Αλλά αυτό δεν είναι αίτια ν' αφήσετε τη σουπας να κρυώσει.

—Κάθισε κοντά μου, της είπε.

"Εκείνη έκάθισε και άρχισε να τον έρωτα για τις δουλειές του, για το σχολείο, για τ' α παιδιά. "Εκείνος της διηγόταν διάφορα ανέκδοτα και γελοῦσαν.

—"Α! "Ο Ρουσό είναι ένα πολύ έξυπνο παιδί. "Εγραψε το θέμα του δίχως λάθος....

—Και ο Μαθιός; έρώτησε η νέα η οποία τούς ήξερε όλους.

—"Ω! "Ο Μαθιός είναι έντελως ήλιος. Αυτός, δεν θα κάνει ποτέ τίποτα στη ζωή του.

"Επειτα έμειναν για τ' νέα της εφημερίδας, την οποία ο καθηγητής έλαμβανε καθημερινώς και την έδινε στην δεσποινίδα "Ενριέττα να διαβάζη τη συνέχεια ενός μυθιστορήματος.

"Όταν ο καθηγητής τελείωσε τη σου-

Ο Πωλύ τράβηξε την "Ενριέττα κοντά του...

πα του, η νέα έσήκωσε το πιάτο και του έφερε ένα κομμάτι άρνι βραστό, με πατάτες.

Ξανακάθισε δίπλα του.

Είχαν έντελως λησμονήσει τον άσχημο μούρη, ο οποίος έκτυπαε διαρκώς το ποτήρι του.

"Επειτα από μία μικρή σιωπή κατά την οποία οι σκέψεις τους άσφαλώς ήταν άπληστοι με το ίδιο πράγμα, ο Πωλύ έρώτησε διατακτικά:

—Και από κει κάτω;... Τίποτα το νεώτερο;...

Η "Ενριέττα κοκκίνισε. "Αλλά άπάντησε:

—Τίποτα το νεώτερο.

—"Ο συνταγματάρχης δεν άπάντησε;

—"Όχι ακόμη.

Ο καθηγητής έκούνησε το κεφάλι του.

—Νομίζω ότι όλα πιά τελείωσαν.Δεν υπάρχει άμφιβολία.

—Το δυστυχί τον Ντεζιρέ! είπε η "Ενριέττα.

Σήκωσε την ποδιά της και άρχισε να κλαίει.

Ο καθηγητής σηκώθηκε, ήρθε πίσω από την καρέκλα της και με γλυκά λόγια, και με κινήσεις άρχισε να την παρηγορή:

—"Όχι, όχι, δεσποινίς "Ενριέττα, δεν πρέπει να λυποῦσαστε έτσι... Πάει τώρα χρόνος σχεδόν που άμφεβάλλατε γι' αυτό το πράγμα. "Αφού οι δύο φίλοι του, οι όποιοι ήσαν μαζί του στο λόγο σας διαβεβαιούν ότι έξηφανίσθη, δηλαδή έδραπέτευσαν πριν από τη μάχη του Λιάν—Φού! "Ασφαλώς θα συνελήφθη από τούς πειρατές που λυμαινόνται τη χώρα.

"Αλλά η "Ενριέττα εξακολουθούσε να κλαίει. "Εκλαιγε γιατί ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος τώρα ποιος έξέρει σε ποιο μέρος της Κίνας έσάπιζε το κορμί του, αυτός ο άνθρωπος ήταν εκείνος τόν όποιο είχε πρωταγαπήσει και άγκαλιάσει, ο άνθρωπος στον όποιο είχε προσφέρει τα πρώτα της φίλια.

—Δυστυχισμένη Ντεζιρέ, επανέλαβε η νέα. Μ' άγαπούσε τόσο πολύ! "Αν δεν συνέβαιναν αυτά άσφαλώς τώρα θα είχαμε παντρευτή....

—Βεβαίωτατα! είπε ο καθηγητής, αλλά νομίζετε, δεσποινίς, ότι δεν μπορεί να ύπαρχη κι' άλλος που να σας άγαπά; Ίσως περισσότερο από τόν Ντεζιρέ.

—Και ποιος είναι αυτός; έρώτησε εκείνη σιγανά.

Ο καθηγητής την έσυρε κοντά του προς τη γωνία για να μην τούς βλέπη κι' εκείνος ο άσχημο μούρης.

—"Εγώ, ένω σε άγαπώ, δεσποινίς "Ενριέττα... Πώς νομίζεις ότι δεν σε άγαπώ;

"Εκείνη κοκκίνισε. Τά δάκρυα έξηνε μίσησαν πάνω στα θερμά μάγουλά της. Βέβαια κρατούσε μία τρυφερή άνάνιση του ανθρώπου, που πέθανε στα βάθη της "Ασίας, μακριά από τούς δικούς του.

"Εκείνη, όμως, ήταν νέα, δεν μπορούσε να μείνη αιώνας μόνη, ανύπαντρη, δίχως χάρια και φίλια.

Και ο Πωλύ προσπαθούσε με γλυκά λόγια να την πείσει.

"Εκείνη με χαμηλωμένο το κεφάλι δεν άπαντούσε.

—Λοιπόν; Τί πρέπει να πιστέψω; "Ότι δεν μ' άγαπάς; Τότε ξέρω τί πρέπει να κάνω....

—Τι θα κάνετε, κύριε Ζουστέν;

—Θα ζητήσω μετάθεσιν.

—"Όχι, όχι αυτό!

—Και γιατί όχι; Νομίζω ότι θα κάνω μεγάλο λάθος να παραμένω ακόμη έδω, αφού δεν νοιώθεις καμμία συμπάθεια για μένα.

—Πώς; Κάνετε λάθος. Νοιώθω κάτι περισσότερο από συμπάθεια για σας... Θα λυπηθώ πάρα πολύ αν φύγετε από έδω....

Η "Ενριέττα τώρα άρχισε να κλαίει.

Ο Πωλύ την τράβηξε κοντά του και της φίλησε το λαμό και τ' μάγουλα.

—Μην κλαίς, "Ενριέττα! Δεν θέλω να κλαίς, άγαπημένη μου "Ενριέττα.... Θα μείνω στο χωριό έδω κοντά σου.... "Όχι, δεν έχω το κουράγιο να σ' αφήσω, να μη σε βλέπω, πρῶι και βράδυ... Θα μείνω.... Καί...

Χαμήλωσε τη φωνή του.

—Καί... άργότερα θα ζητήσω το χέρι σου από τόν πατέρα σου....

Τού έκλεισε το στόμα με το χεράκι της.

—Ναί... ναί... σοβ το ύπόσχομαι.

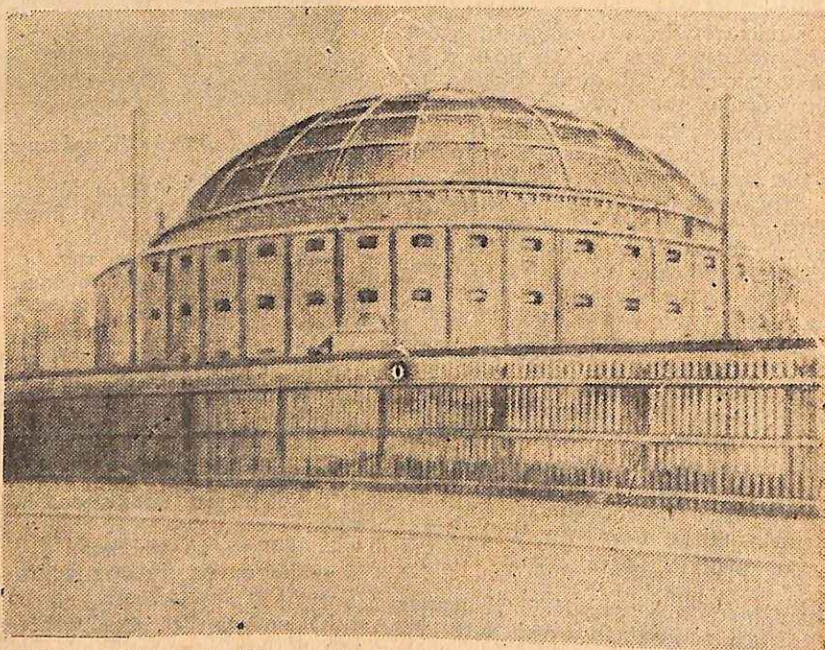
(Το τέλος στη σελίδα 45)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ 1937

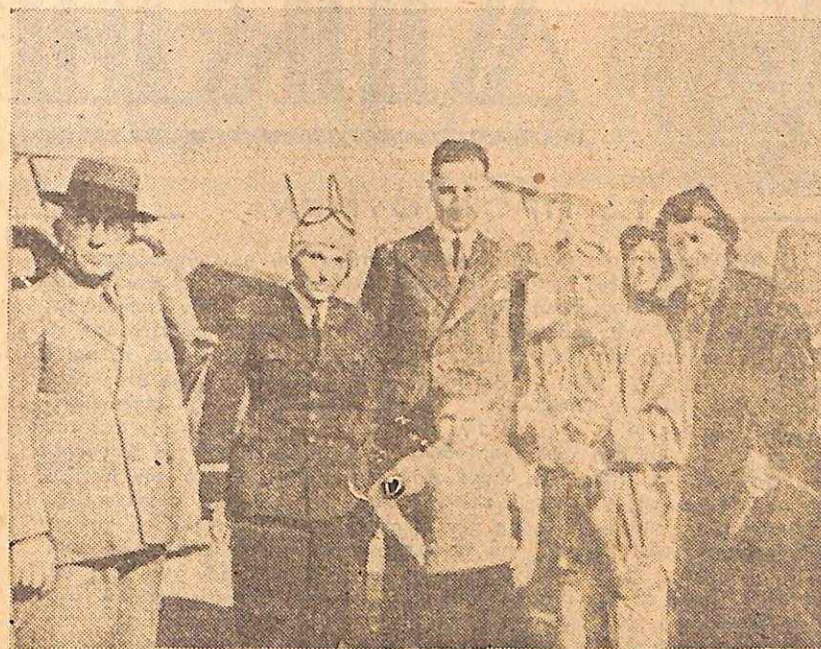
Οι πρώτες βασίλισσες του 1937 οι «μίσ» όπως έπεκράτησε να ονομάζονται άρχισαν να εκλέγονται. Η μόδα που ελάνσαρε με τα καλλιστεία του ο λεπταίσθητος παρισινός συνάδελφος κ. Μωρίς ντε Βαλέφ, συνεχίζεται σ' άλλα τώρα επίπεδα. Έτσι αυτές τις μέρες στο Περίπτερο της Κορσικής, στην Έκθεση Παρισίων, εξέλεγε η «Μίς Κορσική του 1937». Στην εικόνα μας η νέα «βασίλισσα» μαζί με τον ανάδοχό της Γάλλο ύπουργό των Ναυτικών.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΩΤΕΡΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

Φαίνεται ότι στην Αμερική, ο συναγωνισμός δεν γνωρίζει όρια. Ός τώρα οι φυλακές του Σιγκ - Σιγκ έθεωρούντο οι τελειότερες αφού είναι εφοδιασμένες με όλα τα μοντέρνα κομφορ. Δεν τους λείπει ούτε το σφαιριστήριο. Τώρα, στο Χάρλεμ έγιναν φυλακές ακόμη πιο μοντέρνες και τέλειες. Είναι οι ανωτέρω εικονιζόμενες. Ο μοντερνισμός τους φθάνει ως την εξωτερική των εμφάνιση που θυμίζει αστροσκοπείο, ή ό,τι άλλο θέλετε, όχι όμως και φυλακή!

ΙΠΤΑΜΕΝΕΣ ΧΑΝΟΥΜ

Αν μπορούσε ο Πιέρ Λοτί να βγῆ για λίγο έξω από τον τάφο του, δεν θ' αγνώριζε πιά διόλου τις «Απογοητευμένες» του. Τα χανουμάκια έχουν πάρει τόσο πολύ αέρα, που άρχισαν τώρα τελευταία να αίθεροβατούν κυριολεκτικώς, κι' όχι μονάχα με την φαντασία τους. Ανωτέρω δυό από τις πρώτες τούρκισσες αεροπόρους, κατά την κάθοδό τους, όχι από το πλοίο των χιμαιρών, αλλά από ένα θαυμάσιο αεροπλάνο, τελευταίου τύπου.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΥΘΙΕΣ

Το ραδιόφωνο, η τηλεόραση, η τηλεφωτογραφία, η φωτογράφις του ατόμου, και όλα εν γένει τα νεώτερα θαύματα δεν έσβυσαν την δίψα του ανθρώπου για το μέλλον του. Έξακολουθεί η «αύριον» να απασχολῇ πάντα τον κόσμο και εφ' όσον η επιστήμη σιωπά, οι ενδιαφερόμενοι, ή μάλλον οι ενδιαφερόμενες καταφεύγουν στις μοντέρνες Πυθίες. Στην εικόνα μας, μιά αμερικανική άριστοκράτις που συμβουλευεται μιά μαύρη χαρτορίχτρα.

Ένα νέο είδος σύστημα επιδρώσεως θερήκαν οι Αμερικανοί. Δεν γίνονται όμως τα ιδιόλουτρα αυτά μέσα σε κανένο ειδικό θάλαμο. Απλώς εκείνος που θέλει να κάνει ένα τέτοιο λουτού, φορεί μιά ειδική ρομπντέ-σάμπρ, ή οποία ζεσταίνεται με ηλεκτρισμό. Σε λίγη ώρα αυτός που την φορεί, κολυμπά στον Ιδρώτα!

Η φωτιά υπήρξε ως γνωστόν, ή πρώτη εφεύρεση του πρώτου ανθρώπου. Εντούτοις, θά το πιστέψετε ότι υπάρχουν σήμερα, στον αιώνα του ραδίου και του... αεροδυναμισμού, άνθρωποι επί της γης που δεν ξέρουν να ανάψουν φωτιά! Είναι οι κάτοικοι του νητιού Ανταϊάν. Όταν αυτοί θελήσουν φωτιά, εκστρεφούν στην στίς γειτονικές φυλές και τους ζητάνε!

Το δεβαιώνει μιά σοβαρή αμερικανική εφημερίδα «Σάν» και δεν μπορούμε παρά να το πιστέψουμε. Μέχρι διαμεύσεως του τουλάχιστον.

Μιά μαύρη γάτα είχε κλεισθή κατά λάθος μέσα σ' ένα ψυγείο. Όταν όποτε από όρες, την απελευθέρωσαν, ή γάτα ζούσε, αλλά είχε γίνει... κάτασπρη! Οι Αμερικανοί επιστήμονες, προσπαθούν τώρα να εξηγήσουν το περίεργο φαινόμενο.

Ένας Γερμανός χωρικός, είχε σκοτώσει στο χωράφι του ένα φειδί. Γαθώς το χτύπησε δυνατά με την μαγούρα του, άνοιξε ή κοιλιά του φειδιού, και πρόδωσε από μέσα ένας βάτραχος. Ο χωρικός τον πήρε στα χέρια του και είδε πως κινούνταν. Κάποιο τέλμα θροσκότανε εκεί κοντά, ο χωρικός οίχνη μέσα τον βάτραχο και πώς μεγάλη του κατάπληξη, τον βλέπει να ζωντανεύει και να κολυμπά χαρούμενος στο νερό!

Ο σύνοπλεμος δεν γίνεται μόνο τον τις Απόκριες, αλλά και έξω απ' αυτές, τουλάχιστον στην Αμερική. Δυό κάτοικοι του Λός Άντζελες, μάλλωσαν κάποια μέρα και αποφάσισαν να λύσουν την διαφορά των δια των όπλων. Τα όπλα θάταν... σιγά! Αρχισαν λοιπόν να πετροβολούνται με σιγά. Το αποτέλεσμα όμως, ήταν να πάνε πιο πολλά οι μάρτυρες παρά οι ίδιοι, κι' έτσι ή «αύριο» έσταμάτησε!

Τελευταία διελύθη στην Γένοβα της Ιταλίας, το παλαιότερο Ιταλικό καράδι. Είναι ή μάλλον ήταν το Ονίτα και έχει ναυπηγηθή το 1548. Όταν ήταν ηλικίας κάπου 389 ετών. Το τελευταίο του ταξίδι τώγει κάνει στα 1902 μεταξύ Νεαπόλεως και του ακρωτηρίου Τενερίφ.

στην Αμερική—που άλλου—έγινε αυτές τις μέρες ή περιεργότερη δίκη του κόσμου: ο μίστερ Σάλερ είχε ζητήσει και λάβει το διαζύγιο του. Η απόφαση όμως, έλεγε ότι έπρεπε να μοιράσῃ σ'α μισά τὰ επίπλη του με την τώος γυναίκα του. Ο μίστερ Σάλερ, ερμηνεύοντας κατά γράμμα τον νόμο, πήρε ένα ποιά-νι και έκοψε σ'α δυό κάθε επίπλο. Η γυναίκα του αποτάθηκε σ'α δικαστήριο, αλλά αυτά θερήκαν ότι ο Σάλερ εξέτελεσε την απόφαση όπως έλεγε!

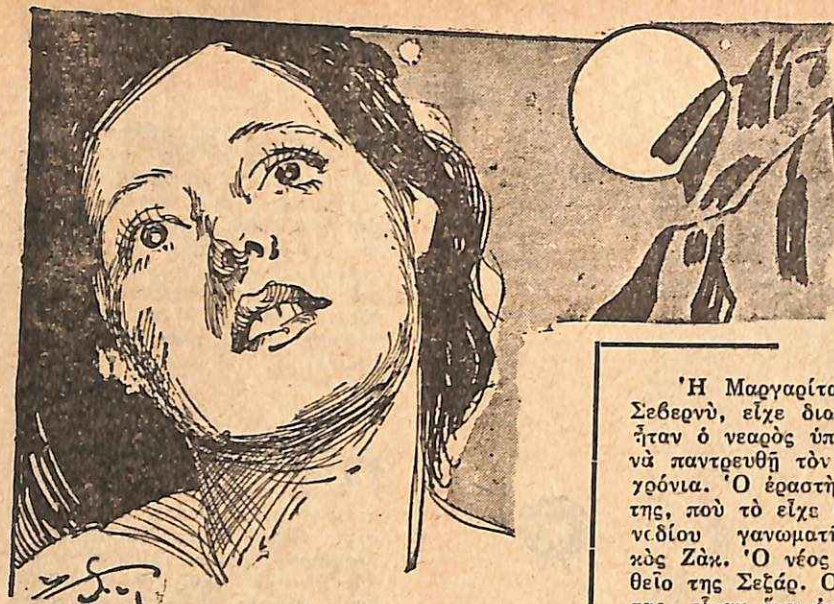
στην Πορτογαλία ίσχυε μέχρι πρό τινας ακόμη ένας πολύ περίεργος νόμος. Κατά τον νόμο αυτό, ένας άνδρας είχε το δικαίωμα να χωρίσει την γυναίκα του, αν αυτή φιλολογούσε χωρίς την άδειά του. Πολύ κακή ιδέα περί φιλολογίας θά είχαν άσφαλώς, οι συμπατριώται του Καμόνες!...

Ε μιά έπαυλη της Κάνσας (Ηνωμένη Πολιτεία) υπά-ρχει μιά γελάδα αλθινός νά-νος, κατά τὰ πόδια. Πραγματικά, ενώ είναι κανονική κατά το άλλο σώμα, τὰ πόδια της μόλις έχουν ύψος 30 εκατοστών του μέτρου. Αυτό όμως δεν την εμποδίζει να δίνει δώδεκα λίτρος γάλα την ημέρα. Και αυτό είναι που ενδιαφέρει πρωτίστως τον κύριό της.

Πολογίσθηκε από τους σο-φοὺς ότι κάθε χρόνο πέφτουν πάνω στη γῆ τόσες βολίδες από τον ούρανό, ώστε να αυξάνουν το βάρος της κατά δια-ό-σιες χιλιάδες τόννους τον χρόνο. Έν τούτοις το βάρος αυτό εμπο-δίζει την γῆ μας να υψίζῃ με την ίδια πάντα ταχύτητα γύρω ά-πό τον άξονά της.

Είναι παρατηρημένο ότι τὰ κοττόπουλα που βγαίνουν τον χειμώνα, δύσκολα έπωά-ζουν έξ αιτίας του κρύου. Ένας πιηνοτρέφος του Σικάγου, σιέ-φθηκε το έξης πρωτότυπο: έδαλε να του κατασκευάσουν ειδικά παλ-τουδάκια για τὰ κλωσσοπούλά του, τὰ όποια τους τὰ φορεί τον χειμώνα. Έτσι κατορθώνει να σώση τὰ περισσότερά τους.

Ένας φοβερός Αμερικάνος, κάθισε και έκανε τον έξης περίεργο λογαριασμό: αν καμιά φορά κολούσαν όλους τους δρόμους της Νέας Υόρκης, τον ένα πίσω από τον άλλο, εις τρόπον ώστε να αποτελέσουν μιά λεωφόρο, ή λεωφόρος αυτή θα εί-χε μήκος 7.360 χιλιομέτρων. Ο-σα έαλ, θα έφθαναν για να συνδέσῃ ή Νέα Υόρκη με τη Νίκαια της Γαλλίας, και εύθειαν γοαμνήν, δια του Ατλαντικού και της Με-σογείου.

ΨΙε μου, είπε το συζύγου της η Μαργαρίτα, αυτός ο νέος δεν είναι ένοχος.

— Πώς είναι δυνατόν, πατέρα, να είναι ένοχος; Έκανε, έπεμπαίνοντας και ο Μπερνάρ. Κύτταξέ τον, λοιπόν! Δεν βλέπεις το πρόσωπό του... Κάποιος, ασφαλώς, θέλησε να τον εκδικηθεί...Θα μάθουμε αργότερα για ποιο λόγο...Πατέρα, θυμήσου ότι είναι ένας καλός και γενναίος στρατιώτης. Σου έσωσε τη ζωή!... Δεν μπορείς να τον περιφρονήσεις και να τον μισήσεις. Χωρίς αυτόν, πατέρα, θα είχες πεθάνει με φριχτά βασανιστήρια... Ριψοκινδύνευσε τη ζωή του για να σώσει τη δική σου... Δεν θα μπορέσαμε ποτέ να έμποδίσουμε τον έαυτό μας να τον αγαπάμε. Δεν είναι δυνατόν! Πώς θέλεις να τον μισώμεν αυτόν, που η γενναιότης του σ' έφερε κοντά μας; Ο Ζάν δεν είναι ένοχος, πατέρα. Τό να κλέβει κανείς στα χαρτιά είναι κάτι φριχτό... Κι' ο Ζάκ δεν μπορεί να είναι κλέφτης!..

Στην άλλη άκρη του σαλονιού, κοντά στην πόρτα, ο Ζάκ και η Μαργζολαίν είχαν σταματήσει. "Ακουαν τα λόγια του Μπερνάρ και της Μπερνερέ. Και ο υπαξιωματικός περίμενε την καταδίκη του.

Ο συνταγματάρχης δάγκωνε τα χείλη του. Τα φρύδια του ήταν τόσο ζωηρά, που μόλις φαίνονταν τα μάτια του. "Αλλως τε, προσπαθούσε να στρέψει άλλοι τα μάτια του, μη τολμώντας να συναντήσει τα άπελπισμένα βλέμματα της γυναίκας του και των παιδιών του.

— Δεν μπορώ να κάνω τίποτα! είπε υπόκωφα. "Όταν ο νέος αυτός αποδείξει την αθωότητά του, θα είμαι εύτοχης να του ξαναδώσω την εκτίμησή μου και την φιλία μου... Έν τώ μεταξύ δεν μπορώ παρά να τον θεωρήσω ως ένα στρατιώτη, που άτιμάσθηκε, και το οποίο η άτιμία άντανανκλά στο σύνταγμα στο οποίο ανήκει και στους υπαξιωματικούς του συντάγματος αυτού. "Αν κλείσω εγώ τα μάτια, το ζήτημα δεν λύεται γιατί ποιος ξέρει, αν οι υπαξιωματικοί του 145ου δεν έλθουν να ζητήσουν λογαριασμό από τον δυστυχισμένο αυτόν για την ντροπή που προσήψε στα γαλόνια του; Και έρεθίζόμενος από τον ίδιο του τα λόγια, πρόσθεσε σκληρά:

— "Ας φύγη, γιατί, όπως είπα, δεν μπορώ πιά να τον δέχωμαι σπίτι μου! "Όσο για την άλλη απόφασή μου, όπως του είπα επίσης, θα του την κάνω γνωστή..."

Ο Ζάκ και η Μαργζολαίν άνοιξαν την πόρτα κι' έτοιμάσθηκαν να έξαφανισθούν.

— Δεσποινίς, είπε ο συνταγματάρχης στην Μαργζολαίν, δεν μπορώ να καταλογίσω και σε σας το σφάλμα του αδελφού σας. Τό σπίτι αυτό, σπεύδω να σας τό πω άμέσως, θα σας είναι πάντα άνοιχτό..."

— Κύριε, είπε η Μαργζολαίν με γλυκύτητα, ανάμικτη με υπερφάνεια, ο αδελφός μου άγνοούσε προηγουμένως ότι είχατε πληροφορηθεί ήδη τό άτυχο έπεισόδιο της περασμένης νύχτας. Έρχόταν να σας τό πη ο ίδιος με τό θάρρος της αθωότητός του. Νά, γιατί βρισκόμαστε εδώ. Ο αδελφός μου δεν διέπραξε την κλοπή που τό καταλογίζουν. Είμαι βέβαια γι' αυτό, αν και, δυστυχώς, όπως και ο ίδιος, δεν μπορώ να τό αποδείξω. Μά δεν έχω ανάγκη από αποδείξεις για να πιστέψω τον Ζάκ. Μήπως δεν είμαι ή αδελφή του, και ή μητέρα του; Μήπως δεν γνωρίζω την τιμιότητά του, την ευσυνείδητά του, την άκέραιη ψυχή του; Για την τιμιότητά του μπορώ να σας έγγυθω, κύριε ντε Σεβερνύ, είναι δική μου, αφού είναι λίγο τό έργο μου... Και όταν την προσβάλλουν αυτήν την τιμιότητα, υποφέρω κι' εγώ επίσης... Μην εκπλαγείτε λοιπόν, κύριε, αν δεν λάθω υπ' όψιν τα εύγενικά σας λόγια. Θέλω να συμμερισθώ την άτίμηση του αδελφού μου, όσούτου κατορθώσουμε να σας αποδείξω ότι ή άτίμηση αυτή δεν όφιστается! Φεύγουμε τώρα... και

δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη και την στοργή που μου δείξατε...

Και καθώς ο Ζάκ στεκόταν ακίνητος σαν παράλυτος νιώθοντας ένα άσηκωτο βάρος στο κεφάλι του κι' ένα πέπλο έμπρός στα μάτια του, ή Μαργζολαίν του είπε:

— "Ελα, Ζάκ... Και κάνε υπομονή, παιδί μου..."

"Εφυγαν άθόρυβα σαν να ήθελαν να μην παρατηρήσει κανείς την αποχώρησή τους.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΥΠΗΝΗΜΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Στό σαλόνι όλοι έμεναν σιωπηλοί. Η σκηνή αυτή ήταν τόσο σκληρή στην απλότητά της, που όλοι έμεναν έμμεσασμένοι, νιώθοντας κάποια δυσφορία σαν να είχε γίνει μια άδικία.

— Τό καυμένο τό παιδί! Νά τό δώζουμε έτσι! ψιθύρισε ο Μπερνάρ.

— "Εγώ λυπούμαι περισσότερο από όλους γι' αυτό, είπε ο συνταγματάρχης, περισσότερο άκόμη κι' από σένα, γιατί τον αγαπούσα πολύ αυτόν τον υπαξιωματικό, όχι μόνο για την ύπηρεσία που μου είχε προσφέρει, αλλά για τις άνώτερες άρετές του πνεύματος και της καρδιάς που είχα διακρίνει σ' αυτόν. Κι' όλα αυτά, ή ευγένεια της ψυχής του και ή εξυπνάδα του, έσθυσαν μπροστά σ' ένα πράσινο τραπέζι... Μπορούσα να φερθώ διαφορετικά απ' ό,τι φέρθκα; Μαργαρίτα, γυιέ μου, έσύ, που θά γίνης μεθάρσιο στρατιώτης όπως ο Ζάκ, κι' έσύ, Μπερνερέ μου που είσαι τόσο έπαικτικος μά και τόσο δίκαιη συγχρόνως, σας κάνω και τους τρεις, για μια στιγμή, κριτάς μου... Τί έπρεπε να κάνω;

Κανείς δεν άπάντησε. Και οι τρεις

ΔΙΚΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Η Μαργαρίτα ντε Πονταλές, γυναίκα τώρα του συνταγματάρχου ντε Σεβερνύ, είχε διαπράξει κάποιο νεανικό παράπτωμα, καρπός του οποίου ήταν ο νεαρός υπαξιωματικός Ζάκ. Οι γονείς της τότε, την υποχρέωσαν να παντρευθεί τον ντε Σεβερνύ ο οποίος ήτο πολύ πλούσιος. Περνούν τα χρόνια. Ο έραστής της Μαργαρίτας, Ροζέ Ρεμοντέ, πεθαίνει, και τό παιδί της, που τό είχε βρει μόνο σ' ένα δάσος ή μικρούλα τότε κόρη ένδς πλανιδίου γανωματή, ή Μαργζολαίν, γίνεται τώρα ο ώραιος υπαξιωματικός Ζάκ. Ο νέος μένει μαζί με την παιδική του φίλη Μαργζολαίν και τον θείο της Σεζάρ. Οι δυο νέοι αγαπιούνται τρελλά. Οι γονείς της Μαργαρίτας, είχαν ένα έπιστάτη, τον Έρβέ. Αυτός μαθαίνοντας από την Μαργζολαίν τό μυστικό της γεννήσεως και της υπάξεως του Ζάκ, σκέπτεται να τό έμμεταλλευθή για να εκβιάσει την Μαργαρίτα και να της πάρη χρήματα. Της παρουσιάζει, λοιπόν, για τό χαμένο παιδί της, κάποιον άλλο νέο, τον Πιέρ Ζιρόντ. Η Μαργαρίτα πιστεύει ότι ξαναβρήκε τον γιού της και δίνει στον Έρβέ τα χρήματα που της είχε ζητήσει. Θέλοντας όμως ο Έρβέ να έξασφαλίση καλλίτερα την επίχειρήσή του, παρασέρει ένα θράδι τον Ζάκ, τον όποιον έγνώρισε στο σπίτι της Μαργζολαίν, σε μια χαρτοπαικτική λέσχη όπου ο νέος πέφτει θύμα συκοφαντικής ένέδρας. Τον κατηγορούν για κλέφτη και τον διώχνουν. Οι έφημερίδες μιλούν για τό σκάνδαλον και ο συνταγματάρχης ντε Σεβερνύ, που είχαν άποσπάσει προηγουμένως τον λόγο του νέου ότι δεν θα ξαναπαίξει, τό κάνει δριμυιότες παρατηρήσεις και τό λέγει να φύγη από τό σπίτι του. Ο Ζάκ παίρνει την Μαργζολαίν και έτοιμάζονται να φύγουν από τη δεξίωση, όποτε ή Μαργαρίτα και τα δυο παιδιά, που είχαν άκούσει την περιπέτεια του Ζάκ και που τον θεωρούσαν άθωο, περικυκλώνουν τον συνταγματάρχη.

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

έξακολουθούσαν ν' αγαπούν τον Ζάκ και να πιστεύουν σ' αυτόν. Η βεβαιότης της αθωότητός του δεν έπήγαζε από την λογική τους, άλλ' από τη καρδιά τους. Δεν κύτταζε την λογική ή βεβαιότης αυτή, αλλά ήταν, μολταυτά, υποχρεωμένοι ν' άναγνωρίσουν ότι ο συνταγματάρχης δεν είχε κάνει, παρά τό καθήκον του.

Η σκηνή αυτή έφριξε μια σκιά στην βραδυνή γιορτή, που προαναγγελλόταν τόσο έγκάρδια.

"Όπως είχε υποσχεθεί ή Μαργαρίτα στον Πιέρ Ζιρόντ, είχε άνασυνδέσει στενότερες σχέσεις με τον αδελφό της Άντουάν ντε Πονταλές. Ο Άντουάν ήταν καλεσμένος αυτό τό βράδυ, και ο Πιέρ τον συνόδευε.

Δεν μπορούμε να πούμε, βέβαια, ότι ή κυρία ντε Σεβερνύ δεν αισθανόταν κάποιο τρόπο, εισάγοντας έτσι στο σπίτι του συζύγου της τό παιδί αυτό, που θά ήταν άσφαλώς ή αίτία ένδς αιωνίου χωρισμού, αν ο Ζωρς ύπωψιάζόταν την ύπαρξή του.

Μά ή Μαργαρίτα είχε άδύνατο χαρακτήρα. Έξ άλλου, σκεφτόταν ότι θά ήταν πολύ σκληρό ν' άρνηθή την χάρη αυτή στον Ζιρόντ, ύστερα από όσα είχε ύποφέρει. Και ύπεχώρησε στην επιθυμία αυτή του έγκαταλειφέντος παιδιού της, για να μη φανή ότι δεν του δίνει σημασία. Κι' έκείνη, που ήταν ένοχος όχι για την έγκατάλειψή του, άλλ' ένοχος ένδς κάποιου νεανικού παραπτώματος, δεν ήθελε να φαντασθή ο Ζιρόντ ότι αυτός ήταν ένα έμπόδιο στην ζωή της.

Καταλάβαινε πάντως, ότι ή άπερισκεψία της ήταν μεγάλη, αισθανόταν άνησυχία και ταραχή και άπέδευε την παρουσία του συζύγου της, άδυνατώντας ν' άντικρύση τό βλέμμα του.

Δυο αίσθηματά, έξ ίσου δυνατά, πάλευαν μέσα στην ψυχή της: ή εύγνωμοσύνη, που έννοιωθε για τον συζυγό της που την ελάτρευε πάντοτε, και αυτό τό άκαθόριστο άκόμη συναίσθημα, που έννοιωθε για τον άγνωστο αυτό νέο, ο όποιος έπεσε τόσο άπότομα μέσα στην ζωή της και της ώφειλε την ζωή του.

Η μητέρα, από τό ένα μέρος — που είχε στερηθεί τον γιού της περισσότερο από είκοσι χρόνια — και από τό άλλο, ή στοργική και τρυφερή σύζυγος, που είχε λησμονήσει τον έρωτα της νέας κοπέλλας για να μη θυμάται πιά παρά τον άνδρα που της είχε κάνει τη ζωή τόσο όμορφη κι' εύτυχισμένη, διωντάς της καθημερινώς τις άποδείξεις της άφοσίωσώς του.

Μια πάλη διαδραματιζόταν μέσα στην ψυχή της, και την τάραζε βαθύτατα.

Ο Ζιρόντ μπηκε, άκολουθώντας τον Άντουάν ντε Πονταλές.

Οι παρουσιάσεις έγιναν και ή κ. ντε Σεβερνύ, βλέποντας τον Ζιρόντ κοντά στον γιού της τον Μπερνάρ, και την κόρη της την Μπερνερέ, έννοιωσε έξαφνα έναν άόριστο φόβο να φουντώνη μέσα της. Της φάνηκε ότι ήταν ένας έ-

χθρός που έξαζε μέσα στο ήρεμο σπίτι της, έτσι άπότομα, και ότι κάτι άγνωστο άκόμα άπειλούσε την ήσυχία των νομίμων παιδιών της.

Την στιγμή που ο Ζιρόντ χαιρετούσε θαυμάσια την Μπερνερέ, άντελήφθη τό γοητευμένο βλέμμα που ή κοπέλλα έβριχνε στον νέο. Η Μαργαρίτα άνατρίχασε. Ήταν γυναίκα. Ο Ζιρόντ είχε μια όμορφη γλυκεία και σαγηνευτική, μια από τις όμορφιές εκείνες που άρέσουν πολύ στις γυναίκες.

Και μια σκέψη θανάσιμη και κεραυνόβολος έπληξε την καρδιά της φτωχής μητέρας:

— "Αν ή Μπερνερέ έρωτευόταν τον νέον αυτόν!

Τότε, με μια ένστικτη κίνηση, που περιέκλειε όλη την ταραγμένη μητρότητά της, τράβηξε την Μπερνερέ στην άγκαλιά της, σαν να ήθελε να την προστατεύση, και την φίλησε.

Οι καλεσμένοι ήταν πολυάριθμοι. Μετά τό δείπνο, όλα τα παράθυρα του μεγάρου άνοιχθηκαν. Σ' ένα από τα σαλόνια τοποθετήθηκε μια όρχήστρα κατό τοίσιον τρόπο, ώστε να μπορούν να χορεύουν έξ ίσου καλά μέσα στο σπίτι και έξω απ' αυτό.

Τα παράθυρα έβλεπαν στους κήπους του μεγάρου, που σκιάζονταν από περίφημα δένδρα, έπάνω στα όποια ήταν κρεμασμένα πολύχρωμα φανάρια, που έδιναν στην δεξίωση μια έμφάνιση άγροτικής έορτης.

Θά νόμιζε κανείς ότι βρίσκεται σε κανέναν κύρσο 100 λεύγες μακριά από τό Παρίσι.

Η άνάμνησις του Ζάκ έμπόδιζε τον συνταγματάρχη να είναι εύθυμος, καθώς και την Μαργαρίτα.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Βέβαια, ήταν υποχρεωμένοι να μη δείχνουν τη λύπη τους. Τα πρόσπα τους χαμογελούσαν σε κάθε καλεσμένο, μά και οι τέσσερις διατηρούσαν κάποια ρυτίδα στο μέτωπο.

Ο Ζιρόντ διέσχισε τους κήπους, άπομακρυνόμενος από τους άλλους. Δεν έπιχειρούσε καν να συναντηθή με την Μαργαρίτα, και ή κυρία ντε Σεβερνύ, διακρίνοντάς τον από μακριά, άντλήλαξε μαζί του μια θιαστική ματιά, που έδειχνε πως το ήταν εύνώμων για την περίσκεψη και την διακριτικότητα του.

— Κάνει καλά που φέρεται έτσι, σκεφτόταν. Δεν θα μετανόησω, τουλάχιστον, που τον έφερα κοντά μου.

Μέσα στην καρδιά του νέου — ή όποια, παρ' όλα όσα είχαν συμβεί, δεν ήταν διεφθαρμένη—γεννόταν ένας οίκτος για την γυναίκα αυτή, που έξαπατούσε τόσο άθλια μαζί με τον Έρβέ.

Φανόταν τόσο φοβισμένη και τόσο γλυκεία, που ντροπέταν για την ύποκρισία του. Μια λύσσα τον κυριεύε για την άτιμία του και έσφιγγε τις γροθιές του, επαναλαμβάνοντας γεμάτος όργη:

— Γιατί να με ξαναβρή αυτός ο άνθρωπος;...

Ήταν μια στοργή, που χάραζε σιγά σιγά ένα δρόμο προς την ψυχή του — ένα δρόμο που τον έδειχναν ή τύψεις και ο οίκτος. Είχε προειδοποιήσει τον Έρβέ: Τί θα συμβεί αν αγαπήσω πραγματικά, σαν μια μητέρα, την κυρία ντε Σεβερνύ; Ο Έρβέ είχε άνασκηκώσει άδιάφορα τους άμους. Και όμως, αυτό θά συνέβαινε ίσως!...

Ο Ζιρόντ περπατούσε, όνεροπολώντας στις άλλές του κήπου των Σεβερνύ. Και δυο φορές ήδη, από την στιγμή που είχε πατήσει τό πόδι του στο μέγαρο, είχε συναντηθή με την Μπερνερέ.

Πρό όλίγου, στο σαλόνι, είχε άπομακρυνθή εύθως μετά την παρουσίασή του από τον Άντουάν ντε Πονταλές, μά δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά που περπατούσε στον κήπο, όταν είδε νάρχωνται προς τό μέρος του, στην ίδια αλλέα, την Μπερνερέ με τον αδελφό της.

Στενοχωρημένος ο Ζιρόντ θέλησε ν' αλλάξει δρόμο. Μά ήταν πιά άργά. Πέρασε κοντά τους. Η Μπερνερέ, χωρίς ίσως ν' άντιλαμβάνεται τί κάνει, στάθηκε έξ ένστικτο, σπληνζόμενη στο μπράτσο του αδελφού της, όταν πέρασε ο Ζιρόντ.

Τα μάτια της είχαν καρφωθή στον νέο. Κοκκίνισε, ύστερα έγινε κατάνυκμη, πιδ χλωμή απ' ό,τι ήταν συνήθως. Τα διάφανα βλέφαρά της είχαν χαμηλώσει έπάνω στα μεγάλα μάτια της, που έλαμπαν από τον πυρετό των φησικών, και ύγρανε με την γλώσσα της τα χείλη της, που έντονη συγκίνηση είχε στεγνώσει άπότομα.

Στα δυστυχισμένα αυτά άσθενικά πλάσματα οι έντοπώσεις πάλλουν άμέσως τα άδύνατα και ύπερεξημένα νεύρα.

Βέβαια, ο Ζιρόντ κατάλαβε ότι της άρεσε. Στην αθωότητά της, ή παιδούλα δεν σκέφθηκε καν να ύποκριθ...

Η Μπερνερέ είχε μια από τις εύθραυστες εκείνες άνθινες όμορφιές, που ένα δυνατότερο φύσημα άνέμου μαράννει, που λίγο κρύο τις θαμπώνει, που ένας έντονος ήλιος τις καίει...

Τα μάτια της ήταν τόσο βαθειά, και στο βλέμμα τους καθρεφτιζόταν τόση

γλύκα, που δεν ήταν δυνατόν να περάσει κανείς αδιάφορος μπροστά της.

Μπορούσε κανείς να μη αισθανθεί έρωτα γι' αυτήν; Πάντως, όλοι την αγαπούσαν. "Ήξεραν, έξ' αλλου, ότι η υγεία της ήταν πολύ αδύνατη. "Ήξεραν ότι δύσκολα θα έφθανε στα είκοσι της χρόνια. Μήπως χρειάζονταν περισσότερα, για να προκαλέσουν έναν βαθύτατο οίκτο; Είχε το πλάν για να είναι ευτυχισμένη, και ήταν καταδικασμένη να πεθάνει μέσα στα νεύδα της!... Φυσικά, δεν το είχαν πη στην δυστυχισμένη ότι ο θάνατος την καραδοκούσε στη γωνιά των 20 χρόνων της... Μά, αν το βλέμμα της ήταν τόσο παρατεταμένο, αν υπήρχαν τόσα πράγματα στο μακρινό βελούδινο βάθος του βλέμματος αυτό, τόση μελαγχολία, τόση έγκαρτερηση, δεν ήταν, ίσως, επειδή η παιδούλα είχε το προαίσθημα του προσεχούς θανάτου της;

Είχε σκεφθεί τον έρωτα ή Μπερνάρ... Ποιά νέα κοπέλλα δεν συλλογίζεται τον έρωτα;

Γύρω της, ανάμεσα σ' όλους τους νεαρούς, που σύχναζαν στο μέγαρο της οδοῦ "Αμπέρ, κανείς δεν είχε συγκινήσει την καρδιά της.

Και, νά, που, ξαφνικά, έμπρός στον Ζιρόντ, αίσθανόταν μία συγκίνηση τόσο γλυκεία και τόσο οδυνηρή, για την οποία ήταν ευτυχισμένη και δυστυχισμένη συγχρόνως.

Η συγκίνησης της έφερε κάποιο ρίγος, και ο Μπερνάρ, που κρατούσε το μπράτσο της, την ένοιωσε ν' αναρριγώ.

— Τί έχεις, Μπερνάρ; την ρώτησε ανήσυχος. Κρυώνει!...

— Μά, όχι!...

— Αλήθεια... δεν θέλεις να μπουμέ μέσα;...

— Όχι! Η βραδυά είναι θαυμασία και βρισκόμαι ότι κανείς ζήτη.

— Αισθάνεσαι καλά;

Στηρίχτηκε τρυφερά στο μπράτσο του Μπερνάρ και είπε:

— Ω, ναι, Μπερνάρ μου! Είμαι καλά... Είμαι ευτυχισμένη...

Υπήρχε στην φωνή της μία τρυφερότης τόσο θερμή, που εκείνος την κύταξε με άπορία. Τά μάτια της έλαμπαν, τά μάγουλά της είχαν πορφύρασει.

— Ωστε σου άρέσουν οι γιορτές, οι χοροί, οι δεξιότητες, μικρούλα κομική; της είπε γελώντας και σφίγγοντας το μπράτσο της αδελφής του.

— Ω, όχι! Ο κόσμος, οι χοροί, οι γιορτές, όλα αυτά με αφήνουν αδιάφορη...

— Μολαταύτα, φαίνεσαι πιο εύθυμη... πιά ευτυχισμένη... εδώ και λίγη ώρα, έ; Θάλεγε κανείς ότι ξέχασες την περιπέτεια του φτωχού μας Ζάκ...

Τού Ζάκ; Δεν τον σκεφτόταν πιά πράγματι. Ο έρωας είναι εγωιστής.

— Δεν ξέρω γιατί, απήντησε εκείνη. Μά σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είμαι ευτυχισμένη που ζω...

Δεν έχεις παρατηρήσει κι' εσύ, αδελφούλη, ότι υπάρχουν μέρες, όπου ανοίγει η καρδιά και αισθάνεται κανείς ότι αγαπά όλο τον κόσμο;

Ο Μπερνάρ έσκυψε σ' αυτή της και της είπε χαμηλόφωνα, μ' ένα χαμόγελο:

— Δεσποινίς, δεν ξέρω αν βρίσκεσθε σήμερα σε μία απ' τις μέρες αυτές. Μά θέλετε να μου επιτρέψετε να σας άπειθυβύνω μια έρώτηση;

— Σας το επιτρέπω, κύριε, απήντησε εκείνη, μιμούμενη το τυπικό ύφος του αδελφού της.

— Μήπως βρίσκεσθε μάλλον σε μία από τις μέρες εκείνες... που αντιλαμβάνεται κανείς ότι αγαπά... όχι όλον τον κόσμο, αλλά κάποιον μονάχα;...

— Μά, γιατί στενοχωριέσαι, αδελφούλα; αγαπημένη; Τί κακό βρίσκεις σ' αυτό;

— Σε παρακαλώ, Μπερνάρ, μην έμμένεις!...

— Σε λύπησα, αδελφούλα; Μά η συγκίνησής της είχε ήδη μετριάσει. Άρχισε να γελά:

— Όχι! Είπε. Και μπροστά στα μάτια της περνούσε την στιγμή εκείνη ή μελαγχολία και γλυκεία φυσιογνωμία με τά λεπτά και κανονικά χαρακτηριστικά, με τά μαύρα μάτια, που άστραφταν, του Πιέρ Ζιρόντ.

— Ένα τέταρτο αργότερα, θρισκόταν πάλι μπροστά του. Την φορά αυτή ήταν μισή. Μά ακριβώς επειδή ήταν μόνη, πέρασε έμπρός στον Ζιρόντ με τά μάτια χαμηλωμένα.

— Έξαφνα ανατρίχιασε: Γύρω τους, ηγαυινόεργονταν διάφοροι καλεσμένοι, άνδρες και γυναίκες. Είδε τον Ζιρόντ που προχώρησε προς το μέρος της με σεβασμό.

— Δεσποινίς, είπε υποκλινόμενος, θέλετε να μου κάνετε την τιμή να μου παραχωρήσετε ένα από τά προσεχή θάλας;

— Μάλιστα, κύριε, απήντησε αδύνατα.

Δική σου για πάντα!

θάνεται κανείς ότι αγαπά... όχι όλον τον κόσμο, αλλά κάποιον μονάχα;...

— Μά, γιατί στενοχωριέσαι, αδελφούλα; αγαπημένη; Τί κακό βρίσκεις σ' αυτό;

— Σε παρακαλώ, Μπερνάρ, μην έμμένεις!...

— Σε λύπησα, αδελφούλα; Μά η συγκίνησής της είχε ήδη μετριάσει. Άρχισε να γελά:

— Όχι! Είπε. Και μπροστά στα μάτια της περνούσε την στιγμή εκείνη ή μελαγχολία και γλυκεία φυσιογνωμία με τά λεπτά και κανονικά χαρακτηριστικά, με τά μαύρα μάτια, που άστραφταν, του Πιέρ Ζιρόντ.

— Ένα τέταρτο αργότερα, θρισκόταν πάλι μπροστά του. Την φορά αυτή ήταν μισή. Μά ακριβώς επειδή ήταν μόνη, πέρασε έμπρός στον Ζιρόντ με τά μάτια χαμηλωμένα.

— Έξαφνα ανατρίχιασε: Γύρω τους, ηγαυινόεργονταν διάφοροι καλεσμένοι, άνδρες και γυναίκες. Είδε τον Ζιρόντ που προχώρησε προς το μέρος της με σεβασμό.

— Δεσποινίς, είπε υποκλινόμενος, θέλετε να μου κάνετε την τιμή να μου παραχωρήσετε ένα από τά προσεχή θάλας;

— Μάλιστα, κύριε, απήντησε αδύνατα.

Και τραβώντας ένα μικρό φιλιτισέ, νιο καρνέ σε σχήμα θεντάγιας παρατήρησε τους χορούς που της είχαν ζητηθή και τους είχε παραχωρήσει ήδη.

— Τό τρίτο θάλας, κύριε, είπε. Χαιρετήθηκαν. Εκείνη άποσύρεται τρέμοντας. Είναι πολύ φυσικό αυτό που έκανε τώρα και μολαταύτα της φαίνεται ότι έκανε κάποιο σφάλμα. Είναι ανήσυχη και νιώθει κάτι να της σφίγγει την καρδιά.

Ο χορός άρχισε. Η μουσική έρχεται, μυστηριώδης, θγαίνοντας από τό σαλόνι και ξεψυχά λικνιστικά ανάμεσα στα ώρια δένδρα, στην πρασινάδα και στα λουλούδια.

Όταν ο Ζιρόντ άκούει την προεισαγωγή του τρίτου θάλας, ηγαίνει να έρρη την Μπερνάρ. Και σε λίγο χωρεύουν ανάμεσα σ' άλλα ζευγάρια.

Αισθάνεται μία γοητευτική συγκίνηση νοιώθοντας μέσα στα χέρια του την λεπτή αυτή μεσούλα και τό παιδιαστικό αυτό χεράκι.

Έχει κοντά- κοντά του τό κοριτσίστικο αυτό προσωπάκι που δεν ξέρει ακόμα να κρύβει τις έντυπσεις της ψυχής του, άκόμη και τις πιο φευγάλες. Βλέπει κάτω από τό ρός κορσάς να χτυπά ή καρδιά. Και καταλαβαίνει ότι ή καρδιά αυτή χτυπά για κείνον, ότι έχει πάρει ξαφνικά μία θέση στη ζωή της νέας κοπέλλας, ότι τό χορός αυτός θα μείνει μέσα στις άναμνήσεις τους. Δεν φαίνεται πιά να ύποφέρει. Δεν θάλεγε κανείς ότι είναι άρρωστη. Αντιθέτως τό αίμα κυλά έλεύθερα κάτω από τό διάφανο δέρμα

υστερα από την ζωηρότητα του χορού. Τά μάτια είναι ολόφωτα. Τά μισάνοιχτα χείλη αφήνουν να φαίνονται τά δόντια, μικρά, κανονικώτατα, έκθαμβωτικά λευκά.

Είναι ευτυχισμένη και ποτέ δεν αισθάνθηκε τόν έαυτο της καλύτερα.

Την παρασύρει τρυφερά. Την χορεύει με μεγάλη προσοχή. Δεν θέλει να κουράσει την παιδούλα αυτή... Μά να που ξαφνικά την αισθάνεται να κλονίζεται μέσα στα χέρια του.

Εκείνη έγκαταλείπεται, κοντεύει να σωριασθή. Ο Πιέρ την συγκρατεί. Η Μπερνάρ έχει χλωμιάσει. Τά μάτια της θυσιστηκαν μέσα στις κόγχες των. Πρό όλίγου ήταν ρόδινο τό πρόσωπό της. Τώρα φαίνονται μόνο στα μύλα των παρεϊών δυό κόκκινες κηλίδες.

Κλείνει τά μάτια της...

— Δεσποινίς, λέγει εκείνος τρυφερό, τί έχεις, λοιπόν;... Μιά ζάλη; Βρίσκονται σ' ένα μικρό έρημο σαλόνι γεμάτο από λουλούδια. Την οδηγεί σε μία πολυθρόνα σηκωτή σχεδόν. Η Μπερνάρ έσωριασται εκεί κουρασμένη, συντετριμμένη, με τό κεφάλι στο στήθος.

— Δεσποινίς, δεν τολμώ να σας άφήσω και όμως θάπρεπε να είδοποιήσω τόν αδελφό σας, την μητέρα σας... Εκείνη κάνει ένα άνηθικό νεύμα. Φέρνει τό μαντήλι της στα χείλη της και τό κρατεί λίγα λεπτά. Την πιάνει ένας θήλας ξερός νευρικός, υπόκωφος και ο Πιέρ Ζιρόντ θέλει στο μαντήλι λίγες κηλίδες αίματος.

— Δεν είναι τίποτα, λέγει ή Μπερνάρ, συγχωρήστε με.

Σηκώνεται. Είναι φόβερά αδύνατη και στηρίζεται στο μπράτσο του συνοδού της. Τέλος συνέρχεται.

Δεν θάπρεπε, να χορέψω, λέγει, μου τό έχουν ανέκαθεν άπαγορεύσει, μά δεν ύποκαούω ποτέ... Ο χορός με κουράζει...

Μ' ένα χαμόγελο άπέραντης λύπης πρόσθεσε:

— Δεν είμαι δυνατή...

Ο Ζιρόντ ένοιωσε να μεγαλώνει ο οίκτος του για τό παιδί αυτό.

Τό παρατηρούσε με δειλία, με φόβο. Φαινόταν ντροπισαμένη που είχε φανερώσει έτσι την αδυναμία της και θάλεγε κανείς ότι προσπαθούσε να της την συγχωρήσουν.

— Οδηγήστε με πίσω στην μητέρα μου, κύριε, είπε. Άλλά πρό πάντων μην της πείτε ότι ήμου άρρωστη... Θά τρώμαζε... Της τό κρύβω όσο μπορώ περισσότερο. Κι' έπειτα, άλλωστε, τό μού πέρασε. Μήπως είμαι άκόμα λίγο χλωμή;

Τόν παρέσυρε έμπρός σ' έναν καθρέφτη και κύταξε τό πρόσωπό της από πολύ κοντά:

— Όχι περισσότερο από τό συνεισμένο, ψιθύρισε.

Ο Ζιρόντ, την ώδήγησε, όπως τό έπιθυμούσε, κοντά στην Μαργαρίτα.

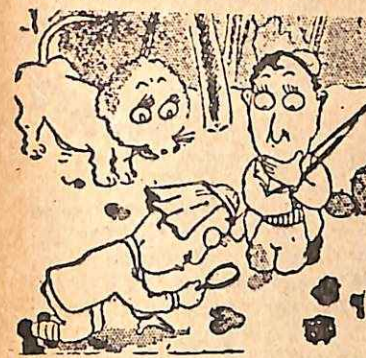
Βλέποντάς τους, μαζί, ή κυρία ντε Σεβερν ένοιωσε και πάλι εκείνο τό σφίξιμο στην καρδιά, που ήδη και μία φορά προηγουμένως την είχε προειδοποιήσει για μία προσεχή λύση.

Τί θα συνέβαινε, λοιπόν, αν ή παιδούλα αυτή έρωτευόταν τόν νέο; Η παιδούλα αυτή που ήταν ή κόρη της; Τόν νέο αυτόν που ήταν ο γυιός της;

— Όχι, έπρεπε να τό έμποδίσω αυτό με κάθε θυσία!

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

—...οι όμως στοιχηματίζω ότι δεν είναι άποτυπώματα λεονταριού....

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η νεαρά Κα Χ. δεν τά περνούσε από τινος και τόσο καλά με τόν άνδρα της. Τού παρενοητό διαρκώς για την άδιαφορία του, έξ ου γινόταν και ιστορίες που κατέληγαν πάντα σε νεύρα.

— Και εν τούτοις, λέγει μία μέρα, τού άνδρός της ή Κα Χ.— που σημειωτέον δεν ήτο και τόσο όμορφη—όλοι οι άνδρες δεν είναι σάν και σένα!

— Άηλαδής!

— Νά θέλω να πώ, ότι είσαι ο μόνος που δεν με προσέχεις.

— Πώς τό ξέρεις αυτό;

— Δεν έχωμε παρά να θυγούμε μία μέρα μαζί έξω. Εγώ θα ηγαίνω μπόρ και σ' ύθωρεσαι από πίσω μου. Θά ήδης τότε πώς όλοι οι άνδρες θα γυρίζουν και θα με κυττούν.

Ο σύζυγος δέχθηκε τό πείραμα και διεπίστωσε πραγματικά, πώς όλοι οι άνδρες που συναντούσαν, έστρεφαν και την κύτταξαν.

Από τότε άλλαξε στάση άπέναντί της.

Πέρασαν χρόνια, όπότε ένα θράδυ, σε κάποια σχετική συζήτηση, λέει ο κ. Χ. της γυναίκας του:

— Είμαι όμως περίεργος, να μάθω τί θόρωνα σε σένα οι άνδρες και σε κύτταζαν στο δρόμο.

— Τίποτε, τού άπαντά μ' ένα πονηρό χαμόγελο ή γυναίκα του:

— Άπλοστάτα: όταν περνούσα τούς έδωχα τη γλώσσα μου!

Ο Μάριος και ο Όλιβ

συζητούν στη Μασαλία

ΤΟ ΜΟΝΟ

ΑΔΥΝΑΤΟ

Ο ΟΛΙΒ ΤΑ

ΠΑΡΑΛΕΕΙ

Η γυναίκα του Μάριου είναι άρρωστη. Έρχεται ο γιατρός και άφου την έξετάζει παίρνει κατά μέρος τόν Μάριο και τού λέγει.

— Τά πράγματα είναι σοβαρά, αλλά δεν πρέπει και να άπελπιζόμαστε. Τό πρώτο που έχετε να κάνετε είναι να της συστήσετε να μ' ή μιλά διόλου. Έπειτα....

— Σταμάτα γιατρέ, κάνει ο Μάριος. Η βάζεις τόν όρο αυτό τό τελευταίο ή δεν γίνεται τίποτε!...

ΣΠΙΡΤΟ ΚΑΙ ΚΟΥΜΠΙ

Ο Μάριος και ο Όλιβ συζητούσαν εκείνη την ήμερα ζωηρότατα. Καυχιόταν ο Όλιβ ότι στην πατρίδα του, ένα χωριό έξω από την Μασαλία, υπήρχαν τέτοια χωράφια, που αν άφηνες να πέσει ένα σπύρο, τόν άλλο χρόνο θά φύτρωνε διάκερο δάσος.

— Αυτό δεν είναι τίποτε, είπε ο Μάριος. Στην Μασαλία ρίχνεις κάτω ένα κουμπι και μετά όκτώ μέρες βρίσκεις στην θέση του ένα παντελόνι!...

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΙ

Ο Όλιβ, διηγείται ένα κυνήγι του στην ζούγκλα.

— Ημιασαν λέει πέντε έξη φίλοι και κυνηγούσαμε πιθήκους.

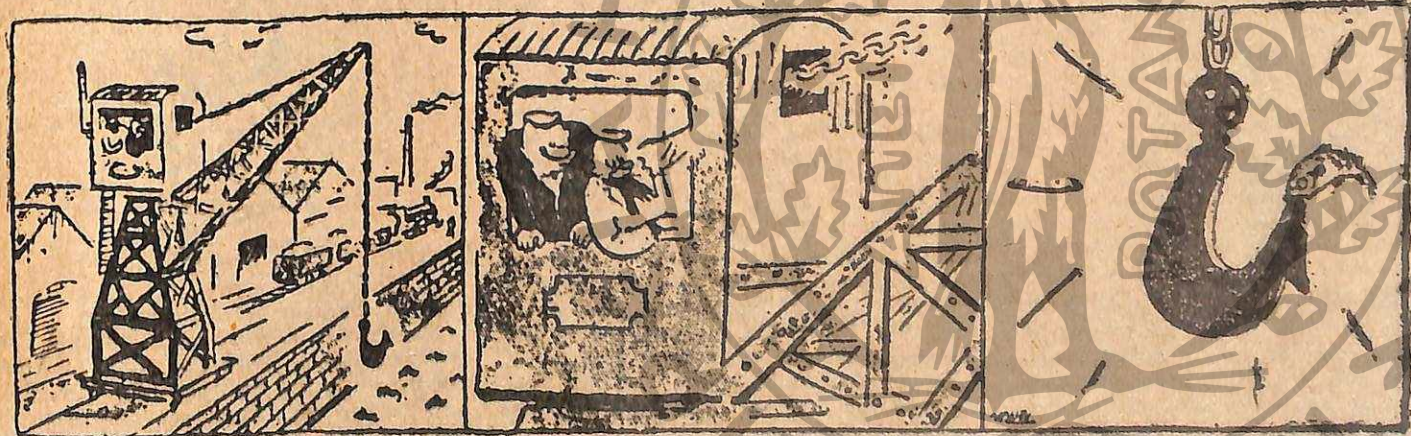
» Ένας φίλος μου σημάδευε ένα πιθήκακι για να τό πληρώσει στο πόδι και να τό πιάσει.

» Η μητέρα τότε τρέχει και κρεμίζεται στο λαμό μου, σάν να έη ούσε προστασία...

Και ο Μάριος διακρίποντάς τον:

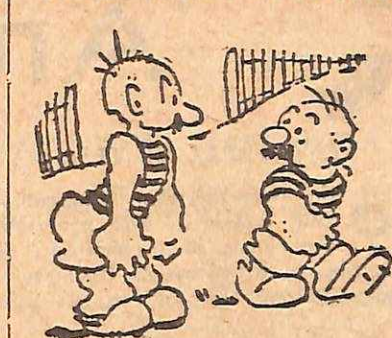
— Θά σε πήρε φαίνεται για τόν άντρα της!...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

Οι φίλοι μας Μπίλ και Μπούλ, έργάζονται στο λιμάνι, ως έκφορτωτά σε κάποιο γερανό. Κάποιο άπόγευμα που δεν είχαν δουλειά, τούς έρχεται ή ιδέα να ψαρέψουν. Πώς όμως να κάνουν που δεν είχαν μαζί τους κανένα σύνεργο; Ο κ. Μπίλ τότε είχε μία φαεινή ιδέα...

ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΒΡΟΓΗΣ

— Τρέχετε τόν Μαραθώνιο; Έγώ τρέχω στα 100. Μπορεί να σας κάνω παρέα για λίγο...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ο Βίκτωρ Ούγκω, έτρωγε μ' ένα φίλο του, άσημαντο συγγραφέα, που ήθελε εν τούτοις να φαίνεται πάντα στην πρώτη γραμμή, άδιαφορόντας για τις κριτικές που έδημοσιεύοντο εις βάρος του.

Εκείνη την ήμερα, ένα φύλλο είχε δημοσιεύσει ένα δριμύτατο άρθρο κάποιου άγνωστου σχεδόν κριτικού έγαντίον του. Έξω φρενών ο συγγραφέας λέει τού Ούγκω, δείχνοντάς του την έφημερίδα με τό ύβριστικώτατο άρθρο:

— Τούτη τη φορά δεν θα περάσει έτσι τό πράγμα. Θά κυθή αμα! Θά τόν καλέσω σε μονομαχία! Θά...

— Δεν θα κάνεις τίποτε άπ' αυτό, τού λέει ο Ούγκω. Οι μισοί από τούς αναγνώστες αυτής της έφημερίδας, δεν είδαν τό άρθρο που σε βρίζει. Οι μισοί πάλι, άπ' αυτούς που τό είδαν, δεν τό διάβασαν άμα είδαν τό όνομά σου. Οι μισοί από εκείνους που τό διάβασαν δεν τό κατάλαβαν. Οι μισοί από εκείνους που τό κατάλαβαν δεν τό πίστεψαν. Και οι μισοί από εκείνους που τό πίστεψαν είναι άνθρωποι χωρίς καμμιή σημασία...

Και ο φίλος του δεν έπέμενε πιά διόλου στα αιματηρά σχέδιά του.

'Απ' όλα δι' όλους

ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΤΡΙΑ ΜΑΤΙΑ

Οι Νέα Ζηλανδία βρίσκεται ο τελευταίος απόγονος ενός προϊστορικού όντος, όπως οι δεινόσαυροι, οι ιχθυόσαυροι, οι στεγόσαυροι. Πρόκειται για ένα περιεργότατο είδος σαύρας με τρία μάτια!

Οι ζωολόγοι υποστηρίζουν ότι το είδος αυτό... ήμιασε εδώ και 180 εκατομμύρια—μονάχα...—χρόνια στα βραχώδη νησιά που βρίσκονται κατά μήκος των ακτών της Νέας Ζηλανδίας. Είναι η σαύρα αυτή μια μικρογραφία των προϊστορικών τεράτων που αναφέραμε. Στο μέρος της είναι γνωστή με το όνομα Τουατάρ. Τα τρία από τα μάτια της, το μεσαίο, είναι σκεπασμένο από ένα λεπτότατο δέρμα, έχει όμως εν τάξει το όπτικό νεύρο και την κόρη.

Η νεοζηλανδική κυβέρνηση έλαβε ειδικά μέτρα για να προστατεύσει το σπάνιο αυτό είδος του ζωικού βασιλείου.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ... ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΑ

Οσιμώτατα πράγματα συνέβησαν τις τελευταίες αυτές μέρες στο τελωνείο του 'Αγίου Φραγκίσκου.

Στο τελωνείο αυτό έφθανε κατ' ευθείαν από την Κίνα ένα κασσόνι προοριζόμενο για ένα 'Ινστιτούτο καλλονής του 'Αγ. Φραγκίσκου, με την επιγραφή «Ανταλλακτικά».

Ο τελώνης, περιέργως, να δη τί είδους ανταλλακτικά ήταν αυτά που έφερνε το 'Ινστιτούτο Καλλονής, διέταξε το άνοιγμα του κιβωτίου. Και τότε, προς μεγάλη του έκπληξη είδε ότι περιείχε μέσα σε μπουνάλες γεμάτες οινόπνευμα... ατύα! Φώναξαν τον διευθυντή του 'Ινστιτούτου, ο οποίος έλλη-ροφόρησε τους κατάπληκτους τελωνειακούς ότι πρόκειται περί αυτών που χρησιμοποιούνται στις αισθητικές εγχειρήσεις και που

τους έστειλε από το κινεζικό μέτωπο ο αντιπρόσωπος των στην Κίνα! Έν τούτοις, το κινώτιο δεν παρεδόθη στον παραλήπτη του. Ο τελώνης του 'Αγ. Φραγκίσκου βασίζομενος στον νόμο που απαγορεύει την μεταναστευση των Κιτρίνων στην 'Αμερική, δεν έννοωσε να επιτρέψει το έκτελώνισμα του μακιγέρου έμπορεύματος, αφού, όπως είπε, πρόκειται περί αυτών Κιτρίνων!...

Έδωσε ο διευθυντής του 'Ινστιτούτου, να αποταθή στο ύπουργείο του 'Εμπορίου, να γίνει συμβούλιο νομικών για να δηγή αποφασίσει ότι τα περί των λόγους αυτής, δεν είχαν σχέση με τον νόμο περί μεταναστεύσεως και ότι έπρεπε να καταταχθούν στην κατηγορία των φαρμακευτικών ειδών. Έτσι, τα παράλαβε το 'Ινστιτούτο!...

ΚΑΦΕΣ ΑΠΟ ΣΙΤΑΡΙ

Ως τώρα ξέρομε ότι καφές κατασκεύαζονται από τα ρεθύθια κι από κριθάρι. Τώρα, ένας Άγγλος έφευρέτης κατασκεύασε μηχανήματα που μπορεί να κάνουν καφέ και από σιτάρι, με όλα τα χαρακτηριστικά του γνήσιου καφέ. Το μηχανήμα του αυτό αποτελείται από δύο κυλίνδρους. Σ' έναν από τους κυλίνδρους καθορδίζεται γνήσιος καφές και στον άλλον σιτάρι. Ο

πρώτος κύλινδρος συνδέεται με τον άλλον μ' έναν σωλήνα από τον οποίο το άρωμα του καφέ μεταβιβάζεται στον άλλο σωλήνα. Έτσι το σιτάρι παίρνει το άρωμα αλλά και την γεύση του καφέ.

ΒΡΕΘΗΚΑΝ ΑΘΙΚΤΑ ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ 25 ΧΡΟΝΙΑ

Μια πολύ περιεργή ανακάλυψη έκανε αυτές τις μέρες ένας όμιλος ναυτών κάποιου αλγερινού, στον κόλπο του Ντόβι, στην Πιτσόβερη.

Οι ναύτες αυτοί, καθώς περιδιάβαζαν

μέσα στους πάγους, είδαν ξαφνικά, μπροστά τους ματογυάλια, ένα πανί, ένα στρατιωτικό κρεβάτι, κάποια πυρομαχικά αμερικανικής προελεύσεως, χρεώδη κουζίνας από αλουμίνιο και άλλα πράγματα. Σκανδαλισμένοι οι ναύτες έσκαψαν μέσα στους πάγους και ανέκάλυψαν τα πτώματα τριών ανδρών, άθικτα τελείως. Όπως εξακριβώθηκε πρόκειται για την γερμανική άρμητική αποστολή Σρόντερ-Στράντ—που είχε φθάσει στα 1912 εκεί. Απειροί όμως όπως ήταν και άπροετοίμαστοι έπαρκώς οι έξερευνηταί, χάθηκαν μέσα στους πάγους, και δεν ξαναβρέθηκαν με όλες τις προσπάθειες της γερμανικής κυβέρνησεως. Και να σήμερα, ύστερ' από 25 χρόνια, που ο Πόλος, τους ξαναδίδει—δυο τουλάχιστον απ' αυτούς—στον πολιτισμένο κόσμο.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ «ΧΩΡΙΚΑ ΎΔΑΤΑ»

Ακούμε συχνά, και πρό πάντων τώρα τελευταία, με την δράση των ύποβρυχίων στην Μεσόγειο, να γίνεται λόγος για «χωρικά ύδατα». Πρόκειται για όρο του διεθνούς δικαίου και ύπονοείται μ' αυτόν

ή λωρίδα εκείνης της θαλάσσης, από την άκρη ως το πέλαγος, που ανήκει στην χώρα μπρος στην οποία βρίσκεται. Η λωρίδα αυτή είναι τρία ναυτικά μίλια και αρχίζει από το μέρος εκείνο της ακτής όπου σταματά η θάλασσα, εις περιπτώσεις άμ-πώτιδος.

Αν πρόκειται για λιμάνι, το βάθος των τριών μιλίων αρχίζει από το τελευταίο όριο του λιμανιού όπου υπάρχει «επιστόν έργο» δηλ. μώλος ή προκυμαία, ή κυματοθραύστης. Μέσα σ' αυτή τη ζώνη των τριών μιλίων το Κράτος μπορεί να άσκήση άστυνομικό και τελωνειακό έλεγχο, να κάνει νηοψίες, να έξασκήση δηλ. όλα τα κυριαρχικά του δικαιώματα, όπως και στην ξηρά. Πέραν των τριών μιλίων, η θάλασσα είναι έλεύθερη και κοινή για όλους.

15 ΓΑΛΛΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ

Η Βίλλεφρανς—σύρ-Μέρ, ήταν την περασμένη εβδομάδα σηματοδότηση. Είχαν γίνει 15 όμαδικοί άγγλοαμερικανικοί γάμοι. Κάποιο άμερικανικό πολεμικό είχε καταπλεύσει στο γαλλικό αυτό λιμάνι και οι ναύτες του ξεχύθηκαν, όπως συνήθος στην πόλη. Το αποτέλεσμα αυτή την φορά ήταν δέκα πέντε από τους 'Αμερικανούς ναύτες να κεραινοβοληθούν από τα κάλλη Ισλαρίθμων Βίλλεφρανκισσιών και να τις ζητήσουν σε γάμο! Οι γάμοι αυτοί έγιναν μια μέρα όλοι μαζί, και την επομένη οι σύζυγοι έφευγαν με το πολεμικό τους. Οι γυναίκες των όμων είχαν κίολας και από ένα εισιτήριο για το πρώτο ύπερωκεάνειο

που θάφευγε για την 'Αμερική!...

Μεταξύ των 15 γαμβρών, ήταν και ένας ανήλικος άκόμη, έθελοντής ναύτης. Αυτός έδωσε να ζητήσει τηλεγραφικώς την άδεια των γονέων του. Αυτοί του άπάντησαν ως έξης: «Έχει παρατηρηθή ότι όλοι σχεδόν οι γαλλοαμερικανικοί γάμοι που έγιναν στον πόλεμο ύπήρξαν εύτυχεις, μπορείς λοιπόν και συ να πάρης την γαλλιδούλα σου».

Να σās πω έγω τί είναι οι άντρες! λέγει ή Τζόαν Μπλοντέλ

Ένα ενδιαφέρον άρθρο της ωραίας βεντέττας

μα της δράσεως του θεωρεί την πατρότητα και την ανατροφή των παιδιών του, άντληση όμως που αποβάλλει μόλις γίνη πατέρας.

Το έπάγγελμα του... γάμου ανήκει μονοπωλιακώς στις γυναίκες και μόνο αυτές συγκινεί. Οι άνδρες το άγνοούν. Το ώραίο και το άληθές είναι ότι όλες οι όμοφυλές μου δείχνουν το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την δράση ενός άνδρα όταν είναι άνύπαντρος και την μεγαλύτερη άδιαφορία όταν είναι παντρεμένος. Τι φανερώνει αυτό; Ότι οι άνδρες ως φύλον για τις γυναίκες είναι μόνον οι άνύπαντροι. Οι παντρεμένοι δεν μας συγκινούν.

Άλλη άποκαρδιωτική για μας τις γυναίκες διαπίστωση είναι ότι οι άνδρες εκ φύσεως δεν είναι μονόγαμοι. Την τελειότερη γυναίκα να έχουν θα ρίξουν το πονηρό του βλέμμα σε μιάν άλλη. Ένα νέο πρόσωπο, άδιάφορο αν είναι όμορφο ή άσχημο, θα τους τραβήξει.

Μολαταύτα ο «πεταλουδισμός» αυτός των ανδρών δεν έχει κακά ελάττωμα. Κυνηγούν μιάν άλλη γυναίκα από τυχοδιωκτισμό της καρδιάς. Ζητούν, πάντα μιάν ρομαντική περιπέτεια.

Ένα άλλο που χαρακτηρίζει τους άνδρες είναι ότι κάνουν σαν μαργαριτάρια όταν νοιώθουν κάποιο πόνο. Μεγαλοποιούν δε τον πόνο τους μόνη σε μας τις γυναίκες. Χτύπησε ένας άνδρας το δάχτυλο μ' ένα σφυρί ή κάτι άλλο; Όλη η οικογένεια σηκώνεται στο πόδι. Αν νοιώση κάτι στο μάτι είναι βέβαιος ότι—πάει—στραβώθηκε! Αν νοιώση ένα τσούξιμο στο χέρι, φείδι φαρμακερό τον δάγκωσε. Μεγαλειότερη φασαρία κάνει ένας άνδρας όταν έχει πονοκέφαλο παρά μιάν γυναίκα την ώρα που γεννά... διδυμαί!

Οι άνδρες, κατά άνενητά εκατοστά, είναι άκατάστατοι στην εμφάνισή τους και περισσότερο στο στίτι. Ένας άνδρας θα γιομίσση με τις στάχτες του τριγάρου του όλα τα δωμάτια. Θα πετάξη την πετσέτα που θα σκούπιστη πάνω στο άνθοδοχείο, θα ξεχάση να καθάρισή την. Ξυριστική του μηχανή, και καμιά φορά όταν επιστρέψη άργα στο στίτι θα κρεμάση τα ρούχα του στο... πάτωμα!

Εύτυχως ο άνδρας μου, ο Ντίκ Πόουελ δεν είναι τέτοιος. Η αλήθεια είναι ότι οι άνδρες δεν είναι άκαλαίσθητοι αλλά είναι τεμπέληδες στην ρουτίνα της κομψής εμφάνισως και τούτο γιατί—όπως αναφέρω και πάρα

πάνω—δεν έχουν το κέφι να επαναλαμβάνουν κάθε μέρα τα ίδια πράγματα. Μιά μηχανή που να τους ντύνη κάθε πρωί την ώρα που διαβάζουν την έφημερίδα τους θα τους σώση κυριολεκτικά.

Τρομεροί γκαφαντζήδες είναι και στα κοινωνικά ζητήματα. Ένας άνδρας μέσα σε πέντε λεπτά θα διαπράξη τόσα σφάλματα όσα μιάν γυναίκα σε μιάν ώρα. Εύτυχως αυτά τα καθήκοντα τ' αναθέτουν στις γυναίκες τους, οι όποιες έχουν το προσόν της... διπλοπροσωπίας.

Το χειρότερο ελάττωμα που έχω συναντήσει στους άνδρες, είναι ή ζήλεια που δείχνουν για τις επιτυχίες των συνανθρώπων τους. Δεν έννωθ ή ζήλεια ενός μουσικού για τις καλές δουλειές ενός έμπορου, αλλά τις επιτυχίες στο ίδιο έπάγγελμα.

Καμιά γυναίκα δεν είναι τόσο άνεκτική όσο ένας έξυπνος άνδρας. Δίδει προσοχή στην οποιαδήποτε άφήγησι ή διατύπωση μιās γνώμης από άλλον με σανερή έπιμονή και ενδιαφέρον, μολονότι έχει τελείως αντίθετη άποψη. Το τρομερότερο για μας τις γυναίκες είναι ότι δεν τολμούμε να πούμε κάτι το τρωτό για ένα φίλο τους. Ο χειρότερος άνθρωπος να είναι θα τον ύποστηρίζουν.

Αν μιάν γυναίκα πή στον άνδρα της: —Έξέρεις, ο τάδε φίλος σου μου κάνει κόρτε.

Θα λάβη την έξης άπάντηση.

—Είσαι εύφάνταστη. «Η, είσαι άνόητη».

Κι' αν ύποπτευόταν κάτι εις βάρος ενός φίλου τους ποτέ δεν δίνουν το δικαίωμα να συμμερισθούμε τις ύποψίες τους.

Ποιόν άνδρα θέλουμε

Ο κοινός πόθος όλων των γυναικών είναι ν' άποκτήσουμε έναν άνδρα που να είναι διαφορετικός από τους άλλους. Ας έχει περισσότερα ελάττωματά από τρεπτήματα και ας είναι μάλλον άσχημος παρά όμορφος. Άρκεί να είναι πνευματώδης και έξυπνος συνάμα. Να έχει άνεπτυγμένη την άσθησι του χιούμορ αλλά να έχει και τις σοβαρές του στιγμές. Να είναι πιστός στους φίλους του, στα αισθήματά του, στον έαυτό του. Δεν θέλουμε τον άνδρα να μας λατρεύη και να μας τοποθετή σ' ένα βάθρο. Άλλά θέλουμε έναν άνδρα που να μας κρατά πολύ γαρά στην άγκαλιά του. Να μας μεταχειρίζεται σαν γυναίκα κι' όχι σαν θεά. Τον θέλουμε ν' άστειέται μαζί μας, αλλά και να ύποφέρει, να πη: Να δοκιμάσουμε τα ίδια συναισθήματα στα ξαφνίσματα της ζωής όπως δυο έπιβάτες το ίδιο άεροπλάνο.

Όταν βρούμε αυτόν τον άνδρα, πετάμε το λάσσο και τον τραβάμε κοντά μας.

ΤΖΟΑΝ ΜΠΛΟΝΤΕΛ

Ερωτική Απάτη

Διήγημα της Τζέην Χέντερσον

Τζάκ, είπε ο Μπίγκ Μπίλ σο-
βαρά, πρέπει, όπωςδήποτε, να
ξεφορτωθούμε αυτή τη κοπέ-
λα... Αρχίζει να μάς γίνεται
φόρτωμα!

Ο Μπίγκ Μπίλ, που ήταν βέρος Ίρ-
λανδός, και που η μανία του ήταν να
μιλά με τη μύτη και να λέει διαρκώς
αμερικανισμούς για να περνά για Ά-
μερικάνος, κάτι μουρμούρισε.

— Έπειτα, μην ξεχνάς πως έχει τσι-
μιθεί στα γέρα με τον Λάρυ, συμπλή-
ρωσε ο Τζέκη. Δεν μπορεί, λοιπόν, να
καταλάβει πως την έχουμε παρεθί... Η
γνώμη μου έμεινε είναι πως, για να
γλυτώσουμε από δαύτην, πρέπει να ξε-
φορτωθούμε και τον Λάρυ...

— Λες βλακείες! φώναξε ο Μπίγκ
Μπίλ, ξεχνώντας από την συγκίνηση
την ένρινη προφορά του. Ο Λάρυ είναι
το μυαλό της επιχειρήσεώς μας! Άλ-
λως τε, μου εξωμολογήθηκε πως δεν
του καίγεται καρφί για τη Νάνσυ...
Δεν μάς μένει λοιπόν, παρά να της δώ-
σουμε την κλωτσιά της!.. Οι γυναίκες
είναι φλύαρες πλάσματα, κι' αν κάποτε
ανακαλύψει αυτή τίποτε από τις βρω-
μοδουλειές μας, νάσαι σίγουρος πως
πάμε χαμένοι...

— Έχεις δίκιο! Πρέπει να τελειώνη
αυτή η υπόθεση...

— Παύσε κι' έρχονται! τον διέκοψε ο
σύντροφός του.

Η μουσική είχε σταματήσει και τα
ζευγάρια επέστρεφαν στα τραπέζια
τους. Σφιγμένη στο μπράτσο του Λάρ-
ρυ, η Νάνσυ προχωρούσε χαρούμενη
προς τη συντροφιά τους.

— Έμεις φεύγουμε, παιδιά! είπε ο
Μπίγκ Μπίλ, μόλις κάθισαν. Θάρρης
μαζί μας, Λάρυ;

— Όχι! απάντησε βιαστικά στη θέ-
ση του η Νάνσυ. Θα πάμε οι δυο μας
κάπου άλλο... Μή μάς χαλάτε το κέφι!

— Μά, κοπέλα μου, έκανε κάπως α-
πότομα ο Τζέκη, δεν μπορεί, τέλος πάν-
των, να χωρέσει μέσα στο γυναικείο
σου μυαλό, πως οι άνδρες έχουν και
δουλειές σοβαρές και δεν μπορούν δι-
αρκώς να χορεύουν και να πίνουν;...

— Έχει δίκιο ο Τζέκη! συμφώνη-
σε και ο Λάρυ. Φεύγουμε λοιπόν... Νάν-
συ, τρέχα στην γκαρνταρόμπα να έ-
τοιμασθής, και μετά θα σε βάλω σ'ένα
παξι να γυρίσεις στο σπίτι σου...

Με κατεβασμένο κεφάλι, η Νάνσυ α-
πομακρύνθηκε.

Περιμένοντάς την να επιστρέψει, ο
Μπίγκ Μπίλ μίλησε ανοιχτά με τον
Λάρυ:

— Άκουσε... του εξήλωσε. Στην πα-
ρέα μας δεν έχουν θέση οι γυναίκες!
Αθελά τους ίσως μπορούν να μάς προ-
δώσουν, και τότε πάμε χαμένοι! Πρέ-
πει, όπωςδήποτε, να κόψης τις σχέσεις
μαζί της...

— Έχεις δίκιο... του απάντησε ο Λάρ-
ρυ. Και, όπως βλέπεις, της φέρομαι
πρόστυχα και απότομα, μά αυτή κάνει
πως δεν καταλαβαίνει...

Εκείνη τη στιγμή τους πλησίασε κά-
ποιο νκαρόντι. Φανόταν ταραγμένο:

— Σας ζητούν στο τηλέφωνο! είπε
στον Λάρυ. Φαίνεται πως η άστυνομία

θα κάνει έφοδο στο κέντρο μας!...

Ο Λάρυ έφυγε βιαστικά για τον τη-
λεφωνικό θάλαμο.

Όταν σε λίγο επέστρεψε, το βλέμμα
του ήταν φοβισμένο, και το πρόσωπό
του κάτωχρο:

— Πρέπει να στρίβουμε! ψιθύρισε.
Η άστυνομία έχει μάθει πως βρισκόμα-
στε εδώ! Μου τηλεφώνησε κάποιος από
την παρέα του Τζόε. Φαίνεται πως μάς
πρόδωσαν...

Τη στιγμή ακριβώς, που ο Μπίγκ
Μπίλ έβαζε μπρός τη μηχανή του αυτο-
κινήτου τους, η Νάνσυ πρόβαλε στην
εξώπορτα. Μόλις τους αντιλήφθη, έτρε-
ξε κι' αγκάλιασε τον Λάρυ:

— Γιατί μ' αφήνεις μόνη; φώναξε.
Πού πάς; Πές μου, τι συμβαίνει;

Με μιάν απότομη κίνηση, ο Λάρυ την
έσπρωξε μακριά του.

Παραπατώντας, η Νάνσυ κρατήθηκε

Η Νάνσυ σφίχτηκε στην αγκαλιά του.

από τον τοίχο. Έως ότου όμως συνέλ-
θη, οι τρεις συνάνοχοι είχαν μπει στο
αυτοκίνητο και ξεκίνησαν οάν άστρα-
πη. Σε λίγο, μέσα σ' ένα σύννεφο κα-
πνού και σκόνης, το αυτοκίνητο εξαφα-
νιζόταν στη γωνιά του δρόμου.

Με καταπληκτική ταχύτητα, η Νάνσυ
πήδηξε τότε μέσα στο ιδιωτικό αυτοκί-
νητο του Λάρυ, που το είχε εγκαταλεί-
ψει στη βία του επάνω. Έβαλε μπρός
τη μηχανή και άρχισε να καταδιώκει
τους φυγάδες.

Μόλις έστριψε τη γωνία, είδε ότι ο
δρόμος ξανοιγόταν ατέλειωτος. Σε άρ-
κετή απόσταση διέκρινε τα φώτα του
αυτοκινήτου, που κυνηγούσε.

Το αυτοκίνητό της πετούσε, κυριολε-
κτικά, επάνω στον ασφαλτοστρωμένο
δρόμο, και τα λεπτά γυναικεία χέρια
της σφιγγαν απελπισμένα το τιμόνι.
Μιά παραμικρή λιποψυχία της, θα της
έφερνε το πιο φρικτό θάνατο...

— Λάρυ, για κύττα πίσω! Αν δεν
γελιέμαι, η κοπέλλα μάς ακολουθεί με
το αυτοκίνητό σου! είπε ο Τζέκη.

— Λάρυ, για κύττα πίσω! Αν δεν
γελιέμαι, η κοπέλλα μάς ακολουθεί με
το αυτοκίνητό σου! είπε ο Τζέκη.

— Έχεις δίκαιο! απάντησε ο Λάρυ.

Τί πρέπει λοιπόν να κάνουμε;...

— Θα της ρίξω μιά σφαίρα στα μπρο-
στινά λάστιχα! επρότεινε ο Τζέκη.

— Άφησε τις τρέλλες! Η πιστολιά
θα μάς προδώσει... φώναξε κάπως πα-
ράξενα ο Λάρυ. Περίμενε να βγούμε
λίγο στην έξοχη, και θα την κανονίσω,
την παλαιοσυουράδα!...

Το είπε και το έκανε.

Μόλις τους τύλιξαν τα σκοτάδια της
έρημικης έξοχης, ο Λάρυ διέταξε τον
Μπίγκ Μπίλ να σταματήσει το αυτοκί-
νητο. Άμέσως μετά, ακούστηκαν τα
φρένα του αυτοκινήτου της Νάνσυ.

— Φύγετε έσείς!... ψιθύρισε ο Λάρυ
στούς συντρόφους του. Δεν έχουμε και-
ρό για χάσιμο... Μόλις τελειώσω με
δαύτην, θα σας προλάβω με τ' αυτοκί-
νητό μου...

Ενῶ οι σύντροφοί του ξεκινούσαν, ο
Λάρυ πλησίασε την Νάνσυ, που έτοιμα-
ζόταν να κατεβή:

— Ατιμο πλάσμα! φώναξε. Τι θές και
δεν μάς αφήνεις ήσυχους;!

— Άλλη φορά δεν θα ξαναδοίμε την
Νάνσυ, είπε στ' αὐτὶ τοῦ Τζέκη ὁ Μπίγκ
Μπίλ, ἀκούοντας τὸν ἀπειλητικὸ τόνο
τῆς φωνῆς τοῦ Λάρυ.

Το αυτοκίνητό τους είχε, ἐν τῷ με-
ταξύ, ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά. Τὴν ἴδια
στιγμὴ μὴ δυνατὴ γροθιά τοῦ Λάρυ,
ἔρριχνε τὴν Νάνσυ ἀναίσθητη ἐπάνω
στὸ κάθισμα.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Λάρυ ἔφθασε, μὲ
καθυστέρηση 10 λεπτῶν, στὸν τόπο, ὅ-
που εἶχαν σταματήσει οἱ δύο σύντρο-
φοί του. Ὁ Μπίγκ Μπίλ καὶ ὁ Τζέκη,
μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια, τριγυρι-
σμένοι ἀπὸ ἀστυφύλακες, βλαστημοῦ-
σαν διαρκῶς. Μόλις ἀντίκρισαν τὸν
Λάρυ, ἔξασπασαν σὲ βρισιές:

— Ατιμε, προδότη, πωλημένε! Καὶ
μεῖς ποὺ εἴχαμε ὑποπτευθῆ τὸ κορίτσι...

— Ὁ Λάρυ στράφηκε πρὸς τοὺς ἀστυ-
νομικοὺς:

— Μπράβο, παιδιά! τοὺς εἶπε. Σπου-
δαῖα τὰ καταφέρατε! Πάρτε τοὺς τῶ-
ρα καὶ φύγετε...

Γύρισε στὸ αὐτοκίνητό του, ὅπου ἡ
Νάνσυ ἄρχισε νὰ συνέρχεται, μὲ ἐλα-
φρὸ πονοκέφαλο, μὰ μὲ ἀμείωτον
πάντα ἔρωτα πρὸς τὸν Λάρυ:

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου! τῆς ψι-
θύρισε, ἀγκαλιάζοντάς τὴν τρυφερά.

Ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ σοὺ φέρωμαι
πρόστυχα καὶ, πρὶν λίγο μάλιστα, βί-
ναυσα, γιὰ νὰ μὴ με ὑποπτεθοῦν αὐ-
τοὶ οἱ κακοῦργοι, ποὺ εἶχα καταρθώσει
νὰ μῶδὸ στὴν παρέα τους. Τώρα μπορῶ
νὰ σοὺ πῶ ἐλεύθερα διὰ πράγματα:

Πρώτα-πρώτα, δὲν με λένε Λάρυ. Εἴ-
μαι ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Ντό-
ναλντ Γκόλετ. Καὶ δεύτερο...

— Αὐτὸ τὸ ξέρω! τὸν διέκοψε ἡ Νάν-
συ. Μπορῶ νὰ σ'τὸ πῶ κι' ἐγώ...

Σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ψι-
θύρισε:

— Σ' ἀγαπῶ!

Τὰ χεῖλιά τους ἔσμιξαν σ' ἕνα θερμὸ,
ἀτέλειωτο, φιλί.

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

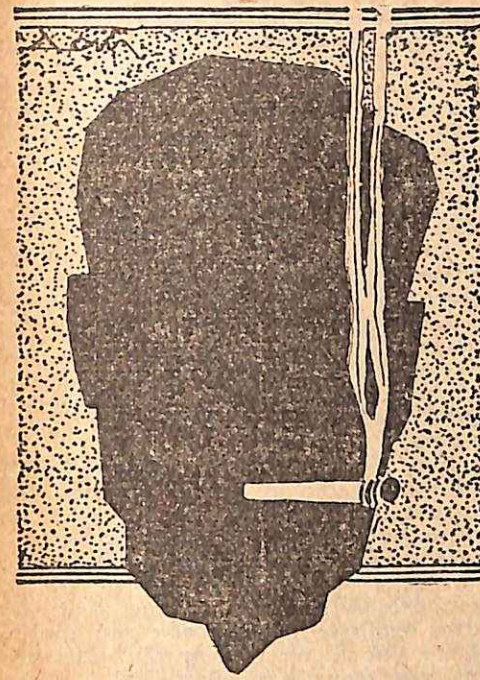
ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΤΖΕΗΝ ΧΕΝΤΕΡΣΟΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ «Λ. ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΟΠΟΥ Ο ΣΟΥΜΕΡ ΜΕΝΕΙ
ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΟΣ

Ο Ινσπέκτωρ Σούμερ, επιστρέφον-
τας από κάποιο προάστειο, όπου
τον είχε στείλει η Διευθυνσις
της Σκότλαντ Γουάρντ, παρατή-
ρησε στην έδρα της Άστυνομίας
έξαιρετική κίνηση.

Όσο, δεν έδωσε μεγάλη σημα-
σία σ' αυτή, και, μπαίνοντας στο ιδι-
αίτερο γραφείο του, άρχισε να γράφει
την έκθεσή του.

Τρία λεπτά μετά την είσοδό του στο
γραφείο του, και πριν ακόμη προφθά-
ση να γράψει τρεις γραμμές της έκθε-
σής του, άκουσε την πόρτα του ν' α-
νοίγεται και είδε τον συνάδελφο και
αντίστοιχό του Μπέθ να μπαίνει γελα-
στός και να προχωρή προς το τραπέ-
ζι του.

— Έπέστρεψες, συνάδελφε;...

— Όπως βλέπεις...

— Τι νέα από το προάστειο;

— Τα γράφω στην έκθεσή μου. Σὺ,
τί νέα έχεις να μου πῆς για την πρω-
τεύουσα;

— Έχω να σοὺ πῶ μιά μεγάλη εἰ-
δηση...

— Ναί;... Εἶδα κάποια κίνηση στοὺς
διαδρόμους, ἀλλὰ δὲν ἔδωσα σημασία.

Τί σημαίνει ἡ κίνηση αὐτή;

Ο Ινσπέκτωρ Μπέθ ἀναφάνε ἕνα τσι-
γάρο, λές κι' ἤθελε νὰ παρατείνῃ τὴν
περιέργειά τοῦ συνάδελφου τοῦ:

— Ἡ κίνηση αὐτὴ σημαίνει, ὅτι δὲν
θάρρης πιά τρεχάματα με τὸν «Λωποδύ-
τη-Φάντασμα».

Ο Σούμερ τινάχτηκε ὀρθός:

— Τί; Τὸν πιάσανε;

— Κάτι χειρότερο: Σκοτώθηκε!...

— Ἀστείεςσαι, Μπέθ...

— Κάθε ἄλλο παρὰ ἀστείεςουμαι. Ὁ
ἐφιάλτης σου σκοτώθηκε σήμερὰ κα-
τὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, προσπαθών-
τας νὰ μῆνι στὴν Τράπεζα τοῦ Κανα-
δά, γιὰ νὰ διαρρήξῃ ἴσως τὸ χρημα-
τοκιβώτιό της.

— Μὴ με τρελλαίνεις, Μπέθ!

— Δὲν τὸ πιστεύεις; Κύτταξε...

Καὶ λέγοντας, ἔβγαλε ἀπὸ τὶς τσέ-
πες του καὶ παρουςίασε στὸν κατὰπλη-
κτο Σούμερ μιά ζώνη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν
κρέμονταν μικρά, ἀλλὰ τέλεια, διαρ-
ρηκτικὰ ἐργαλεῖα.

Ο Σούμερ ἐπῆρε τὴν ζώνη στὸ χέ-

ρι του καί, κυττάζοντας τὰ διαρρηκτι-
κὰ ἐργαλεῖα, ἔγινε πελιδνός. Ἦσαν,
πράγματι, ἐργαλεῖα τῆς ἐμπνεύσεως
τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

— Ποὺ τὰ βρήκατε αὐτά;

— Πάνω στὸ πτώμα τοῦ! Καὶ ἂν αὐ-
τὰ δὲν σοὺ φτάνουν, γιὰ νὰ πεισθῇς
πὼς σκοτώθηκε ὁ ἐφιάλτης σου, κυττά-
ξε καὶ αὐτὸ ἔδω...

Αὐτὴ τὴ φορά ἔβγαλε καὶ ἔδειξε:
στὸν Σούμερ ἕνα ἐπισκεπτήριο τὸ ὁ-
ποῖο καὶ διάβασε μεγαλοφώνως:

«Θὰ ἐπιστρέψω τὸ κοιλίε ὅταν κατα-
»τεθῇ τὸ δέκατο τῆς ἀξίας του στὴν
»Εταιρία πρὸς προστασίαν τῶν Ζώ-
»ων». Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ο Σούμερ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Ἦ-
ταν πραγματικὰ τὸ ἐπισκεπτήριο καὶ
ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ θρυλικοῦ
λωποδύτη.

— Λέγε! λέει στὸν συνάδελφό του. Τί
ἔγινε;

Ο Μπέθ πήρε κάθισμα καὶ κάθισε
ἀπέναντί του ἀρχίζοντας:

— Θα άκουσες ἐξέαια νὰ γίνεται λό-
γος τώρα τελευταία γιὰ τὸ νέο σύστη-
μα ποὺ πούλησε κάποιος ἐφευρέτης
στὸν Δῆμο γιὰ τὴν χαραιοτήτητα τῶν
προσώπων τῶν κτιρίων.

— Ναί. Εἶναι δύο μεγάλοι ἐλαστικοὶ
κώδωνες, καὶ σὰν βεντούζες ποὺ κρέ-
μονται ἀπὸ μιά ζώνη ἐξαιρετικὰ στε-
ρεά.

— Ἀκριβῶς. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ Δῆ-
μου ζώνεται αὐτὴ τὴ ζώνη. Οἱ δύο βεν-
τούζες κρέμονται ἀπὸ μπρὸς του. Κολ-
λάει τὴν μιά στὸν τοῖχο (διὰ τῆς με-
θόδου τοῦ κενοῦ) καὶ κατόπιν τὴν δεύ-
τερη πάνω ἀπὸ τὴν πρώτη. Ξεκολλάει
τὴν πρώτη καὶ τὴν κολλάει πάνω ἀπὸ
τὴ δεύτερη κατόπιν τὴ δεύτερη πάνω
ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ κα-
θαρίσῃ τὴν πρόσσκη οὐρανοξύστου
χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν παραμικρὸ κίν-
δυνο νὰ πέσῃ καὶ νὰ τσακισθῇ, ἀρκεῖ
τὸ κτίριο νὰ εἶναι ἀπὸ μπρὸς ἀρμέ.

Σὲ κτίριο ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸ μπρὸς
ἀρμέ ἡ ἐφεύρεση αὐτὴ δὲν χρησιμεύει
γιὰ τὸ ὑπάλληλος θὰ μπορούσε μὲ τὸ
θάρρος του νὰ ἀποσπᾷ μέρος τοῦ
τοῖχου, νὰ πέσῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ. Οἱ
βεντούζες αὐτὲς πιάνουν τόσο καλά
στὸν τοῖχο ὥστε δὲν θὰ ξεκολλοῦσαν
καὶ ἂν τίς τραβοῦσε μὲ δύναμη δέκα
ἴπων. Γιὰ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ ὁ αἰω-
ρούμενος στὸ κενὸ ὑπάλληλος, ἀφοῦ
κολλήσῃ τὴν ἄλλη ποὺ θὰ σηκώνῃ τὸ
θάρρος του, περνάει μεταξὺ βεντούζας
καὶ τοῖχου εἰδικὸ αἰχμηρὸ ἐργαλεῖο.

Ἔτσι παίρνει ἀέρα καὶ τότε μόνον ξε-
κολλάει.

— Ναί. Εἶδα ὑπάλλλους τοῦ Δῆμου

— Εἶναι τρομερό!

— Ἀδοξο τέλος γιὰ ἕνα «Λωποδύτη-
Φάντασμα!». Καὶ νὰ πῶς κατὰ τὴ
γνώμη μου ἔγιναν τὰ πράγματα. Ὁ
«Λωποδύτης - Φάντασμα» πληρώνοντας
ἀκριβὰ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπάλλλους
τοῦ Δῆμου, τὸν ἔπεισε νὰ τοῦ ἐμπιστε-
θῇ τὴ ζώνη μὲ τὸ μηχανήμα. Σκοπὸς
τοῦ ἦταν νὰ μῆνι σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο
γραφεῖα τῶν συνδεδεμένων τῆς Τρά-
πέζης καὶ νὰ κλέψῃ κάποιο κοιλίε. Αὐ-
τὸ τοῦλάχιστον μπορεῖ νὰ καταλάβῃ
κανεὶς διαβάζοντας τὸ περίφημο ἐπι-
σκεπτήριό του ποὺ τὸν εἶχε κίολας ἔ-
τοιμο στὴν τσέπη του. Γνώριζε ὅτι κα-
τὰ τὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα δὲν θὰ θοι-
σκόταν στὴν Τράπεζα ἄλλος ἀπὸ τὸν
κλητήρα, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπὸς θὰ κοι-
μόταν σὲ κάποιο πάγκο τοῦ ἴσονειου.

Ἄλλὰ νὰ! Ἦταν τυχερὸ τοῦ νὰ πέ-
σῃ σήμερὰ ἔδω. Ἐπῆνε στὴν Τρά-
πεζα, ἀλλὰ τὴν βοήθη κλειστή. Τὸ ἀ-
πόγευμα δὲν ἐργάζεται γιὰ τὸ κοιλίε.

Οἱ ὑπάλληλοι πηγαίνουν στὶς τέσσα-
ρες καὶ μισή καὶ ἐργάζονται ὡς τὶς
ἐπτά. Μιά, λοιπόν, καὶ πρόκειται περὶ
ἐπτά «Λωποδύτη-Φάντασμα» καὶ μὴ
καὶ ἐπέστρεψες ἀπὸ τὸ προάστειο, σοὺ
παραδίδω τὰ στοιχεῖα ποὺ ἔχω γιὰ νὰ
συνεχίσῃς ἐσὺ. Τοῦτε διευθυντὰς τῆς
Τράπέζης θὰ τοὺς βρῇς κατὰ τὶς πέν-
τε σὰς ἰδιαιτέρως γραφεῖα τους, στὸ δέ-
κατο πέμπτο πάτωμα. Γιὰ σοὺ Σού-
μερ καί... σὲ συγχάισω ποὺ γλύτωσες
τέλος πάντων ἀπὸ αὐτὸν τὸν σατανᾶ.

— Μιά στιγμὴ παρακαλῶ. Ποῖ εἶναι
οἱ δύο διευθυνταὶ τῆς «Τράπέζης τοῦ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN-NTAL

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ένα παιδικό και άριστουργηματικό Ισπανικό

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ή νεαρά Φανέτ ντε Κολόμπο, άνηθομένη από την τυραννική ζωή που ζούσε με τον άντρα της Φελίπε, έναν βραζιλιανό γιατρό εγκατεστημένο στην Γαλλία, τύπο ζηλιάρη και σατραπικού συζύγου, δραπέτευε βοηθούμενη από την αδελφή της, Όλιβ ντε Ρομανέν, από την ψυχιατρική κλινική όπου την είχε κλείσει ο άντρας της, για νάταν επί ησυχίας κατά την άπουσία του στον πόλεμο, και καταφεύγει με την αδελφή της στο σπίτι μιας θείας των, στην Σεβίλλη, της δόνας Μαρίας Ραμίρεθ. Ύστερα από λίγον καιρό, οι δυο αδελφές εγκαθίστανται σ' ένα σπίτι κοντά στο Άλμαζόρ. Στην Σεβίλλη γνωρίζονται με τον νεαρό μαρκήσιο δόν Λουίς ντε Άρμπόνα, που φέρνεται με μεγάλη λεπτότητα και λιποτισμό στις δυο νέες. Φαίνεται, όμως, ότι αισθάνεται ιδιαίτερα συμπάθεια προς την Φανέτ, παράμα που το αντίλοιδάται προτίτερα από την αδελφή της ή Όλιβ και προσπαθεί να κάνει και την Φανέτ να το καταλάβει. Έν τώ μεταξύ θβάνει στη Σεβίλλη, αναζητώντας την γυναίκα του ο Φελίπε. Ή Όλιβ το μαθαίνει και σπεύδει να ειδοποιήσει την Φανέτ. Τρελλή αυτή από φόβο, καταφεύγει κατά σύσταση της αδελφής της, στο σπίτι του μαρκησίου που άπουσιάζει εκείνες τις ημέρες από την Σεβίλλη. Ο νέος το μαθαίνει από ένα τηλεγράφημα της οικονομίου του δόνα Ουράκα και επιστρέφει στην Σεβίλλη. Ή Φανέτ του ξηγεύει τους λόγους που την ανάγκασαν να ζητήσει άσυλο στο σπίτι του. Ο μαρκήσιος της προσφέρει άπεριόριστη την φιλοξενία του και δείχνει της Φανέτ το σπίτι του. Καθώς μιλούσαν, ή Φανέτ του θυμίζει τον γιό του. Ο δόν Λουίς συγκινείται και ή Φανέτ μετανιωμένη του ζητεί συγγνώμη.

Πέστε μου ότι το καταλαβαίνετε ότι σας λυπούμαι, φίλε μου, είπε με εξαιρετική τρυφερότητα. Ξέρω ότι την λατρεύετε, ότι ήσαστε ευτυχισμένος μαζί της, ότι ο θάνατός της υπήρξε τρομερός. Αλλά ή ανάμνηση που μένει είναι πάντοτε έρωας. Ο δόν Λουίς απέσπασε τα μικρά χεράκια που έσφιγγαν το μπράτσο του και με πνιγμένη φωνή είπε:

— Με βασανίζετε!

Το εξαιρετικά ώχρο πρόσωπό του, τὰ κλειστά μάτια του, τὸν έκαμναν νὰ μοιάζει περισσότερο, μέσα στὸν πόνο του, μὲ τὴν εικόνα τοῦ ζωγράφου ὁ Γκρέκο γιὰ τὸν τάφο τοῦ κόμητος Ὁρκαθ.

Ή κυρία ντε Κολόμπο είχε κιόλας μετανοήσει γιὰ τὰ ἀπερίσκεπτα λόγια της. Ήθελε, όμως, νὰ τὸν ἀκούσει νὰ μιλή γιὰ τὴν δόνα Μερθεντές, νὰ μάθει τὴ ζωὴ του. Τὸ ὅτι είχε μιλήσει γιὰ τὸ παιδί, ἦταν ἀπλῶς ἕνα γυναικεῖο τέχνασμα γιὰ νὰ φθάσει ὡς τὴν μητέρα. Μποροῦσε νὰ προΐδῃ τὴν ἔκρηξη ἑνὸς τόσο δυνατοῦ πόνου;

Χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὴν φίλη του, ὁ μαρκήσιος μίλησε:

— Σὰς ζητῶ ὡς χάριν νὰ μὴ προσφέρετε ποτὲ τὸ δυνάτι της. Κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ θυμίσῃ τὴν ὑπαρξή της κἀκεῖ γιὰ μένα. Δὲν μένει τίποτε ἀπὸ μιὰ γυναίκα τῆς ὁποίας μισῶ τὴν ἀνάμνηση.

— Θεέ μου! Τί λέτε; φώναξε ἡ Ἰνφάντη κατάπληκτη.

Νικημένος ἀπὸ τὴν γλυκεῖα καὶ τρυφερὴ ἐκείνη φωνή, ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἐκείνη θωπεῖα, ὁ δόν Λουίς ἐξωμολογήθηκε τὸν πόνο ποὺ τὸν ἔπνιψε.

— Μοῦ ἀνοίξατε τὴν ζωὴ σας, θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ καὶ ἐγὼ τὸ μυστικὸ τῆς δικῆς μου. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ἀνακοινώσω γιὰ νὰ ἀνακουφισθῶ. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ φωνάξω ἐμπρός σὲ μιὰ ὑπαρξὴ ποὺ ἔχει ὑποφέρει τὸ φρικτὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαμαν, καὶ γιὰ φρικτὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαμαν, καὶ γιὰ τὸ μισὸ τὸν κόσμον καὶ τὴν διαφθορά του. Καὶ ἔπειτα — πρόσθεσε μὲ κάποια προσπάθεια — δὲν θὰ ἐναμιλίῃσω ποτὲ πιά γιὰ τὸ παρελθόν, οὔτε γιὰ τὴν ἐλπεινὴ αὐτὴ ἀνάμνηση!

«Ήμουν εἴκοσι ἔτων ὅταν παντρεύτηκα τὴν Μερθεντές, ποὺ ἦτο δεκάεξ ἔτων. Τὴν λατρεῖα. Μὲ ἀγοποῦσε καὶ αὐτὴ, ἡ τοῦλάχιστον πίστευα ὅτι μὲ ἀγαποῦσε. Ήταν ὡραία σὰν ἥλιος, καὶ μοῦ ἔδειχνε τὴν τρυφερώτερη ἀφοσίωση... Τὴ δυστυχισμένος, ὅμως, ἤμουν,

τριγυρισμένος ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν προδοσία!

Φαίνεται νὰ πνίγεται ἀπὸ τὴν λύσσα του. Μὲ κόπο ἐξακολούθησε, γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὸ τέλος τῆς τρομερῆς ἀληθείας.

Μιὰ μέρα εἶμεθα στὴν Μαλάγκα. Ή Μερθεντές ὠργάνωσε μιὰν ἐνετικὴ γιορτή. Οἱ βάρκες μας φωταγωγημένες, ἀκολουθοῦσαν τὸ πλοῖο, ποὺ μετέφερε τοὺς μουσικοὺς καὶ τοὺς τραγουδιστάς. Ὁ ἀγῶνας ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ. Ἐκείνη ξεκίνησε πρώτη, μετὸν κωπηλάτη ποὺ είχε διαλέξει ἕναν παλῆδ παιδικὸ μου φίλο. Ἐξάφνα εἶδαμε τὴν βάρκα νὰ διαγράφῃ μιὰ ἀπότομη στροφή, νὰ ἀναποδογυρῇ καὶ τὸς δυὸ ἐπιβάτες της νὰ ἐξαφανίζονται μέσα στὰ κύματα. Τὸς ἐναβρόθηκαν ἀργότερα.

Ἐνας λυγμὸς πνίγεται μέσα στὸν λαιμὸ του.

— Ὁ κεραυνὸς ἔπεφτε ἐπάνω μου! Θὰ τὴν εἶχα ἀκολουθήσει καὶ ἐγὼ ἂν ἡ σκέψη τοῦ παιδιοῦ μου... τοῦ παιδιοῦ μου!

Ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο, ποὺ ἔσχισε τὴν καρδιά τῆς νεαρᾶς γυναίκας.

— Τοῦ παιδιοῦ μου!... Ξέρετε τί ἔκρυβε ὁ πιστὸς ἐκείνος ἔρωας, οἱ ὅρκοι ἐκείνου; Τὴν βρωμερότερη ἀπιστία. Δὲν ἀργησα νὰ τὰ μάθω ὅλα. Ἐλαβα ἀπὸ ἕνα μυστηριώδες χέρι, ἕνα κουτί γεμάτο ἀπὸ ἐπιστολὲς — δικές της — μὲ φωτογραφίες, μὲ μπούκλες ἀπὸ τὰ μαλλιά της. Μὲ ρώτησατε — εἶπε σηκώνοντάς μενος διὰ μιάς — γιὰτὶ δὲν ἔχω καμιὰ εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ μου;... Γιατὶ δὲν εἶναι παιδί μου, Ὅχι, τὸ παιδί τῆς γυναίκας αὐτῆς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δικό μου, εἶναι τὸ παιδί τοῦ ἄλλου, ἐκείνου ποὺ μοῦ ἔκλειψε τὴν εὐτυχία μου, ἐκεῖνον ποὺ, μὴν μπορώντας νὰ μοῦ ἀποσπάσῃ τὴν γυναίκα μου ζωντανή, τὴν ἔπρε μὲ τὸν στὸν θάνατον, μαζὶ μὲ τὴν τιμὴ μου, ποὺ ἔμεινε ἀνεκδίκητη!... Σὲ ποῖον, λοιπόν, θέλετε νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἐκ-

δική μου; φώναξε κατάχλωμος ἀπὸ θυμὸ, ἂν ὄχι ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ποὺ τὸ πιστεύω γιὰ δικό μου, ποὺ τ' ἀγαποῦσα γιὰ δικό μου, ποὺ φέρει τὸ δυνά μου, καὶ μὲ προσβάλλει ὅταν μὲ ἀποκαλῇ πατέρα του;... Μὰ πῶς; Σεῖς κλαῖτε;...

Κύτταξε τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ δάκρυα πρόσωπο, τῆς Φανέτ καὶ ψιθύρισε: — Σεῖς εἶσατε καλὴ, καὶ ὄχι ὅπως οἱ ἄλλες γυναῖκες. Καταλαβαίνετε γιὰτὶ ἀποφεύγω ἐκείνους ποὺ μὲ γνῶρισαν, ἐκείνους ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ μοῦ μιλήσουν γι' αὐτήν;... Σεῖς εἶσατε τὸ μόνον πρόσωπο ποὺ ἔμαθε τὴν λέπρα ποὺ μὲ κατατρόπων, ἐμένα, τὸν τελευταῖο ἀπόγονο τῆς οἰκογενείας μου, τὸν μόνον γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μπορέσουν νὰ ποῦν ὅτι ἦταν.....

Ἐξανατλημένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση, μὲ τὰ χερία παγωμένα, ἡ Φανέτ ἔπαυσε νὰ παίζει. Σηκώθηκε καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ πιάνο. Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶχε μετακινήθῃ, βυθισμένος στὴν διανοητικὴν του. Ἡ Φανέτ διάβαζε τὴν συγκίνησή του στὸ πρόσωπό του καὶ ἔνοιωσε μιὰν μυστικὴ ἀγαλλίαση. Ἀλλά ὁ δόν Λουίς ἔπνιξε τὶς λέξεις ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἐκφράσουν τὴν ἔνοιωθε μὲ τὸς σφοδρότητα, καὶ ἐπρόφερε ἀπλῶς μιὰ φιλοφρόνηση.

Ἐπειτα, μὲ ψυχρὴ κάπως εὐγένεια, ἀποχαίρετρε τὴν φιλοξενουμένην του καὶ ἔφυγε νωρίτερα ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα.

Ὅταν ἔμεινε μόνη μέσα στὸ μέγαρον, ἡ Φανέτ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴν πηγή, τὸ νέρι τῆς ἀφρημένο χάιδευε τὸν παλῆδ λέοντα τοῦ Μποαμπουτὶλ ἕως ὅτου ἡ δόνα Ουράκα ἦλθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ σενορίτα ἦταν στὸ τηλεφώνον.

Δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη καμιὰ εἰδηση γιὰ τὸν Κολόμπο. Κανένα ἴχνος τῆς παρουσίας του στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας ἢ στὰ ἄλλα μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς Σεβίλλης. Μήπως εἶχε καταλῶσει σὲ κάποιο πανδοχεῖο τῶν προσκετωῶν; Ὁ δόν Κάρλος θὰ τοῦ μάθαινε γρήγορα. Ὁ θεὸς ἀπορούσε γιὰ τὸ τόσο μυστήριο.

Ἐκεῖνος ἀκούμπησε τὸ φλογισμένο μέτωπό του πάνω στὸ χεράκι ποὺ τοῦ ἔπλωνε ἡ νέα καὶ πρόφερε μὲ θωπευτικὴ φωνή:

— «Ἰνφάντη μίαι! Ἰνφάντη μίαι!»

Ὁ ἥλιος ἔδωε. Στὴν γαλαρία ἡ οἰκονόμος περιέμενε τὶς διαταγές τοῦ κυρίου της. Ὁ δόν Λουίς ψιθύρισε μερικὲς λέξεις στὴν Ἰσπανική:

— Ἐπιτρέψτε μου, κυρία νὰ ἀποσυρθῶ. Σὰς ἀφήνω σὲ ἀσφαλὴ χερία.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, στὴν πλατεῖα ἀκούσαν ὁ καλπαμὸς ἑνὸς ἀλόγου. Ὁ δόν Λουίς ἔφυγε ἔφιππος γιὰ

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα τοῦ Γεωργίου Ρεβάλ —

τὸ κτήμα τοῦ τῆς Μπαριπόζα, στὰ γύρω τῆς Σεβίλλης, γιὰ νὰ μείνῃ ἡ Ἰνφάντη μόνη της στὸ σπίτι του.

Τὴν ἐπόμενη μέρα κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ὁ δόν Λουίς ἐπέστρεψε στὸ μέγαρον. Ήταν τώρα σκυθρωπότερος. Ἡ Φανέτ τὸν ὑποδέχθηκε γελαστὴ ἔπειτα, ὅμως, φοβισμένη ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν σιωπὴ του, δὲν τόλμισε νὰ προκαλέσῃ νέες ἐκμυστηρεύσεις. Τῆς φαινόταν ὅτι διάβαζε στὰ μάτια τοῦ μαρκησίου τὴν μεταμέλεια ποὺ εἶχε μιλήσει.

Ἡ ζέση ἦταν ὑπερβολικὴ, ὁ κήπος φλογιζόταν ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀλλὰ ἡ τέντα ποὺ σκέπαζε τὸ «πάτιο» ἔριχνε μιὰ ἑλαφρὰ σκιά πάνω στὰ δροσερὰ μωσαϊκά... Ἀρχισαν νὰ περπατοῦν κάτω ἀπὸ τὶς στοές, μιλώντας γιὰ διάφορα πράγματα. Ἡ δόνα Ουράκα σεργιόισε τὸ σιρόπι ἀπὸ φράουλες καὶ ἀνάψα μέσας σὲ ἀσημένια κύπελλα. Στεκόταν σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπ' αὐτοὺς, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀπομακρύνεται.

Ἡ Φανέτ κουρασμένη ἀπὸ τὴν χωρὶς θέμα συνομιλία, πρότεινε στὸν μαρκήσιο νὰ παίξουν λίγη μουσικὴ. Μπήκαν, τότε, στὸ σαλόνι, ποὺ εὐωδιάζε ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα. Οἱ κατεβασιμένες κουρτίνες ἀφίαναν τὸ δωμάτιο στὸ ἡμίφως. Ἡ Φανέτ κάθησε στὸ πιάνο, μερικὰ ἀκόρντα ἀντήχησαν κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλά της καὶ, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τὸν δόν Λουίς τί ἤθελε νὰ ἀκούσῃ, ἔπαιξε μιὰ μπαλάντα τοῦ Σοπέν.

Καθισμένος σὲ ἀπόσταση στὴν σκοτεινότερη γωνία τοῦ σαλονιοῦ ἐκείνου, ποὺ τὸ ξανάβλεπε ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, ὁ ντ' Ἀρμπόνα ἄκουε τὴν μουσικὴν κυριευμένος ἀπὸ ἀπέραντη θλίψη. Δὲν ἤξερε πολὺ τὸ ἔργον τοῦ Σοπέν, ἀλλὰ ἡ μελωδία ἐκείνη τοῦ Βορρά, ζυγνοῦσε μέσα του τὶς ἀδελφές τῆς μελαγχολίας του: τὸν Πόνο, τὴν Ἀνησυχία, τὴν Θλίψη.

Ἐξανατλημένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση, μὲ τὰ χερία παγωμένα, ἡ Φανέτ ἔπαυσε νὰ παίζει. Σηκώθηκε καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ πιάνο. Ὁ μαρκήσιος δὲν εἶχε μετακινήθῃ, βυθισμένος στὴν διανοητικὴν του. Ἡ Φανέτ διάβαζε τὴν συγκίνησή του στὸ πρόσωπό του καὶ ἔνοιωσε μιὰν μυστικὴ ἀγαλλίαση. Ἀλλά ὁ δόν Λουίς ἔπνιξε τὶς λέξεις ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἐκφράσουν τὴν ἔνοιωθε μὲ τὸς σφοδρότητα, καὶ ἐπρόφερε ἀπλῶς μιὰ φιλοφρόνηση.

Ἐπειτα, μὲ ψυχρὴ κάπως εὐγένεια, ἀποχαίρετρε τὴν φιλοξενουμένην του καὶ ἔφυγε νωρίτερα ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα.

Ὅταν ἔμεινε μόνη μέσα στὸ μέγαρον, ἡ Φανέτ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴν πηγή, τὸ νέρι τῆς ἀφρημένο χάιδευε τὸν παλῆδ λέοντα τοῦ Μποαμπουτὶλ ἕως ὅτου ἡ δόνα Ουράκα ἦλθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ σενορίτα ἦταν στὸ τηλεφώνον.

Δὲν ὑπῆρχε ἀκόμη καμιὰ εἰδηση γιὰ τὸν Κολόμπο. Κανένα ἴχνος τῆς παρουσίας του στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας ἢ στὰ ἄλλα μεγάλα ξενοδοχεῖα τῆς Σεβίλλης. Μήπως εἶχε καταλῶσει σὲ κάποιο πανδοχεῖο τῶν προσκετωῶν; Ὁ δόν Κάρλος θὰ τοῦ μάθαινε γρήγορα. Ὁ θεὸς ἀπορούσε γιὰ τὸ τόσο μυστήριο.

Ἐκεῖνος ἀκούμπησε τὸ φλογισμένο μέτωπό του πάνω στὸ χεράκι ποὺ τοῦ ἔπλωνε ἡ νέα καὶ πρόφερε μὲ θωπευτικὴ φωνή:

— «Ἰνφάντη μίαι! Ἰνφάντη μίαι!»

Ὁ ἥλιος ἔδωε. Στὴν γαλαρία ἡ οἰκονόμος περιέμενε τὶς διαταγές τοῦ κυρίου της. Ὁ δόν Λουίς ψιθύρισε μερικὲς λέξεις στὴν Ἰσπανική:

— Ἐπιτρέψτε μου, κυρία νὰ ἀποσυρθῶ. Σὰς ἀφήνω σὲ ἀσφαλὴ χερία.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, στὴν πλατεῖα ἀκούσαν ὁ καλπαμὸς ἑνὸς ἀλόγου. Ὁ δόν Λουίς ἔφυγε ἔφιππος γιὰ

Κανονικῶς, ὁ ἀνεψιὸς του ἔπρεπε νὰ ἀποταθῇ σ' αὐτόν. Ὁ κύριος Ραμίρεθ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν μυστικότητα αὐτῆς. Βιάζονταν νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν Κολόμπο. Ἡ θεία Μαρία ἦταν ἄρρωστη καὶ εἶχε παραγγεῖλει στὶς ἀνεψιές της νὰ περιμένουν ἕως ὅτου θὰ γινόταν καλύτερα γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὴν βροῦν. Ἡ Φανέτ, λοιπόν, μπορούσε νὰ περιμένῃ ἕως ὅτου θὰ περνοῦσε ὁ κίνδυνος.

Στὸ τέλος ἡ Όλιβ ρώτησε γιὰ τὸν δόν Λουίς ἔμαθε δὲ μὲ εὐχαρίστηση ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε φύγει γιὰ τὴν Μπαριπόζα, ἀπὸ ὅπου θὰ ἐπέστρεφε ἴσως τὴν ἄλλη μέρα. Δὲν εἶχε ὑποσχεθῇ τίποτε.

Ἡ νύχτα φαινόταν ὅτι θάβαναι θερμὴ καὶ βαρεῖα.

Ἡ Όλιβ ἐκνευρισμένη ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα ἀναμονῆς, ζητοῦσε λίγη δροσιά στὸ κηπάριο τοῦ σπιτιοῦ της. Τὰ κρίνα ναρκωμένα ἀπὸ τὸν πύρρον ἥλιο, ξανάπεφταν μισομαραμμένα πάνω στοὺς μίσχους των. Κανένα περιποιητικὸ χέρι, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει ἡ Φανέτ, δὲν ἐρχόταν νὰ τὰ δροσίῃ.

Ἡ Μαυριτανὴ ὑπηρετρία, ἀφοῦ ἔστρωσε τὸ τραπέζι ἐξαφανίσθηκε καὶ στὴν βία της νὰ πᾶν εἰς συνάντησιν τοῦ «νόβιο» μὲ τὸν ὁποῖο «τὰ ἔπνιξε», ἔεχασε νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Όλιβ πιστεύοντας ὅτι ἦτο ἀσφαλὴς πίσω ἀπὸ τὰ τεῖχη ἐκείνα καὶ τὰ κικκλιδώματα, πῆγε στὸ γραφεῖο της. Εἶχε μάθει τόσο καλὰ τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο, ὥστε στὰ σκοτεινὰ, χωρὶς νὰ χρειασθῇ φῶς, ἔφθασε στὸ τηλεφώνον, τὸ πῆρε στὰ χερία της καὶ κάλεσε ἀμέσως τὴν κυρία ντε Κολόμπο.

Τίποτε δὲν εἶχε ἀποκαλύψει ἀκόμη τὴν παρουσία τοῦ συζύγου της. Χρειαζόταν ἀκόμη λίγη ὑπομονή. Πῶς εἶχε περάσει τὴν μέρα της; Ποιὰ ὥρα τὴν εἶχε ἀποχαίρειται ὁ δόν Λουίς;

Ἡ νέα ἀπόρρησε πολὺ ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ μαρκήσιος βρισκόταν ἀκόμη στὸ μέγαρον, ὅπου εἶχε δειπνήσει μαζί μὲ τὴν Φανέτ.

Καταλαβαίνει, τῆς ἐξηγήσε ἡ νεαρὰ γυναίκα, ὁ δόν Λουίς εἶνε πολὺ ἀσχημα ἐγκατεστημένος στὴν Μπαριπόζα, ὅπου δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἐτοιμασία γιὰ τὴν ὑπόδοχὴν του. Δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ νὰ ἐπιβάλλῃ στὸν ἑαυτὸ του πρὸς χάριν μου τὴν ἐνόχληση νὰ φεῖγῃ μέρα καὶ νύκτα γιὰ τὴν ἐξοχή. Τὸν παρακάλεσα, λοιπόν, νὰ μείνῃ στὸ δεῖπνον. Στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε, ἀλλὰ ἡ ἄρνησή του μὲ πείραξε τόσο πολὺ, ὥστε δέχθηκε νὰ μείνῃ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά θὰ φύγῃ ἀκούσῃ τὸ ἀλόγο τοῦ ποὺ χτυπᾷ τὰ πέταλά του στὴν αὐλή. Θέλει νὰ ἔλθῃ νὰ σοῦ πῇ τὴν καλησπέρα του; Τὸν φωνάζω.

Μιὰ στιγμὴ, ἀπάντησε ἡ Όλιβ μὲ τὸ πρόσωπο σκυθρωπὸ.

Τὴν δυσαρέστησε ἡ σκέψη, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἔμεινε τόσο ἀργὰ κοντὰ στὴν ἀδελφὴ της. Ἡ ἰδιαίτερα αὐτὴ συντροφία δὲν τῆς ἄρεσε, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ τόνος τῆς Φανέτ τῆς πείραζε τὰ νεῦρα.

— Ἀκουσέ με—εἶπε καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν νευρικότητά της— πιστεύω ὅτι μπορεῖς χωρὶς φόβο νὰ γυρίσῃς ἐδῶ!

Καλὰ! ἀπάντησε ἡ νεαρὰ γυναίκα

μὲ μιὰ ἀποχρώση ἁπλῆς στὴν φωνή της. Ὅσον περισσότερο σκέπτομαι τόσο περισσότερο ἡσυχάζω. Εἶναι σήμερα ἡ τρίτη μέρα ποὺ πέρασε, χωρὶς ὁ ἀνδρας σου νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς. Μήπως ἔπεσε θύμα κάποιας ἐξαιρετικῆς ὁμοιότητος; Ἴσως νὰ ἔχη κανένα σῶμα στὴν Σεβίλλη, ἢ μπορεῖ — πρόσθεσε μὲ τὸν, στὸν ὁποῖον προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ τὴν ἔκφραση τῆς πεποιθήσεως — ἔάν δὲν γελάσθηκε, τὸ πέρασμά του ἀπ' ἐδῶ νὰ ἦταν ἐντελὼς τυχαῖο. Ἴσως τὸν ἔστειλαν μὲ ἀποστολὴν στὸ Μαρρόκο καὶ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἰσπανία.

— Ἄν συνέβαινε αὐτὸ, ἀπήντησε ἡ Φανέτ, θὰ εἶχε πᾶει νὰ χαρεθῇ τὸν θεὸ καὶ τὴν θεία.

— Γιατὶ τάχα; Ἐάν πῆγαινε νὰ τοὺς ἰδῇ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνακοινώσῃ σ' αὐτοὺς τὴν φυγὴ σου, νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἀδικό του ἢ νὰ τὸ ρίξῃ ἐπάνω σου. Προχωρῶ μάλιστα ἀκόμη περισσότερο: τείνω νὰ πιστεύσω ὅτι μὲ τὸ νὰ μὴν πᾶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεὸ Κάρλο, ὁ ἀνδρας σου, ἀποδείχνει ὅτι ὅλα τελείωσαν μεταξύ τῶν δύο σας.

— Τὸ πιστεύεις ἀλήθεια; φώναξε ἡ κυρία ντε Κολόμπο.

— Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν εἶναι ἀδύνατη. Ἀς τὴν δεχθοῦμε, ἀφοῦ εἶναι εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἡσυχία σου. Ὁ πόλεμος ἔχει ἀλλάξῃ πολλοὺς χαρακτῆρας. Γιατὶ ὁ δικός του νὰ ξεφύγῃ τὴν γενικὴ ἀνατροπὴ; Βλέπεις ὅτι εἶμαι μάλλον αἰσιδόξη, πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ νὰ παρατείνῃς τὴν διαμονή σου στὸ μέγαρον τοῦ μαρκησίου, ἀφοῦ μάλιστα ὁ θεὸς σου ἐπιμένει νὰ μάθῃ τὸ μέρος ποὺ ἔχεις κρυφθῇ.

— Ἀγαπητὴ μου, οἱ λόγους σου φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν τόνον ἐπιπλήξεως, ἀλλὰ ὅταν ἦλθα ἐδῶ, δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σὲ ὑπακούσω, ὅπως πάντοτε. Ἐλα, λοιπόν, νὰ μὲ ζητήσῃς ἀπόψε.

Ἐψώνουσα τὴν φωνὴ τῆς ἡ Φανέτ κάλεσε τὸν μαρκήσιο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μιλήσῃ στὴν Σουλτάνα. Μὲ τὸ αὐτὴ τῆς κολλημένο στὸ ἀκουστικό ἡ Όλιβ, προσπαθοῦσε νὰ ἀντιληφθῇ ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ τῆς ἀποκαλύψουν τὰ μάτια της.

— Δόν Λουίς, ἔλεγε ἡ Ἰνφάντη, ἡ ἀδελφὴ μου μὲ καθυσχάζει. Κατὰ πάσαν πιθανότητα, ὁ ἀνδρας μου ἔχει φύγει ἀπὸ τὴν Σεβίλλη. Σπεύδω λοιπόν νὰ σὰς εὐχαριστήσω, καὶ τὸ κάμνω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, γιὰ τὴν πρόθυμη φιλοξενία ποὺ μοῦ προσφέρατε.

— Φεύγετε! φώναξε ὁ νέος. Τόσο γρήγορα! Ψιθύρισε χαμηλότερα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ σύρματος ἡ Όλιβ ἄκουσε καὶ ἡ λέξις τῆς διεπέρασε τὴν καρδιά. Μάντευσε τὰ βλέμματα ποὺ ἀντήλλασαν οἱ δύο τῶν, τὶς λέξεις τῆς ὁποίας δὲν τολμοῦσαν νὰ προσφέρουν. Ἀλλά ἕνας θόρυβος βροχῶν στὸ «πάτιο», τράβηξε τὴν προσοχή της. Ἐίδε μιὰ φατεινὴ δέσμη νὰ ἐρευνᾷ γοργὰ τὰ σκότη τοῦ κήπου, νὰ προχωρῇ διατακτικὰ. Ἀμέσως ἡ Όλιβ ἔστρεψε ἕνα ἡλεκτρικὸ διακόπτη καὶ τὸ φῶς πλημμύρισε τὸ δωμάτιο.

Προτοῦ τὸν ἰδῇ ἡ Όλιβ κατάλαβε ὅτι ἦταν ὁ Κολόμπο. Ἀναγνώρισε τὸ ἀνάστημά του, τοὺς στενοὺς ὄμους του, τὸ ὑψηλὸ κοκκαλιάρικο σῶμα του καὶ ὅταν αὐτὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του τυφλωμένος ἀπὸ τὸ κῶμα τοῦ φωτός, ἡ νέα διάβασε μέσα στὰ ἄγρια μάτια του τὸν θυμὸ.

(Ἡ συνέχεια ἀπὸ ἐπόμενον)

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														
15														

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Έφευρε το θερμόμετρον.— Μεγάλος Έλλην ποιητής.
2. Σύνδεσμος.
3. Ρωμαίος ρήτωρ.— Περιοχή της Μ. Ασίας.
4. Συμπερασματικόν.
5. Έργον του Ζολά.— Τό όνομα της Όντρα.
6. Αθηναϊκόν προάστειον (δημ.).
7. Επίγειος άστήρ.— Απόμερον σημείον (δημ.).
8. Τόν έκανε ο Άρης πτηνόν.
9. Όμοιος. — Όστων των άνω άκρων.
10. Μικρασιάτης.
11. Γερμανός ολυμπιονίκης.— Χρονικόν.
12. Όμοιος.
13. Έλλην ποιητής. — Άνεμος νότιος (δημ.).
14. Χρονικόν διάστημα.
15. Επίθετον διασήμου ελληνικής οικογενείας.— Βυζαντινός αυτοκράτωρ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Λαός συναντηθείς υπό του Όδυσσέως.— Ιουδαίος ιστορικός.
2. Πρακτορείον ειδήσεων.
3. Χώρα της Πελοποννήσου.— Όδρυσή την αίρεσιν των Μεθοδιστών.
4. Αβησσυνός φύλαρχος.
5. Καθηγιασμένα.— Σύνολον ανθρώπων.
6. Κοινή όνομασία του Πάρωνος.
7. Όρος της γραφής.— Έκφράζει άμφιβολίαν.
8. Κανονίζει την κίνησιν των μηχανών.
9. Την κρατούν οι μαθηταί.— Γυνή άναφερομένη στην Βίβλον.
10. Δυναστεία βυζαντινή (ένικός).
11. Τό όνομα της Νταμιτά.— Μεταφορικόν μέσον.
12. Τοπικόν έπίσημον.
13. Μέγας ποταμός των Ινδιών.— Βρίσκεται στο κεφάλι, αλλά συγχρόνως

έκει πολεμούν.

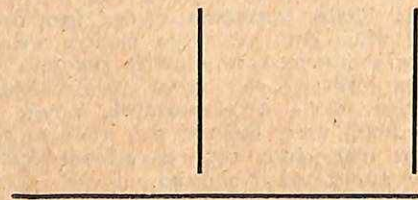
14. Ιανέϊρον.
15. Καρποφόρος θάμνος του τόπου μας.— Φρονιάδα.

[Έστάλη υπό του κ. Νικολάου Εύρ. Κοσμίδη έκ Θεσσαλονίκης].

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τό παρακάτω σχήμα μας παριστάνει δυό κάθετες γραμμές και δυό όριζόντιες, από τις οποίες ή μία είναι μεγαλύτερη. Το ποθετήστε τώρα τις δυό κάθετες γραμμές σε μία τέτοια απόσταση την μία από την άλλη, ώστε ή μεταξύ των απόστασης νάναι κοινήτερη από τό μήκος της μικρότερης από τις δυό όριζόντιες γραμμές.

Κατόπιν προσπαθήστε νά ένώσετε τις δυό κάθετες γραμμές με τις δυό άνισες όριζόντιες. Η ένωση, τόν πρὸς την μία κάθετο, δσον και πρὸς

την άλλη, πρέπει νά παρουσιάξη τις δυό έριζόντιες γραμμές παράλληλες. Πώς θά τό καταφέρετε;

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

(Γεωμετρικόν πρόβλημα)

Ό κύρ Μαθίός, ένας πλούσιος χωρικός, απέφασε νά άποκτήση αυτοκίνητο. Τό άγόρασε αλλά δέν ήταν μόνο τό αυτοκίνητο, έπρεπε νά του φτιάξη κι ένα γκαράζ. Ό κύρ — Μαθίός, πού δέν ήθελε νά μπη σέ άλλα έξοδα σκέφθηκε νά χρησιμοποιήση έναν άχυρώνα πού είχε γιά γκαράζ. Όλα του όμως καλά του άχυρώνα αὐτοῦ μόνον πού τό φῶς ήταν λίγο. Κι' ο μπάμπας—Μαθίός δέν ήθελε νά κάνει άλλα έξοδα, φαρδαινοντας τά παράθυρα του άχυρώνα. Αφοῦ σκέφθηκε, είπε: «Βρήκα. Θά έχω διπλάσιο φῶς, χωρίς νά ξυλώσω ούτε νά φαρδύνω τά παράθυρα».

Μετά δυό μέρες τό γκαράζ ήταν ὅπως τό ήθελε.

Πώς τά κατάφερε; Δηλαδή πώς ήταν πρὶν τά παράθυρα και πώς έγιναν τώρα;

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ

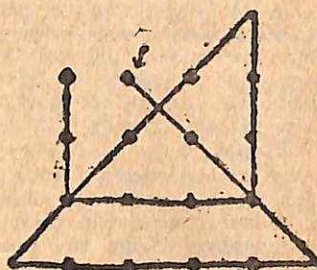
Έχετε ένα στρογγυλό κομμάτι τυριού, μία χοντρή φέτα μανουριού, σάν νά λέμε, και ὁχτώ συνδαιτυμόνας στους οποίους πρέπει νά τό μοιράσετε.

Πώς μπορείτε, με τρεις μονάχα μαχαιριές νά χωρίσετε τό τυρί σέ ὁκτώ μερίδες;

Λύσεις προηγουμένων Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Ό αστυνόμος ήταν βέβαιος ὅτι έπρόκειτο περί αυτοκτονίας γιατί, ναι μέν τό σκονιό ήταν μακρύτερο από ὅτι έπρεπε, αλλά και ὁ κρεμασμένος βρέθηκε με τό πόδια διπλωμένα πρὸς τά έπάνω. Πράγμα τό ὅποιον δέν θά συνέβαινε αν έπρόκειτο περί εγκλήματος. Σέ μία τέτοια περίπτωση αν δηλαδή ὁ δολοφόνος ήθελε νά κάνει πιστευτή μία αυτοκτονία, δέν θάφηνε τό σκονιό τόσο μακρῶ.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗ ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Όδου πώς θά σύρετε της... 100 είς γραμμές:

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 52/

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	Π	Ι	Ο	Ν	Τ	Α	Ρ	Ι	Ο	Τ	Α			
2	Α	Γ	Κ	Ο	Π		Γ		Ν	Ε	Ρ	Ω	Ν	
3	Ρ		Ο		Λ		Η	Κ	Ω		Ε		Ε	
4	Γ	Ο	Ν	Ι	Ο	Σ	Υ	Ο	Μ	Α	Λ	Ο	Σ	
5	Α		Ι		Ν		Ρ		Α		Λ		Η	
6			Ο			Π	Ρ	Α	Γ	Α		Α		
7	Α	Ρ		Β	Ι	Ω			Ν	Α	Σ	Ρ	Α	
8			Κ			Σ	Ω	Σ	Τ	Α		Κ		
9	Σ		Ρ		Δ		Ω		Φ		Λ		Μ	
10	Τ	Ρ	Α	Ν	Ο	Σ		Σ		Ε	Λ	Η	Ν	Η
11	Ε		Ν		Σ		Ρ	Ι	Σ		Τ		Τ	Ν
12	Γ	Ρ	Ο	Σ	Ι		Α			Ο	Μ	Ο	Ρ	Α
13	Η		Σ		Ε	Κ	Α	Σ	Τ	Ο	Σ		Σ	

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΝΥΧΤΟΠΕΡΙΠΛΑΝΗΜΑ

Βουβή, πηχτή, σκοταδερή παντού κυλά ή νύχτα, κάθε ζωή σταμάτησε εδώ κι' ὦρα πολλή... γυρίζω μόνος νοιώθοντας τη σκέψη μου κι' ακόμα δέ μου βάρυνε τά δλέφαρα ή νύστα.

Κάποιον σκυλιού ακούγεται ὁ θρήνος ὁ πνιχτός, μιᾶς κοκκουβάγιας σέρνεται θλιβὼ τό μοιρολόι κάπου μακριὰ ακούγονται τρεις χτύποι στο κι' απλώνονται και σβύνονται στα σκοτεινότης νυχτός.

Άργοφυσάει τραγουδᾷν μουρμουριστὰ τά φύλλα μιᾶ σερενάτα ὑπέροχη στῆς νύχτας τη θεᾶ, στον οὐρανὸ τὰ σύννεφα πληθύνονται φαῖα και τό κορμί μου αναεργιὰ σέ λάνη' ανατριχίλα.

Άστράφτει μαῦρο δείχνεται τοῦ οὐρανοῦ καὶ παίρνουν ὅλα σχήματα γιγάντων θευλικών, κτρινοκόκκινα πυρὰ χρυσῶν βεγγαλικῶν φωτίζουνε τό ξωτικό τῆς θύελλας γιορτάσι.

Και μέσα μου ανεκάλυψα τρανή ψυχὴ ἀλήτη καθὼς ἀνὰ μέσ' στῇ βροχῇ τραβοῦσα πρὸς τό σπίτι.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

ΔΙΧΩΣ ΤΙΤΛΟ

Γνωριστήκαμε: Μιά μέρα, την ώραίότερη απ' ὅσες έχουν γίνει, γνωριστήκαμε. Έγώ —ένα σκουπίδι κυλισμένο στη λάσπη. Έκεινη, ένα λουλούδι, νεοανθισμένο έξωρο απ' ὅλα τ' άλλα.

Άγαπηθήκαμε: Κι' ήθε μετ' ἑνα πού τό χρυσὸ στολίδι τῆς ζωῆς μου πού προσέφερε τὴν ἀδολή του καρδούλα. Καὶ γεννήθηκε κι' ἄλλη μιὰ ἀγάπη, ἡ πὺ ἀγνή απ' ὅσες κυλοῦν στο διᾶβα τοῦ χρόνου, ἀγάπη θεϊκὴ ἀνείπωτη, μεγάλη.

Καὶ πίστεψα: Καὶ βγήκα απ' τὴ λάσπη πού γερά με κρατοῦσε, καὶ νόμισα πὼς ἡ Μοῖρα μουράσθηκε νά με τυραννά, κι' ἄρχισα νά πλέκω ὄνειρα— τί εἰρωνεία— ὡς πού...

Πόσο γελάστηκα;... Μιά μέρα, ἡ πὺ μαύρη απ' ὅλες τις μέρες, πὺ σκοτεινὴ κι' απ' τὴν νύκτα, ξαναερίχθηκα στο βόρβορο σκληρότερο' από πρῶτα. Ἡ Μοῖρα εἶναι ἀκαρδῆ. Ὁ Χάρος τυφλός. Ἡ ὄχι δέν εἶναι τυφλός. Εἶναι συλλέκτης ἀριστοτεχνῶν. Πόσο μικρὴ ήταν ἡ εὐτυχία μας! Ὁ! πέρα πὺλὺ μικρὴ! Καὶ πόσο ἀκριβὰ πληρώνεται! Ὁ! Θεέ μου! Στείλε μου τὴν τύχη τῆς ἀγαπημένης μου! Γενοῦ σπλαχνικός!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΣΜΙΑΝΗΣ

Α Π Ο Ψ

Άπόψε πού τοῦ κήπου μας ἀνθίσαν τὰ λουλούδια καὶ χύνουν γύρω ὀλόδροση μεθυστικὴ εὐωδιά, ἔλα ἀγαπημένη μου χίλια γλυκὰ τραγουδία στον Ἐρωτα νά ψάλλουμε με γελαστὴ καρδιά.

...Κι' ὅπως ἡ νύχτα σιωπηλὴ θά εἴχνη τό σκοτάδι σ' ὅλα τὰ μέρη' δίνοντας μιὰ χάρη περισσὴ γιά μιὰ στιγμὴν' ἄς διώξουμε τις σκέψεις μας ὁμάδι κι' ἄς ξεχαστοῦμε στῆς ζωῆς τη νεότης τη χρυσῇ.

Άπόψε πού τοῦ κήπου μας τ' ἀνθάκια ἔχουν στολίσει κάθε μεριά' σὰ νᾶταν ἐρωτικὴ φολιὰ. ἔλα καὶ στὴν καρδούλα σου ἄσε γλυκεῖα ν' ἀνθίσῃ ἡ ἀγάπη κι' ἄς ξεχάσουμε τις πίκρες με φιλιά.

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Γ Υ Ψ Η

Μὴ σκύβεις τό κεφάλι ταπεινὰ καὶ μὴν ἀφήνεις τὴν καρδιά σου νά πονῇ καὶ τὴν συνείδησή σου ἡ τύχη νά τὴν δέρνη. Τί φταίμε ἡμεῖς πὺ ἀγαπηθήκαμε πὺλὺ; τό ἔνοχο ἂν ἐποθήσαμε φιλί ὁ σπαραγμός ἄς μὴ σέ συνεπαίρνει.

Κανένας δέν ὀρίζει τὴν καρδιά κι' ἂν εἶχε κείνη τό κακίτσιτο μιὰ βραδυὰ αὐτὴ τὴν ἀσχημὴ παγίδα νά μᾶς στήσῃ καὶ μεῖς νά πέσωμε—Δειλοί!— τώρα εἶναι ὁ γάμος ἄς μὴ σέ συνεπαίρνει.

Σ. Γ.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Δέν ξεπῶ ξανά τὴν ἀγάπη σου. Στὸ πεζοδρομὸ τῆς ζωῆς, σβυσμένα τὰ παλὰ δέν ξενατοῦν.

Ἐσὺ μ' ἔμαθες νά κλαίω καὶ νά σταπαῶ. Σὰν τραγοῦδι, σὰν γέλοιο ἐξωτικό πρόβαλες προστά μου. Κάποτε μὺ χάριες δύο μαργαρίτες, καὶ ἐγὼ τις φύλαξα πιστὰ. Ἦταν μιὰ ἀνοιξὴ ὅταν ἀναστήθηκε.

Ἄν ὅλα τὰ ξεχάσεις, τί περιᾶζει; Δέν ξεπῶ ξανά τὴν ἀγάπη σου. Ὅχι. Ἄποψε μόνο πὺ ξανάειδα τὰ μάτια σου, γλυκὰ καὶ ἄστατα, ὅπως τότε, θυμήθηκα ἄθελα τὴν μυριόχρωμη ἀνοιξὴ, καὶ τις λευκὲς μαργαρίτες. Ἐνοιῶσα τό χαδιάρικο σπείξιμό τὼν χειρῶν σου, τό ἴδιο σὰν τότε πὺ μὺ χάριες λουλούδια.

Ὅχι. Δέν θέλω τὴν ἀγάπη σου. Στὸ πεζοδρομὸ τῆς ζωῆς ξανά, τὰ παλὰ ἄς σβύσουν...

ΣΟΦΙΑ Σ. ΠΙΛΑΦΙΤΖΗ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Τιν...τίν... ἀργά, μονότονα κρατοῦν οι βροχοστάλες σ' ἑνα κομμάτι τενεκὲ ριγμένο στὴν αὐλή. Περνοῦν οι ἄνθρωποι σὰ σκιὲς μέσ' στοῦ σπιτιοῦ τις σᾶλες' κάπου, ὅξω...πέρα, μακριὰ σὺβλιάζει ἑνα σκυλί...

Σ. Γ.

Ντίν...ντάν... μεσάνυχτα, σιγά, σημαίνει τό ρολόι... τώρα ὅλα γίνηκαν βαρειά κι' ἡ ἀτμόσφαιρα πνιχτή...

Μονάχα ἡ ὦρα ακούγεται, θλιβὰ, σὰ μὺ ρολόι κι' ὁ ἀγέρας πὺ σφυροκοπᾷ τὴν πόρτα τὴν κλειστή...

Σ. Γ.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Ὁ! Ἄν ἔλειπε ἡ ἀνάμνηση πόσο χαρομένη θά ήταν ἡ ζωή. Τὰ χείλη μας δέν θά καίγανε απ' τὰ φλογερὰ φιλιά ἐνός ἀγαπημένου προσώπου, καὶ τό σώμα μας δέν θά σκίρταγε σ' ἄκουσμα μιᾶς φωνῆς, πὺ ἡ θύμησή τῆς θά μᾶς ἔκανε νά ἀναπολήσουμε λόγια γεμάτα ἔρωτα καὶ λατρεία...

Ὁ νοῦς μας δέν θά ἔτρεχε σέ καιροὺς πὺ πᾶ δέν μᾶς ἀνήκουν, κι' ἡ φαντασία μας δέν θά πλανιόταν σέ δανδ' ἄλλενια· σύννεφα σχηματισμένα απ' τὴν ἀγαπημένη μορφή...

Ὁ! Ἄν ἔλειπ' ἡ ἀνάμνηση... Δέν θά θυμώμασε τὰ λόγια τοῦ χωρισμοῦ.

Τὰ ψεύτικα καὶ ποταπὰ λόγια πὺ ἔπαθε σὰν σάνιδα σωτηρίας γιά νά κινήν δικαίω τό χωρισμό μας...

Οὔτε τό τελευταῖο φιλί θά θυμώμασε. Τό δηλητήριο τῆς λησμονίας θά πᾶνε τις πρώτες θλίψεις στὴν καρδιά μας καὶ κάθε λυπηρὸ κι' ἀσχημὸ θά χανόταν γιά πάντα πρὸς ἀπ' τὰ μάτια μας...

Θά ζούσαμε ξενοιαστοί... Μὰ τάχα αὐτὴ ἡ ξενοιασιά θάφηνε τὴν εὐτυχία;

Ὅχι! Χίλιες φορές ὄχι! Δέν θέλω νά ξεχάσω!

Τὰ ψεύτικα καὶ προσβλητικὰ λόγια τοῦ χωρισμοῦ θέλω πάντα νά τὰ θυμᾶμαι.

Κι' ἡ λατρευτὴ μορφή, θέλω πάντα στὴ θύμησή μου νά βασίλευῃ. Ὅχι! Δέν θέλω ποτὲ νά ξεχάσω.

Προτιμῶ νά ρουφήξω με τὰ διψασμένα μου χείλη τὰ περασμένα, κι' ὥς μέσ' στὴ πίκρα τους θρῶ μιὰ ἀνέκφραστη γλυκία.

ΠΗΠΙΤΣΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΜΟΧΘΗΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

“Έχετε παρατηρήσει πόσο εύκολη επιτυχία έχουν εκείνοι που κατηγορούν συστηματικά τους όμοιους των και επικρίνουν αδιακόπως τους πάντες και τα πάντα; Όσοι τους ακούουν τους έπιδιοκιμάζουν κι’ εκείνοι παρασυρόμενοι από την επιτυχία τους, συνεχίζουν το κατηγορητήριο τους, φέγουν τον ένα και τον άλλο και καταστρέφουν ύποληψεις και όνματα χωρίς κανένα διαγισμό. Γι’ αυτούς κάθε πράξις έμπνέεται από την φιλοχρηματία, την ματαιοδοξία, το μίσος... Πιστεύουν ότι κανείς δεν έχει ανώτερα ιδανικά. Και οι άκροατοί που κατά βάθος δεν είναι κακοί, αλλά δεν θέλουν και να φανούν λιγότερο ενήμεροι, έπιδιοκιμάζουν θορυβωδώς.

“Έτσι, βλέπουμε συχνά, να θριαμβεύουν ώριμα άτομα, άσημαντα, που η μόνη τους αξία είναι κάποια σχετική ευγλωττία και έχουν ως σύστημα να κάνουν τον σκεπτικισμό και τον ειρώνα άπέναντι σε κάθε εκδήλωση του καλού. Και το κακό είναι ότι βρίσκουν πάντα ένα πλήθος μετρίων ανθρώπων που είτε από άνοησία, είτε από όκηνηρία, είτε έπειδη δεν έχουν το θάρρος της γνώμης των, δεν τολμούν να τους αντικρούσουν και να τους υποδείξουν ότι αντιλαμβάνονται πόσες υπερβολές υπάρχουν στα λόγια των και πόση μεροληψία.

Είναι αλήθεια ότι πολλοί άνθρωποι είναι πράγματι άξιοι κατηγορίας, μ’ αυτό όμως δεν έπεται ότι η ανθρωπότης στερείται ανωτέρων διανοιών και ανωτέρων ψυχών και ότι δεν υπάρχει τίποτα το καλό στον κόσμο αυτό. Το σύστημα αυτό του να κατακρίνει κανείς τους πάντες και τα πάντα δεν μπορεί ποτέ να στηρίζεται σε σωστές βάσεις.

Τόσα μεγάλα πράγματα που συναντά κανείς άφθονα κατά την πάροδο των χρόνων, τόσες αξιοθαύμαστες πράξεις, πραγματοποιήθηκαν από μεγάλους ανθρώπους. Μά οι ταπεινοί αυτοί άνηται των πάντων δεν θα το καταλάβουν ποτέ γιατί είναι άνικανοί να ύψωθούν επάνω από την άσημαντη δική τους προσωπικότητα.

Κι’ οι μεγάλοι άνθρωποι έχουν τα ελαττώματά τους. Πρέπει, όμως, να τα άγνοη κανείς άπέναντι στο θαυμαστό έργο των. Και δεν είναι μόνο οι μεγάλοι άνθρωποι που πρέπει να θαυμάζονται. “Υπάρχουν μέσα στο άνώνυμο πλήθος των ανθρώπων που δεν πέρασαν ποτέ στην άθανασία, άπειρες έκλεκτες ψυχές και ανώτερα πνεύματα, που μένουν παραγνωρισμένα από μετριοφροσύνη είτε τούς σπρώχνουν στην τελευταία σειρά οι επιτήδειοι και οι ματαιόδοξοι.

Γυναιμεις

Γι’ αυτό δεν πρέπει να παραδεχώμαστε με ευκολία κάθε μοχθηρή φλυαρία που άκούμε και η οποία τείνει να καταστρέψει έναν άνθρωπο χωρίς να φταίη. Πρέπει να έχουμε το θάρρος της γνώμης μας και να προσπαθήσουμε ν’ άνακαλύπτουμε και ν’ άναδεικνύουμε τους πραγματικά άξιους και καλούς ανθρώπους όχι μόνο για να τους άνταμείψουμε αλλά και για να τους χρησιμοποιήσουμε ως παράδειγμα στους άλλους.

ΛΟΡΑ

ΔΥΟ ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΠΕΝΙΟΥΑΡ

Η ΜΟΔΑ

ΡΟΜΠΕΣ ΚΑΙ ΝΤΕΖΑΜΠΙΓΙΕ

Με τις πρώτες ψυχρές και την έπικείμενη άφιξη του χειμώνα, το σπίτι παίρνει εύθους όλη την αξία του και οι ρόμπες του σπιτιού, σύμβολα της “έστιας”, ξανάρχονται πάλι στο πρώτο πλάνο των άπασχολήσεων μιάς κομψής κυρίας.

Την εποχή αυτή θριαμβεύουν κυρίως

οι ρόμπες από βελούδο — βελούρ κοταλέ, βελούρ άγγλαί, βελούρ έμπριμέ — φτιαγμένες σε δυο τόνους αντίθετους. “Η σύγχρονη μόδα τις συμπληρώνει με μιά μικρή φαρδιά ζακετούλα, μ’ ένα μπολερό, μιά εσάρπα ή ακόμα μιά μικρή κοντή πελερίνα με καπυσόν. “Όλα αυτά τα φανταζι “συμπληρώματα” γίνονται σ’ ένα χρώμα πολύ “χτυπητό” που έρχεται σε ζωνή αντίθεση με τον χρωματισμό της ρόμπας.

“Έτσι, μιά ρόμπα από λαινάς μπλέ ζωηρό συμπληρώνεται μ’ ένα μπολερό από βελούδο πορτοκαλλί. “Από το ίδιο βελούδο γίνεται και η ζώνη της.

Μιά “ρόμπ ντ’ έντεριέρ” από μαύρο βελούδο έμπριμέ με λευκές βουλίτσες, παίρνει ένα χαρούμενο τόνο με μιά μεγάλη εσάρπα από κόκκινο μεταξωτό. “Από μιά τσέπη της ρόμπας ξεπερνά ένα κόκκινο μεταξωτό μαντηλάκι σαν ένα δροσερό τριαντάφυλλο.

□ □

Κάθε ρόμπα μπορεί να παίρνη διάφορες εμφανίσεις χωρίς σε διαφορετικές εσάρπες, ζώνες κ.λ.π.

“Έτσι μιά ρόμπα από ζερσέ μαύρο με μιά φαρδιά μεταξωτή ζώνη πορτοκαλλιά μπορεί να μετατραπή σε άπογευματινό φόρεμα αν βγάλουμε την ζώνη και προσθέσουμε ένα είδος πλαστρόν από βελούδο πράσινο που δένει πίσω στο λαιμό. Το πλαστρόν αυτό καταλήγει σε μύτη που γλυστράει κάτω από μιά στενή ζώνη από γυαλιστερό μαύρο δέρμα.

Μιά εσάρπα που σταυρώνει έμπρός και δένει πίσω αφήνοντας δυο μακρές άκρες να πέφτουν επάνω στη φούστα, αλλάζει εύκολα ένα άπλο φορεμάτακι σε μιά κομψή ρόμπ ντ’ έντεριέρ.

Μιά φούστα με μπρετέλλες επάνω από μιά ρόμπα από σατέν ή λεπτό λαινάς μας παρουσιάζει δυο ρόμπ ντ’ έντεριέρ πολύ διαφορετικής εμφάνισης.

Το βελούδο που εύνοείται τόσο πολύ εφέτος μας παρέχει το μέσον να άναενώσουμε ωραιότατα μερικά ξεφρεσκαρισμένα μάλλινα φορεματάκια.

“Αν έχετε, λόγω χάριν, ένα φόρεμα από λαινάς γκρι και θέλετε να το δώσετε μιά νέα και δροσερή εμφάνιση,

σεήιδες

γαρνίρετε το κάτω μέρος της φούστας του με λωρίδες από βελούδο μαρίν. “Επίσης θα γαρνίρετε με το ίδιο βελούδο τον γιακά, τις τσέπες, την ζώνη και τή μανίκια που φαρδαινουν προς τον άγκώνα. Θα επιτύχετε έτσι ένα πολύ εύχριστο και ωραίο φόρεμα του σπιτιού.

□ □

“Η άπλη ρόμπα του σπιτιού προσεγγίζει πάντοτε προς την κλασσική φόρμα που έχει άνδρική σχεδόν γραμμή. Είναι ζεστή, πρακτική, από μαλακό λαινάς γκρι με σειρήνια μεταξωτά σε ζωηρό και χαρούμενο χρώμα.

Μερικές ρόμπ ντ’ έντεριέρ έχουν φαρδιές ζώνες ντραπέ με άκρες που δένουν έμπρός ή στο πλάι. “Άλλες πάλι είναι βελούδινες και σε αρκετά πρωτότυπο σχέδιο, σφίγγουν το σώμα και φαρδαινουν προς τα κάτω με γκοντέ. “Έχουν μανίκια έφαρισστά με στρουγγυλεμένους ώμους.

Οι γαρνιτούρες μένουν άπλες εκτός, φυσικά, όταν πρόκειται για μοντέλα υπέρκομψα στα οποία συναντά κανείς σατέν, βελούδο, δαντέλλα με λεπτότατα ή ζωηρά χρώματα.

Μεταξύ των πιο χαριτωμένων παρισυνών μοντέλων θαυμάσθηκαν περισσότερο, μιά ρόμπα σε χρώμα μπλέ-σαπφείρου γαρνιρισμένη με έγκρυστασιν λευκής δαντέλλας σε σχήμα μπουκέτων και μιά ρόμπα από σατέν λιλά με φαρδιά μανίκια από βελούδο λιλά και βελούδινες λωρίδες λιλά άπλικαρισμένες σ’ όλο το κάτω μέρος της φούστας.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Κι’ εφέτος τα φθινοπωρινά παιδικά καπέλλάκια, παρουσιάζουν μιά ποικιλία χαριτωμένη. Στην εικόνα μας βλέπετε πέντε μοντελάκια στις κυριώτερες φόρμες που θα έμπικρατήσουν.

Τον Τά φέτρ «ρελεβέ» είναι φτιαγμένα κυρίως για νεανικά προσωπάκια των οποίων η φρεσκάδα δεν έχει να φοβηθή τίποτα από το δυνατό φως του ήλιου.

Το μοντέλλο αυτό «ε λ ά Μπεττίνα» είναι από φέτρ μπλέ-ρουά που είναι πολύ της μόδας εφέτος. Γαρνίρεται με βελούδο λαχανί που περνά ανάμεσα από δυο τρύπες καυμένες στο φέτρ, σχηματίζει έμπρός έναν μεγάλο φιόγκο που συγκρατεί το ρελεβέ και τέλος πέφτει σε δυο μικρές άκρες πίσω στο σβέρκο.

2ον Φόρμα κ λ ό ς. Το κλοσάκι αυτό σε πολύ γνωστή γραμμή, φαίνεται πολυτάτα έντελώς καινούργιο χωρίς σε χοντρές βελονιές με μετάρσι κόκκινο που γαρνίρουν το επάνω μέρος της καλότητας.

Το καπέλλο το ίδιο είναι από φέτρ πράσινο με κορδελλίτσες κόκκινες και καφέ οι οποίες περιβάλλουν το κάτω μέρος της καλότητας και καταλήγουν πίσω σε φράντζα.

3ον Τά βελούδινα μπερέ είναι κομψά και ταιριάζουν θαμάσια

στα ωραία μπουκλαρισμένα μαλλιά. Κάνουν επίσης μπρε από βελούδο έμπριμέ ή βελούδο κεντητό.

Το μοντέλο αυτό είναι από βελούδο μαρίν με πράσινες βούλες. “Ένας φιόγκος-παπιγιόν γαρνίρει το έμπρόσθιο μέρος και ρελιάζεται γύρω-γύρω με πράσινο μεταξωτό. Αυτή η γαρνιτούρα — παπιγιόν συνηθίζεται εφέτος πολύ και στα γυναικεία καπέλλα εκτός από τα παιδικά.

4ον “Η χαριτωμένη αυτή τόκα θυμίζει λίγο τα καλύμματα των Σκατσέζων έπειδη στέκεται «σκληρή». Γίνεται από φέτρ πράσινο με έγκρυστασιν από βελούδο καφέ που δένει πίσω. Είναι πολύ χαριτωμένο το σχέδιο που κάνει η ντεκούπ του φέτρ επάνω στο μέτωπο.

5ον Το καπέλλάκι αυτό σχήμα «κα-λ ό» μπορεί να είναι άσσορτί με το φόρεμα και να συμπληρώνη την τουαλέτα μιάς μικρούλας “δεσποινίδος επί των τιμών”.

Γίνεται από φέτρ θαλασσί και γαρνίρεται με κορδέλλες βελούδινες μπλέ μαρίν που δένουν πίσω σε μικρά φιόγκάκια. “Ο τσέπες επίσης ριγάζεται με το ίδιο βελούδο.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

4ον

Τα καλλυντικά—και μόνον όταν είναι άπολύτως άγνά κι’ έπιστημονικά παρασκευασμένα—χρησιμεύουν για την συντήρηση του ύγιους δέρματος και την τόνωση των φυσιολογικών χαρακτηριστικών του. Δεν πρέπει

να χρησιμοποιούνται για να κρύβουν τα σπυράκια, τα εξανθήματα, τις πανάδες και την χλωμάδα ενός πάσχοντος δέρματος. Το πάσχον δέρμα πρέπει πρώτα να θεραπευθή και κατόπιν να χρησιμοποιούνται επάνω του καλλυντικά. “Η αισθητική παραδέχεται ένα δέρμα ως ωραίο, όταν το πρωί άδαφο με το ξύπνημα είναι δροσερό και νεανικό, κι’ όχι θαμπό, κιτριναίνο, μαρμαζωμένο. Αυτό το έχουν παρεξηγήσει οι περισσότερες κυρίες και νομίζουν ότι μόνο το κτυπητό μακιγιάζ και τα πολλά πασαλείμματα διαφόρων κρεμών και καλλυντικών δίνουν την ωραιότητα στο δέρμα. Αυτό όμως είναι μιά μεγάλη πλάνη την οποία καλλιεργούν άνθρωποι ξένοι προς την έπιστήμη, χωρίς εύκολου χρηματισμού κι’ έμπορίας. Αυτοί άκριβώς θα άποφύγετε όταν με την γνώση της άληθειας και της πραγματικότητας πειστήτε ότι η ύγεια προ πάντος είναι ο σπουδαιότερος συντελεστής της νεανικής και δροσεράς διατήρησης της επιδερμίδος σας.

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ

Σας άνέπτυξα παραπάνω λεπτομερώς τους λόγους για τους όποιους κάθε γυναίκα που έπιθυμεί νάχη μιά δροσερή και νεανική επιδερμίδα πρέπει προ πάντος να φροντίξη για την κανονική λειτουργία των διαφόρων συστημάτων του όργανισμού της.

Μιλήσαμε επίσης για τις πιο συνηθέστερες παθήσεις που συντελούν πολύ στην καταισροφή της ανθρωπότητος του δέρματος: την δυσκοιλιότητα και την όσθητική άνεπαρκεια. Αυτές οι δυο ασθένειες, καθώς είπαμε, παραμελούμενες χρησιμεύουν ως ρίζα για την εμφάνιση άργότερα διαφόρων σοβαρότερων έπιπλοκών. “Όσο έλαφρά κι’ αν είναι η δυσκοιλιότης σας, πρέπει να έξερετε ότι θα σας έμποδίξη πάντα νάχετε καθαρό και διαφανές δέρμα. Ποτέ δεν θα κατορθώσετε μ’ ό,τιδήποτε καλλυντικά κι’ αν μεταχειριστήτε ν’ άποφύγετε το θάμπωμα, την κιτρινίλα, τα εξανθήματα και το πρόωγο γηρασμένο δέρμα, αν δεν φροντίσετε προ πάντος να λειτουργή κανονικά το πεπτικό σας σύστημα.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΠΕΝΤΕ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ. (Σχετικό άρθροκι παρατηύρω).

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 200.—
Έξωτητος > 100.—
Έτησία έξωτερικού Δρ. 1.10.
> Αμερικης Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
μη δέν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Ανήσυχοι. Μέτρια τα ποιήματά σας. Ένα-δυο στίχοι όμως περισσότερο επιτυχημένοι δείχνουν ότι αν τα δουλεύατε περισσότερο θα μπορούσαν να γίνουν δημοσιεύσιμα. Μίτσι Μ. Τό διήγημά σας έχει ωραίο θέμα αν και ύπαρξη ένα αξιοσημείωτο, ξένο διήγημα, δεν θυμόμαστε τίνας αυτή την στιγμή, που το έχει εκμεταλλευθεί περίφημα και έχει δημοσιευθεί ή μετάφρασή του σε πολλά περιοδικά. Το δικό σας γράψιμο όμως, άσχετως αν έχετε έμπνευση ή όχι από εκείνο το διήγημα, είναι πολύ παιδιά-

στις και όχι στρωτό άκρη. Πολύ κα-
Ξένου. Συμπαθητικό το πεζό σας με όχι
δημοσιεύσιμο. Μέτρια γραμμένο. Στείλτε
μας τίποτε άλλο πιο προσεγμένο. Για τα
καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Στάθην
Ψύλλαν. Το ποιημάκι σας ήθελε άρκε-
το δούλεμα άκόμη για να γίνει δημοσιεύσι-
μο. Ίδιως οι δύο τελευταίοι στίχοι του άδύ-
νατοι. Καλό το δεύτερο τετράστιχο. Τά-
κην Βούρτσην. Ψωμένους φράσεις
του πεζού σας άρκετά καλές με στο σύνολο
όχι δημοσιεύσιμο. Άγλ. Κουτσ. Πολλές
κοινοτοπίες έχει το πεζό σας. Άποφεύγετε
έπίσης σχολαστικές φράσεις σαν κι αυτή:
«Θά φέρη τα σιγανά πρωτοβόρδια που θα
γίνουν οι προάγγελοι καταιγίδων καιρικών
και ψυχικών». Έβδ ομ άδ α. Το ευτόχημα
είναι ότι έχετε άρκετά άνεπτυγμένο το
«Γνώθι σ' αυτόν» και έτσι δεν θ' άπορήσετε
όταν σας πούμε ότι προτιμούμε άσυγκρίτως
τα πεζά σας και ότι θα ήταν καλύτερο ν' ά-
φήσετε ήσυχη την ποίηση προκειμένου να
καμωταχειρίζεσθε έτσι το μέτρο. Τέλος
πάντων! Είναι ευχάριστο ότι ξαναφανήκατε
στον όριζοντα... Άρ. Καρυώτην. Το
θέμα που διαλέξατε πολύ κοινότοπο. Στείλτε
μας κάτι πιο πρωτότυπο. Ηλίαν Ζα-
φειρέλλη. Καί το δικό σας χιλιόει-
κωμένα πράγματα. Γράψτε κάτι λιγώτερο
συνειθισμένο γιατί το γράψιμό σας είναι
άρκετά στρωτό. Πικραμένα χείλη
Δημοσιεύουμε το πρώτο δικτάστιχο του έμμε-
τρου παραπόνου σας για να μην είσθε αιώ-
νίως παραπονούμενος.

Άς πλύνω τα χεράκια μου,
πάλι με σαπουνάδα,
να πάω και στα χέρια μου,
έναν κοντιλόφορο,
να κάμω ένα παρόνο,
που λέει, ή «Βδομάδα»,
πως δεν περνά τους στίχους μου
γιατί δεν έχει χώρο.

Νέλλη Ν Σίβαν. Έγκρίνονται οι
«Δυό γυναίκες» και θα δημοσιευθούν με την
σειρά τους. Βασ. Άδαμαντίδην
Πολύ κοινό το θέμα και άρκετη φλυαρία
στο γράψιμο. Το «Νάνα βράδυ» έχει λαν-
θασμένο μέτρο. Πάολαν Σέτσι. Έγκρί-
νεται το «Κλάψτε άηδονάκια» και θα δημο-

σιευθεί με τη σειρά του. Μαρ. Μπου-
κουβάλα. Το ποιήμα σας έχει τεχνικά
λάθη. Υστερεί και στο μέτρο και στη ρίμα.
Άποφεύγετε άδούλευτους στίχους στους ό-
ποιους σας ξεφεύγουν φράσεις σαν κι αυ-
τή: «Τής γηραιάς τα χιόνια. Τη-
λαύγη. Έγκρίνεται το «Νά φεύγης και
να ποιάς» και θα δημοσιευθεί με την σειρά
του. Καιάδαν Μαίανδρον. Άτεχνο
το ποιήμα σας. Καί το μέτρο του και ή ρί-
μα και γενικά ό ρυθμός του στίχου σας ά-
νεπτυχής. Τσιγγάνα. Έάν δεν δημο-
σιεύθηκε άκόμη θα πη ότι δεν ήλθε ή σει-
ρά του.

Η. Κουτσάκον. Έχετε άρκετη εδ-
χέρεια στο γράψιμο, δεν δουλεύετε όμως
όσο χρειάζεται το θέμα σας και το αφήνετε
γεμάτο φλυαρίες, κοινοτοπες φράσεις, ό-
πως στο «Κι' όταν φεύγω» ή και σχολαστι-
κές επαναλήψεις που το καταντούν άνιαρό
όπως στο «Δράμα του Τζούλιο». Δεν άρνού-
μεθα ότι μερικά σημεία στο τελευταίο αυτό
είναι άρκετά καλογραμμένα και δείχνουν
ότι θα μπορούσατε να έπιτύχετε κάτι καλύ-
τερο αν άποφεύγατε την προχειρογραφία.
Π. Α. Δ. Η «πεντάμορφη άρχόντισσα» πή-
γε πραγματικά «σεργιάνι» μαζί με το «Φθι-
νοπωρινό», για νάχη παρέα ή καυμένη. Η
«Επίκληση» ωραία και θα δημοσιευθεί. Πε-
ριμένομε τα χειμωνιάτικα. Άρην Δυρι-
ώτην. Άρκετά στρωτό το γράψιμό σας
άλλα γεμάτο κοινοτοπίες. Φροντίστε να
διαλέγετε θέματα πιο πρωτότυπα. Για τα κα-
λά σας λόγια ευχαριστούμε.

Έκδόσεις

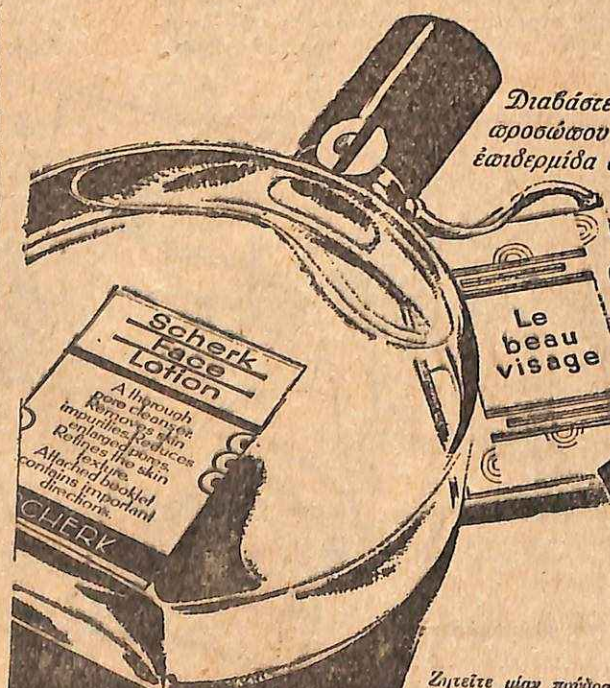
Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Έκκλιφρόρησεν ή 3η έκδοση της έλκλ-
κυνμένης έπιστημονικής μελέτης του Ιατρού
κ. Ν. Δρακουλίδη (96η έπιστημ. έργασία)
υπό τον τίτλον «Σεξουαλική Λειτουργία», ή
όποια άναπτύσσει κατά τρόπον εύληπτον την
φυσιολογίαν της σεξουαλικής ζωής άμφο-
τέρων τών φύλων ως και τας παθολογικές
καταστάσεις ταύτης και την θεραπείαν αυ-
τών. Πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία.

SCHERK

Διαβάστε το διηγημάκι που είναι στην σελή της Λοσιόν
προσώπου Σερκ. Θα ιδήτε ότι: Μόνον ή καλή καθαρισμένη
έσωδερμίδα αραμένει όροσερή, ζεία και αέρινη την έγκυστική
χάρη μιας υγιούς άμφορής. Και ή Λοσιόν προσ-
ώπου Scherk καθαρίζει την έσωδερμίδα από-
ρυτα, την ζανανειώνει και την διατηρεί στο
χρώμα της υγείας. Διαζίδια Ισάντας Δραχ.
35.- Μεγαλύτερα τών Δρ. 55.-, 90.- και 175.-
Δείγμα άποστέλλεται έναντι 5δράχ.
γραμματοσήμου. Ίεν. Άνε.: Οίκος
Τ. Τ. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Άθήναι.

Ένα ευρό Βιβλιονάκι

Λοσιόν προσώπου Scherk

Ζητείτε μίαν πιτσόρα ιδεώδη: Θα την βρήτε στην πιτσόρα Mysikam του Scherk.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρισίοις. Έ-
ξέτασις και δι' άκρίνων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ Άκαδημίας και Ίσπο-
κράτους 19 6

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Παρά του άριστοόχου καθη-
γητού κ. Παναγ. Σ. Χατζηγι-
γιάννη. Σύστημα Gabelberger
τό άνεγνωρισμένον νομοθετι-
κώς υπό του κράτους. Διδασκα-
λία κατ' άτομον. Δίδακτρα 500
μηνιαίως. Διάρκεια τριμήνου.
Πληρωμή μετά την εκμάθησιν.
Γράψτε: Φωκίας 30 Τηλ.
82087 ώραι: 1—2 μ.μ. 6½—8.

Δραχμάς 88 μεταξωτές κάλ-
τσες από φυσικό μετάξι πολύ
ψιλές, τουαλέτας, μεγάλης
άντοχής. Κυλότες μεταξωτέ
δραχμάς 65, μάλλινες δρ. 100
Μακό δρ. 33. Κάς κορσέ μάλ-
λινα δρ. 88 και βαμβακερά
δρ. 29. Βουλής 5 Α' Πάτωμα.
Γραφείον Νο 2.

Ανάμεσα σε δυο αγάπες

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

— Θα είμαι τόσο ευτυχής! του είπε.
Και σήκωσε τα χέρια της, τόν άγκά-
λιασε και του πρόσφερε το στόμα της.
Ξαφνικά, όμως, εκείνη τη στιγμή ά-
κούστηκε ένας θόρυβος από το τραπέζι
του βάρους.
Ήταν ό άσχημομούρης ό όποιος η-
κόθηκε. Τόν είδαν να πίνει το ποτήρι
του, να ρίχνη ένα νόμισμα πάνω στο
τραπέζι. Πέρασε δίπλα τους.... τους έρ-
ριξε μιά ματιά... κ' έφυγε μ' ένα βήμα
άσταθές.

— Δεν ήπια παρά μονάχα ένα ποτήρι
μπύρα και μέθυσε είπε ό Παλύ.

— Είδες πώς μάς έκύτταζε; ψιθύρισε
ή Ένριέττα.

Ξαφνικά, όμως ό Παλύ κατατρομαγ-
μένος ρωτούσε την Ένριέττα, ή όποια
είχε κιτρινίσει:

— Τι έχεις, αγάπη μου; Είσαι άρ-
ρωστη;
— Ό μεθυσμένος.... εκείνος.... τώρα
θυμάμαι... τα μάτια του...
— Τι; τόν γνορίζεις;
— Ναί, μου φαίνεται... είναι...
Ή Ένριέττα δεν είπε τόνόμά του.
Άλλά ό καθηγητής κατάλαβε.
Και καθώς σηκώθηκε ή Ένριέττα να
τρέξει να τόν προφθάση, ό Παλύ της
είπε:

— Ένριέττα, σε παρακαλώ... Μην
πάς!

Ή Ένριέττα άπήντησε καθαρά:

— Ναί... πρέπει... πρέπει να τόν δω.
Έβγηκαν και οι δύο τους στην πόρ-
τα. Έκύτταξαν άριστερά, δεξιά, δεν εί-
δαν κανένα.

Τα μάτια τους, όμως, αντίκρυσαν κά-
τω στο βάθος του δρόμου.

Είδαν ένα μύδρο σημείο που άπεμα-
κρόντο, που έσβυνε για πάντα στον ό-
ρίζοντα.

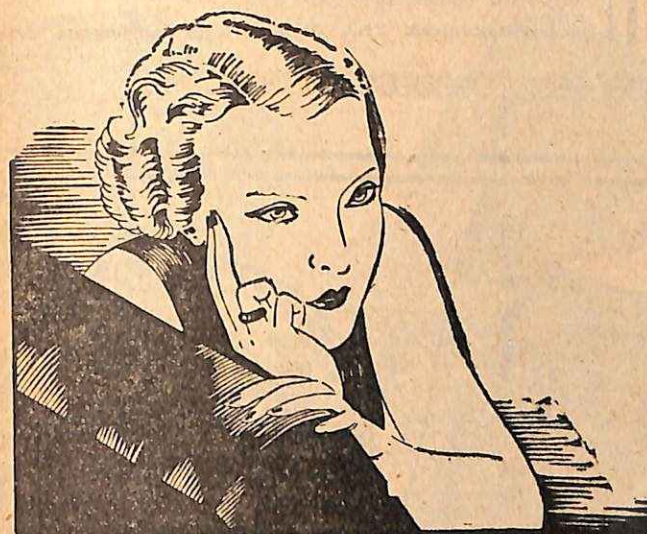
ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ν. Χ. 27. Άτυχώς δεν μπορώ να σας
δώσω καμιά συμβουλή στο ζήτημα αυτό,
είναι άνάγκη να εξετασθήτε και μάλιστα για
το ζήτημα της χοληδόχου κύστεως και να
γίνη μια άκτινογραφία της χοληδόχου.
Μόνον κατ' αυτόν τόν τρόπον θα διευκρι-
νισθή ή αίτια που προκαλεί τας άλλεπαλλή-
λους αυτές έμφανίσεις του ικτέρου. Είναι ή
μόνη μου συμβουλή χωρίς να σας άπογοπ-
τεύσω.

Άμοιρον νέον, Λάρισσαν. Ή
τακτική που ακολουθείτε είναι καλή με μό-
νην την διαφοράν ότι αντί της γλυκερίνης
να μεταχειρίζεσθε καθαρό οινόπνευμα μιά
φορά την ήμέρα. Οι πλύσεις όμως άς είναι
στις άρχες δύο έως τρεις. Μετά δε το οι-
νόπνευμα θα έχετε λίγο βορικό σε σκόνη και
θα φυσάτε με το ποτάρι λίγη μέσα. Έχετε
ύπ' όψιν σας ότι το οινόπνευμα θα σας πο-

Η ΑΓΝΟΙΑ

Ή άγνοια έκλογής ενός Rouge χειλέων, ίσοδυναμεί
με άγνοιαν έκλογής άνθέων διά μίαν ωραίαν άνθοδέ-
σμην.

Ο Οίκος Michel της Νέας Ύόρκης διά τών νέων χρω-
ματισμών του Rouge Michel σας άπαλλάσσει της δυσχε-
ρείας αυτής και σας έξασφαλίζει άπόλυτον έπιτυχίαν έκ-
λογής ενός Rouge χειλέων.

Δοκιμάσατε διαφόρων οίκων Rouge δεν θα βρήτε άνώ-
τερον του Rouge Michel τούτο και μόνον σας έξα-
σφαλίζει τόν ύπέροχον καλλωπισμόν τών χειλέων. Πωλεί-
ται εις όλα τα καλά καταστήματα και φαρμακεία.

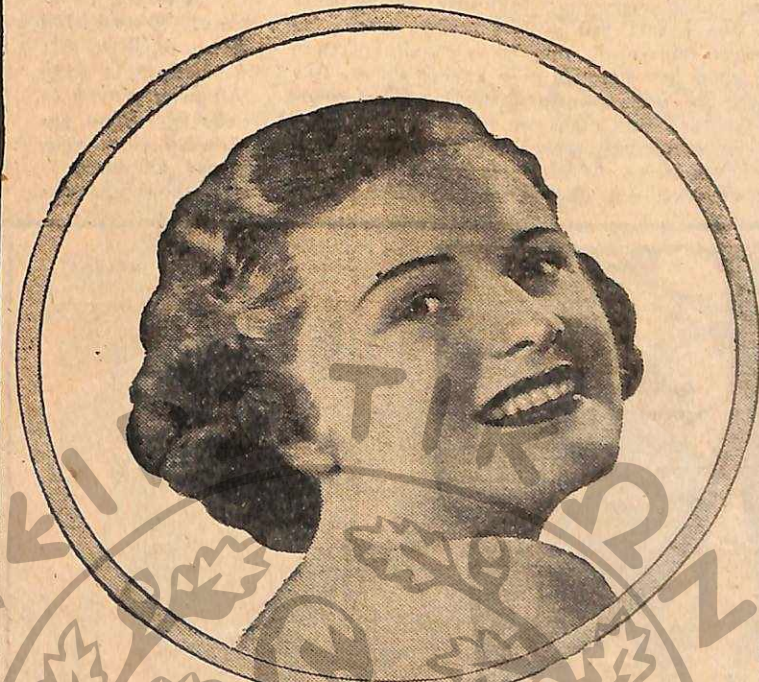
Άντιπρόσωπος διά την Έλλάδα: Ε. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Άθήναι — Μητροπόλεως 42.

Άντίπος έν Θεσ/νίκη: Γ. Χ. Πέντζος δόδος Βαλαωρίτου 31
> > Αιγύπτω: Γεράς. Πανός — Άλεξάνδρεια,
31 Rue Nebi Daniel

Τιμή μικρού μεγέθους τεμάχ..... Δραχ. 40.—
> > μεγάλου > > > 100.—
> > εις θήκην πολυτελείας τεμάχ. > 135.—

«ΑΛΜΑ»

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ». Διαφέρει από κάθε
άλλην οδοντόκρεμα. Ή ένέρ-
γεία της είναι διαφορετική. Ή
σύνθεσις της μοναδική. Είναι
οικονομική. Διαρκεί δύο φορές
περισσότερον από τις ΚΟΙΝΕΣ

οδοντόκρεμες, διότι χρησιμο-
ποιείτε τό ήμισυ της ποσότη-
τος από οίανδήποτε άλλην. Μή
λησμονείτε ότι, έν και ήμισυ
έκατοστόμετρον «ΚΟΛΥΝΟΣ»,
ένι ξηρός ψήκτρας άρκεί.

Επιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεση Θεσ-
σαλονίκης με Μέγα Βραβείον έκτος Συναγωνισμού.

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεις θα
άποκτήσετε λαμπρό
χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ν ή λίγο, αλλά πρέπει να τ ό κάνετε αν θέλε-
τε να απαλλαγείτε. Ύστερα από λίγο διά-
στημα μού ξαναγράφετε.

Α.Α.Α. Έχετε υπ' όψιν σας ότι ή άνωμα-
λία αυτή του στομάχου όφείλεται όλως
διόλου στη φρενικοεξάρτηση. Αυτή είναι ή
μόνη αίτια που προκαλεί τ ά συμπτώματα του
στομάχου τ ά όποια όμως δεν είναι και τό-
σο σπουδαία, όσο τ ά φαντάζεσθε. Ούτε πρό-
κειται περί έλκους ή άλλου, είναι μιά άπλή
αεροφογία ή όποια μπορεί να ύποχωρήσει
θαυμάσια με τ ό φάρμακο που πήρατε, αλλά
πρέπει κα' έσεις να τρώτε σιγά και να μα-
σατέ καλά τ ό φαγητό σας. "Αν δέ παρ' έλ-
πίδα εξακολουθήσει αυτή ή κατάσταση τότε
αντί τούτου

οποιού σας να
σας κάνη μιά σύνθεση ανά ίσα μέρη άνθρα-
κωϊκό, Καολίνη και κεκαυμένη μαγνησία.
"Από αυτό θά παίρνετε δυό κουτάλια του
γλυκού τήν ήμέρα σ τ ό μέσον του φαγητού
ή μετά τ ό φαγητό. Για δέ τ ό άλλο ζήτημα
θά κάνετε τ ό έξης: Τό βράδυ, ήμέρα παρ'
ήμέρα θά παίρνετε ένα σκονάκι λουπουλίνη
των 0,15 και κάθε μέρα θά κάνετε από μιά
ένεση Στριχνίνης 0,002 έν όλω 20. "Όταν
δέ τελειώσουν τότε κάνετε και άλλες 20 έ-
νέσεις Κάλσιου Γάλλικόν. "Ακόμα δέ
καλύτερα θά είναι όταν γίνονται, εναλλάξ.
"Όταν ή θεραπεία τελειώσει μού γράφετε
σχετικώς.

Μιάν 'Ορφανούλα Χ.Χ. Γράφατε
τόσα πολλά και όμως ξεχάσατε να γράψετε
και δυό λέξεις για τ ό χαρακτήρα σας. 'Ο
γιατρός κάμνοντάς σας τή γνωστή έρώτηση
που τόσο σας πείραξε είχε τ ό λόγο του. Δεν
έπρεπε να σας κακοφανή γιατί αυτός προσ-
πάθησε όσο μπορούσε να κάνη τ ό καθήκον
του καλύτερα κι' αυτό έσεις τ ό παρεξηγήσα-
τε. "Έτσι είναι. "Αν σάς εκύτταζε επιπόλαια
και σύντομα και σάς έλεγε δυό λέξεις κυτ-

τάζοντάς σας άφ' ύψηλου, ασφαλώς θά ή-
ταν καλύτερος. Τέλος αυτά τ ά συμπτώματα
που παρουσιάζονται σέ σάς πρέπει να απο-
δοθούν σέ μιά νευρική κατάσταση και όχι άλ-
λου πουθενά γιατί ασφαλώς δεν πρόκειται
περί όργανικής βλάβης. Τότε θά είχαμε άλ-
λα συμπτώματα άσυγκρίτως χειρότερα. Σας
γράφω και σταγόνες από τις όποιες θά
παίρνετε 40 τήν ήμέρα: 20 τ ό πρωί και 20
τ ό βράδυ πρ ό του φαγητού. "Επίσης σάς
γράφω και και κομπριμέ που θά τ ά παίρ-
νετε κάθε μέρα. "Ένα από εκείνο που έχει
ολιγότερα και δυό από τ ό άλλο που έχει τ ά
περισσότερα. Θά τ ό σταματήσετε 3 ήμέρες
πρ ό και 3 μετά τήν περίοδο. Αυτή τήν τακτι-
κή θά τήν εξακολουθήσετε επί ένα πεντάμη-
νον τουλάχιστον.

"Όσο δέ για τούς
πόνους, μπορείτε
να παίρνετε που
και που καμιά
άσπιρίνη. "Υστερα
από λίγο καιρό
μού ξαναγράφετε.

Οί σταγόνες έλ-
ναι:

Valeriane 40 gr.
Και τ ά κομπρι-
μέ:

Agomensine et
sistomensine Ciba
"Ανναμπέλ-
λαν. "Ενταύθα
Είναι αλήθεια ότι
ή κατάσταση αυτή
για μίαν νέαν ή ό-
ποια έχει τόσα χα-
ρίσιμα είναι τρα-
γική. Θά θεωρού-
σα, λοιπόν, τόν

εαυτό μου εύτυχ ή αν μπορούσα να απαλλά-
ξω μιά τόσο χαριτωμένη δεσποινίδα από αυ-
τήν τήν κατάσταση ή όποια τής καθιστά
μαρτυρική τήν ζωή της. Χωρίς να φαντασθί-
τε φυσικά ότι λόγοι κερδοσκοπικοί με κά-
νουν να μ ή σάς απαντήσω διά τής «Έβδο-
μάδος» σάς παρακαλώ να περάσετε από τ ό
ιατρείο μου γιατί μού είναι αδύνατο να σάς
αναπτύξω από αυτή τή στήλη ποιά θεραπεία
πρέπει να ακολουθήσετε.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος—Ίατρος

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ

Διπλωματούχου Καθηγητορίας (PROFESSORAT)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

"Αποκλειστική "Αντιπροσωπεία δι' όλην τήν "Ελλάδα

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Ειδικής "Επαγγελματικής Σχολής)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.

Λεπτομερής κανονισμός παρέχεται δωρεάν εις πάντα
αιτούντα. "Ερμού-Ευαγγελιστορίας (Είσοδος Κτενά 4)

ΤΗΛ. 31-926

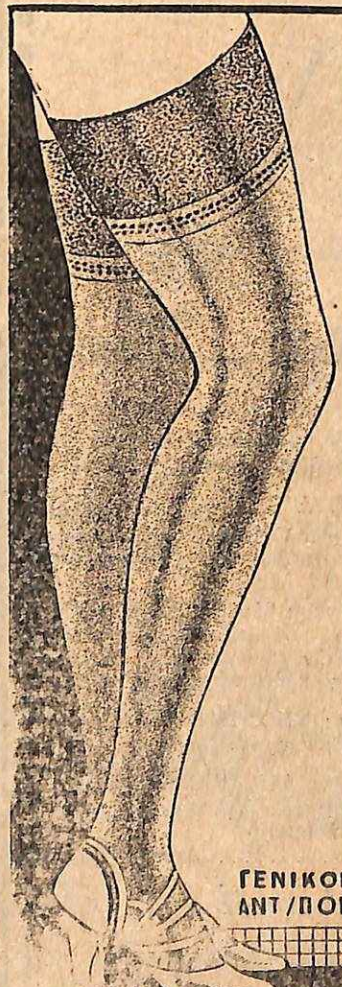

ΩΡΑΙΑ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ...

σ' ένα γελαστό στόμα προκαλούν αύθρομήτως
αίσθημα συμφορίας. "Επίσης και τ ά δόντια
σας μπορούν να άρέσουν. Τό ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ
θά σάς βοηθήσει σ' αυτό. Δόντια περιποιημένα
με ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ έχουν ωραιότεραν λάμψιν
και εμφάνισιν. Παρά τήν δυνατήν καθαρι-
στικήν τής δύναμιν ή οδοντόπαστα ΧΛΩ-
ΡΟΔΟΝΤ δεν προσβάλλει τ ό πολύτιμον
όδοντοσμάλτον, διότι τ ά καθαριστικά
μόρια τής οδοντόπαστας ΧΛΩΡΟ-
ΔΟΝΤ, είναι μαλακότερα από τ ό
σμάλτον των οδόντων. Αυτά πρέ-
πει να σκεπτόμεθα αγοράζον-
τες ένα σωληνάριον
ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

Η Κάλτσα VICTORIA

— από καθαρό μετάξι

— πολύ λεπτή

— χωρίς σκιές

— μεγάλης στερεότητας.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤ/ΠΟΙ ΑΘΗΝΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οί απαντήσεις μας για ζητήματα ύγιει-
νης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμ-
βουλών του διακεκριμένου δερματολό-
γου Ιατρού τής πόλεως μας κ. Γεωργ.
Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ίωάννην Δημ. Λαμίαν. "Η συν-
ταγή που ζητείτε είναι ή έξης:

Chlorure d'ammonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 >
Fleurs de soufre	1,80 >
Alcool pur	20 >
Glycerine	40 >
Eau de roses	200 >

"Αφού ανακινήσετε καλά τ ά μπουκάλι πρ ό
τής χρήσεως, ρίχνετε λίγο σ' ένα πιατάκι
και κατόπιν δοντώντας μιά βούρτσια των
δοντιών περνάτε όλες τις άσπρες τριχες
καλά. Σε λίγο οι τριχες θά μουνταίνουν, χω-
ρίς να θάφεσθε, ούτε να κινδυνεύση ή ύγεια
σας. Σας απαντώ άπ' έδώ γιατί για ιδιαιτέ-
ρά απάντηση άπαιτείται πρέπει να ύπαρ-
χουν έσωκλειστές δερχ. 50. Πάντως ή έπι-
θυμία σας έξετελέσθη κι' είναι τ ό ίδιο τ ό ά-
ποτέλεσμα.

Κάνε
SPORT
και μένε ωραία

"Όπως τ ό SPORT δίδει άντοχήν εις τ ό δέρμα σας,
έτσι και διά τής καθημερινής περιποιήσεως με κρέμα
NIVEA τ ό δέρμα σας έξοπλίζεται διά ν' άντέχη εις
τάς συνεχείς αλλαγάς του καιρού.
"Ηλιος, βροχή, χιόνι ή παγερός άέρας δεν δύναται
να βλάψουν τ ό δέρμα, τ ό όποιον περιποιηθεί τις με
NIVEA. "Ανδίσταται εις κάθε καιρόν, μένει πάντοτε
μαλακόν και εύκαμπτον και φαίνεται πάντοτε δρο-
σερόν και άθλητικόν.

Πωλείται εις όλα τ ά φαρμακεία και μισοκρεμάτα.
Τό μικρό κυτίον έρχ. 8,50, τ ό μεσολόν έρχ. 15, τ ό μεγάλο έρχ. 30.

ραντίζετε καλά τις ρίζες με τ ό κάτωθι
φάρμακο, κάνοντας ύστερα έλαφρό μασάζ
του τριχωτού τής κεφαλής.

Chlorydrosulfate de quinine	1 gr.
Teinture de romarin	35 >
Liquide ammoniacque	5 >
Rhum	65 >
Alcool à 60 o	65 >

Κάθε δέκα μέρες να λούζεσθε με κατρα-
μοσάπουντο και μετά να ξεβγάξετε τ ά μαλ-
λιά σας με σκινόβερο ή με καρυδοφυλλόβε-
ρο. Δηλ. να βράζετε σκίνα ή καρυδοφύλλα
και αφού τ ά σουρώνετε να χρησιμοποιήτε
τ ό ζουμί. "Αμα λοιπόν ξεβγάξετε καλά τ ά
μαλλιά με τ ό σκινόβερο κατόπιν πρέπει να
τ ά ρίχνετε άφθονο χλιαρό νερό. Μετ ά δίμη-
νο κούρα ξαναγράψτε μου. "Απαγορεύονται
μπριγιαντίνες κι' οιαδήποτε σχετικά κοσμη-
τικά. Για τ ό ζήτημα τής παχυσαρκίας ν' ά-
ποφεύγετε όλα αυτά που μού γράφετε. Δεν
κάνει αυτό κακό έφ' όσον τρώτε τόσα άλλα
πράγματα.

Τζόαν Κράουφορδ. Και σάς σάς
συμβουλεύω για τ ά καλά λόγια. "Η
πάθηση πούχετε στο κεφάλι είναι σεμπο-
ρείκ. "Υποχωρεί δύσκολα αλλά νάχετε ύ-
πομονή γιατί αλλιώς θά σάς αφήση γρήγο-
ρα φαλακρό. Λοιπόν πρ ωί και βράδυ να

οι Άριθμοί μιλούν.

163

ΧΡΟΝΙΑ
Τήν 18 Ιουλίου 1774, τή
έποχή της κομψότητας
έπί ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΕ'
ιδρύθηκε ή μεγάλη
ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΕΙΑ
L. T. RIVER - PARIS

30

ΣΥΝΕΧΗ ΧΡΟΝΙΑ

"Από τήν 13 Αυγούστου 1907

κυκλοφορεί

σ' όλων των κόσμω

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΤΑ

Έξέλε ασυνήθην έγγύθησιν για τήν έ-
ξαιρετικήν ποιότητα και τήν μελούμενην τήν
μνήμη

ζητούνται συμβουλές για το δέρμα, είναι ή ποιότητος του δέρματος, πράγμα που καθόλου δεν μου αναφέρετε στο γράμμα σας όπως άλλως τε και το Φιλέρημο Τρυγόνι.

Επί τη ευκαιρία αυτή ως μάθουν οι αναγνώστες ότι όταν δεν με κατατοπίζουν σαφώς στα ζητήματα των θ' αποφεύγω ν' απαντώ και θα τις λέγω να μου ξαναγράψουν όποτε και θ' αργοπορούν. Επίσης να δίνουν ημερομηνία στα γράμματά των, άλλως θα μπαίνουν τελευταία στη σειρά απαντήσεως.

Στα φυλόμενα. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια αλλά δυστυχώς εμείς δεν αναλαμβάνουμε να στέλλουμε φάρμακα, τα οποία μπορείτε να βρείτε σ' όλα τα φαρμακεία. Η πομάδα Τοποβαξέν Α ντιπυοξέ ν χρησιμοποιεί για τα σπυράκια του προσώπου τα ξανθήματα, και τους καλογήρους, ενώ η Τοποβαξέν Όφθαλμική είναι για τα μάτια. Όστε δεν είναι το ίδιο πράγμα. Σας περιμένω για τ' άλλο ζήτημα κρατώντας και τις αναλύσεις. Πάντως να μου πείτε το ψευδώνυμό σας.

ΔΟΡΑ

Τὰ μαλλιά σας λάρμπουν μέ τὸ "Σεβεκλά"!

● Μόνον τὰ μαλλιά που θὰ ξεπλυθοῦν ἐπεὶ ἀπὸ τὸ λούσιμο μετὰ τὸ "Σεβεκλά", θ' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ ἀλκαλικά ἄλατα. Διότι αὐτὰ δημιουργοῦν τὴν πιτυρίδα καὶ καταστρέφουν, μετὰ λέξι, τὰ μαλλιά. Τὸ "Σεβεκλά" ἐπαναφέρει τὴν ὡμορφίαν, τὴν ὑγείαν καὶ προσδίδει μιὰ ἐξαιρετικὴ λάμψιν σ' αὐτά. Κάθε φάκελλος τοῦ Σαμποῦαν Τέτ-Νουάρ περιέχει καὶ τὸ ἀνάλο-

Ζητήτε ἀπὸ τοὺς κομμωτοὺς νὰ λούσουν τὰ μαλλιά σας μετὰ τὸ "ΟΝΑΛΚΑΛΙ", τοῦ Τέτ-Νουάρ. Ταχύτης, ὑγείας καὶ ὡμορφίας.

γον "Σεβεκλά"...

● Γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά μεταχειρίζεσθε τὸ Σαμπονιὸν καὶ γιὰ τὰ σκούρα τὸ Σαμποζάν. Ὑπάρχει καὶ ὑγρὸ Σαμποῦαν συνδυασμένον μετὰ τὸ "Σεβεκλά", γιὰ σκούρα καὶ γιὰ ξανθὰ μαλλιά. Ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλίων. Δραχμὰς 80 καὶ 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΔΡΧ. 12.50

ΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10. ΤΗΛ. 25.739

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21

Τηλ. 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Τηλ. 21-400

"Εχομεν τὰ ωραιότερα Demi-Saison μάλλινα

Παρακολουθήσατε τὰς βιτρίνας μας.

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ

Έντὸς πολυτελεστάτου Μεγάρου

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

Γ' ΣΥΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΝΙΑΝΟΣ

ΤΗΛ. 81-724

ΤΡΟΦΗ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ, ΦΩΤΙΣΜΟΣ, ΛΟΥΤΡΟΝ ΠΛΥΣΤΙΚΑ.

ΤΙΜΗ: 1.600, 1.800 καὶ 2.000 Δρχ.

ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΩΝ ΔΩΜΑΤΙΩΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ, ΓΑΛΛΙΚΟΝ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ

Άντὶ 130 Δρχ. ΜΗΝΙΑΙΩΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

Διατηρείς και βείς

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ
ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ
ΚΑΙ ΤΗ
ΔΡΟΣΙΑ
ΣΑΣ

E.F.S.
Κριεζώτου 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι,

Αποστείλατέ μου
παρακαλώ εν αντίτιμον
τοῦ βιβλίου σας

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν
ΔΩΡΕΑΝ.

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὁμορφιά της. Λίγες
ὅμως τὸ κατορθώνουν διότι ὅλες καταφεύγουν σὲ μέσα ποῦ δίδουν
τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἡ διαίτα καὶ αἱ γυμναστικές ἀσκήσεις
βλάπτουν ἐὰν ὁ ὀργανισμὸς δὲν λειτουργεῖ ὑπὸ εὐνοϊκῆς συνθήκας.
Γιὰ νὰ ἀποφύγετε ἀπώλεια χρόνου καὶ ἀπαγοήτευσι, σᾶς δίδομε
τὸ μυστικὸν **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ**, σ' ἓνα κομψοτυπωμένον
βιβλιαράκι. Ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀποστείλετε τὸ ἐναντί δελτίον.

ΥΠΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ